XX. ÉVF. 1919. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

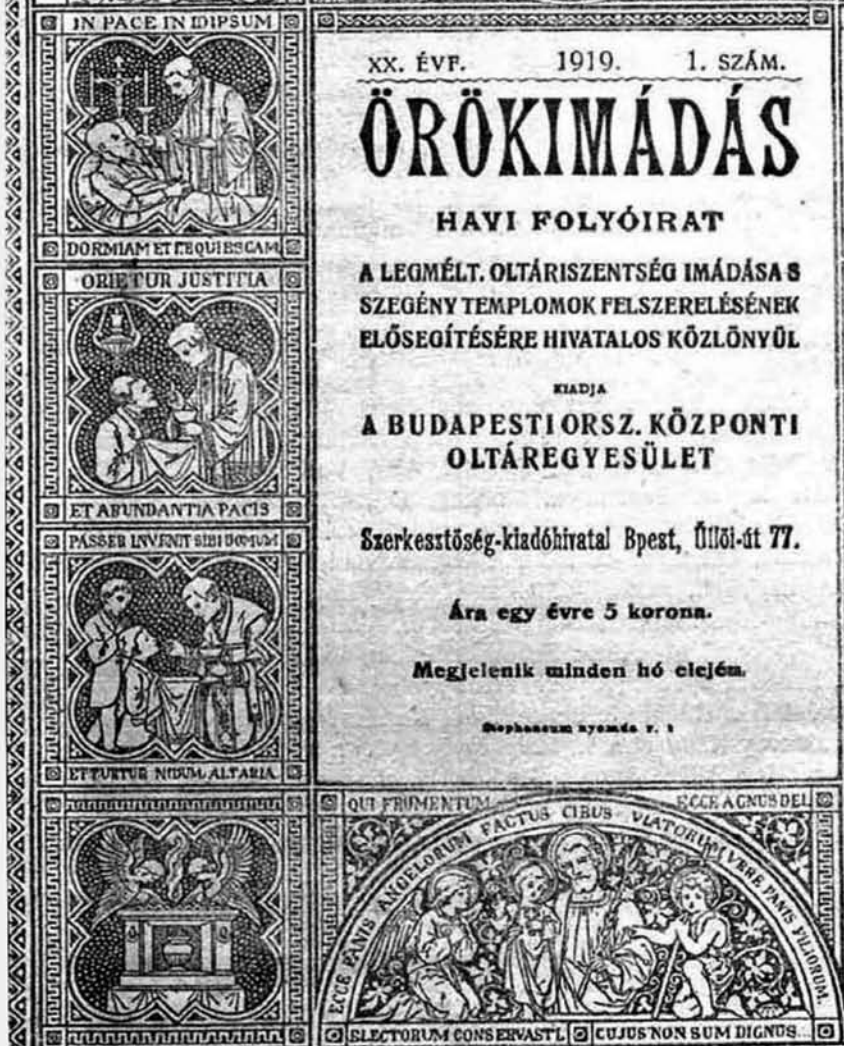

TARTALOM: *Dr. Tóth Tihamér:* Gyermekeink lelkéért. — *Dr. Várkonyi Fidél:* Pazzi szent Magdolna. — *Zádor József:* Titkok az Oltáriszentségről. — *Molnár Lajos:* A tél virágai. — *Harsányi Lajos:* A magyar pap. — *Horváth Rezsö:* Huszadik évfolyam. — Krónika. — Oltáregyleti élet. — Irodalom. — Kimutatás.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	5.—
« « egyes példány	—.40
« « teljes évf. utolsó	4.—
« « « « régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1.80
« Vezérkönyve kötve	1.—
« felvételi füzete	—.06
« érme oxidált	3.—
« félszázados története	2.—
Litánia (latin szöveggel)	—.06
Litánia Szent Józsefről	—.05
Elmélkedések. Nádasdy M.	6.—
Havi magány. Nádasdy M.	5.—
Pelletier Eufrázia M. Anya	1.—
Sötét lapok, fényes lapok	1.—
Szent Zita. Reiner Irma	4.— és 1.50

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre	3.—
« « « egyes példány	—.20
Jézusom Örömöm folyóirat 1916—7. évi teljes évfolyam évfolyamonkint	1.50
Kis Örökimádás imakönyv	—.80
Fehér Liliom	—.10
Pápai áldás levelezőlap	—.04
Euch. Gyerm. Szöv.-i zászló lev.-lap	—.36
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag gyermekeknek	—.10
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag ifjak és leányoknak	.—20

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kánter Károly prelátus, apát-kanonok Esztergom; Ügyvezető igazgató: dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplébános; elnöknő: őrgróf Pallavicini Edéné, I. kerület, Vár, Verbőczy-u. 23. szám; társelnöknő: Marie de Jerusálem anya, főnöknő, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnöknő: Kiss Aladárné, VIII., Mehmed Szultán-út 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; özv. Bruzer Mihályné, VIII., Rákóczi-út 28. sz.; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almássy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérváry Celesztin, VIII., Rökk Szilárd-u. 22.; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz.; Györy Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32 a; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz.; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szőgyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs; Kócsy Jánosné, IX., Üllői-út 59. sz., herceg Hohenlohe Klodvigné I., Uri-u. 54., Jankovich Bésán Endréné, IV., Szegfű-utca 3.

XX. ÉVFOLYAM. 1919. JANUAR. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Gyermekeink lelkéért!

«*Boldog újévet*» szeretnék kívánni az «Örökimádás» valamennyi olvasójának; boldogabbat az utolsó négy évnél — de valahogy nem jön ajkamra a szó.

Valahogy félek csak rágondolni is erre az új évre, aminek küszöbén állunk. Jobb lesz-e, boldogabb-e, nyugodtabb-e és békességesebb? Amerre csak tekintünk, sötét felhők ijesztgetnek édes magyar hazánk és szeretett katholikus egyházunk jövőjét illetőleg egyaránt. Hazánkra és vallásunkra egyaránt nagy megpróbáltatások várnak ez új évben; csoda-e testvérek, ha oly félve jön ajkunkra a szó: «Boldog újévet!»

De nem elcsüggeszteni akarok ez írásommal, hanem bátorítani! Nem szomorú tétlenséget növelni, hanem a cselekvés szent tüzét lángra szítani. Minden aggódó testvéremet kézen fogni és odavezetni az Oltáriszentségben lakozó Üdvözítőhöz: Igy testvérem; itt most öntsd ki szived szomorúságát, zokogd el halk keserveidet, de aztán — aztán állj talpra *és dolgozz körömszakadtáig, hogy a jövő ne legyen oly szomorú, mint amilyennek most igérkezik!*

Ha jelszót kellene adnom az «Örökimádás» buzgó olvasóinak, aminek megvalósítását ebben az évben mindennél jobban lelkükre szeretném kötni, az egész év legfontosabb teendőjét, aminek érdekében a keresztény hivek százezreinek meg kell mozdulniok, ebben a mondatban foglalnám össze: *ne engedjük az iskolákból kizárni a hitoktatást!*

Testvérek! Hihetetlen agitáció, szervezkedés, megfélemlítés folyik itt Budapesten a tanítók, tanítónők, tanárok körében az iskolai hitoktatás ellen. Egyes felforgató elemek, akiknek szemében már régen szálka az a tény, hogy gyermekeinket az iskolában az «abc» mellett istenfélelemre is nevelik, elérkezettnek látják az időt, hogy a mostani zavaros állapotban az iskolákból egy-kettőre kiűzzék a hitoktatást. A tanárok és tanítók közt íveket köröztetnek, hogy álljanak melléjük, mert különben kihelyeztetik őket a legrosszabb helyekre, elküldik állásukból, megfosztják kenyerüktől, stb. És ezek a megfélemlített tanítók — mit tehetnek egyebet? — kénytelenek csatlakozni olyan törekvésekhez, amiket lelkük mélyén őszintén elitélnek.

De a vallásoktatás ellenségeinek ezzel már nyert ügyük van; ezzel viszik az ilyen aláírásokat a kormányhoz és ezek nevében követelik, hogy a gyermekeknek többé ne legyen szabad hittant tanulniok.

Keresztény testvéreim! *Itt alávaló merénylet készül legszentebb érdekeitek, legnagyobb kincsetek: gyermekeitek félve őrzött kincse, lelke ellen!* Álljatok sorba, emeljétek fel szavatokat ez ellen a csel ellen! Követeljük, hogy ha dönteni akarnak az iskolai hitoktatás sorsáról, ne egypár fővárosi vallásellenes tanítónak szavától tegyék azt függővé, hanem az egyedül illetékes tényezőket: a szülőket, a magyar népet, az *egész* magyar népet szavaztassák meg, hogy akarják-e gyermekeiket továbbra is istenfélelemre neveltetni az iskolában, vagy sem!

Gondolkozzunk csak józan ésszel azon, mit jelent az, ha nem lesz többé hitoktatás az iskolában!

Hatéves koráig féltő gonddal neveled, te keresztény anya, édes gyermekednek nyiladozó lelkét, de akkor ki kell tépned a vallásos családi tűzhely melegéből és ezt a gyönge palántát átültetni a vallástalan iskola zord levegőjébe. Eddig milyen megnyugtatásodra szolgált az a tudat, hogy gyermeked az «egyszeregy» mellett a mennyei Atyáról is hall az iskolában; úgy szeretted elhallgatni, amikor otthon tanulta a katekizmusból az erkölcsi jót és nemest; és olyan nagyon boldog voltál, amikor első gyónása előtt átkarolta nyakadat és oly végtelenül komoly arccal súgta füledbe: Anyukám, bocsásd meg, amivel eddig megszomorítottalak...

Ezután mindez nem így lesz!

Ezután nem lesz senki az iskolában, aki a jó Istenről beszéljen gyermekednek. Nemcsak a tisztelendő úr nem beszélhet arról — mert hiszen nem fogják beereszteni a gyermekek közé; hanem még a jobb indulatú tanító se, mert megfogják parancsolni, hogy *Isten nevét az iskolában még kiejteni se szabad!* És ha a gyermek bármi rosszat tesz, nem lesz senki, aki az Úr Jézus parancsaira nevelné őt, mert hiszen nem fog soha az iskolában Jézusról hallani se. És nem lesz senki, aki ott az első gyónásra előkészítse. Nem kell majd vasárnap templomba járnia, helyette csavaroghat cimboráival a mozikban és lebujokban. Nem fogja többé hitoktatójának vasárnapi exhortációiból, prédikációiból a jót anulni, ehelyett elmehet a rossz pajtásokkal, ahová akar.

Ez mind így lesz, ha az iskolából kizárják a hittant. Akarjátok ezt, keresztény szülők?

És akinek középiskolás diákfia van, kérdezze csak meg tőle, hogy tanárjai közül ki törődik vajjon legtöbbet a fiával? Hány helyen van az úgy, hogy a többi tanárokat nyakig elfoglalja a megélhetés, a családi gond és azért az iskolán kívül nem igen érnek rá gondolni a diákokkal.

De a hittanár akkor is gondol velük; akárhány városban valósággal búcsújárást rendeznek a fiúk délutánonként hittanárjukhoz: valami tantárgyban elakadnak, jó könyvet kérnek tőle olvasásra, tanácsát veszik igénybe, sétálni mennek vele, kirándulni, stb. Ezer alkalom, amikor a jót és nemest beleöntheti a fejlődő ifjúnak a lelkébe.

Ez mind nem így lesz, ha engedjük az iskolából a hittant kizárni. Vajjon akarjátok-e ezt, keresztény szülők? Jobb lesz-e, ha diákfiaitokkal senkise törődik többé? Senki az ifjú lélek problémáival, kételyeivel, vivódásaival? Hiszen a mostani hitoktatás eredményét is mennyire lerontotta már az élet! De mi lesz akkor, ha a gyermekek vallásukat *egyáltalán meg sem ismerik* és Isten törvényeiről soha nem is hallanak!

Eddig is ijesztő romlottság fészkelte be magát a háború alatt ifjaink közé. Hogy csak egyetlenegy számot említsek, Budapesten és környékén 1916-ban a biróság elé állított ifjúkorúak (12—18 évesek) száma 14,258 volt, vagyis ugyanannyi, mint a 17 legnagyobb angol városban, beleértve a 7 milliós Londont is!! 1915 és 1916-ban csak a pestvidéki büntetőtörvényszék elé 30,000 fiatalkorú bűnöst állítottak. Ha ezeket nyolcas sorokban sorakoztatjuk, az eleje már átért a Lánchidon és a vége még nincs a keleti pályaudvarnál! Ijesztő szám, lesujtó adatok!

Pedig ma még minden iskolában hirdetik az istenfélelmet. Hát mi lesz ezután gyermekeinkből, ha Istenről többé *soha nem hallanak* az iskolában? Ha soha nem tanítja őket a vallás a tiszta erkölcsre, mely minden állam támasza, talpköve!

Elég életet áldozott a magyar nép a háborúban, de gyermekeinek a lelkét feláldozni nem akarja! Itt már nem engedünk! Ezért mondom, hogy az ezidei jelszó legyen: ***a hitoktatást továbbra is tartsák meg az iskolákban!*** Ezért agitáljunk, ezért gyűlésezzünk, ezért szervezkedjünk s a közelgő képviselőválasztásnál csak olyan jelöltre szavazzunk (minden keresztény nő elmenjen szavazni!), aki előzetesen kötelező igéretet tesz irásban, hogy az iskolákból nem engedi a hitoktatást kizárni.

És még egyet!

Ezért — imádkozzunk.

Imádkozzunk sokat az Oltáriszentségben velünk levő Üdvözítőhöz, aki a gyermekeket mindig oly nagy szeretettel ölelte keblére, hogy gyermekeinknek veszélyeztetett lelkét szorítsa most még féltőbb gonddal szentséges Szivéhez és ne engedje őket elszakítani onnan.

Ajánljunk fel e célra egy szentáldozást mi is, de szerte az országban minden szülő beszéljen gyermekével, minden hitoktató és hittanár hirdesse ki tanítványainak: Fiúk! Leányok! Ajánljatok fel egy szen-

áldozást arra a célra, hogy az Úr Jézusnak ne kelljen megérnie azt a végtelen szomorúságot, amikor a magyar ifjúságot, a magyar gyermekeket, a mi drága fiainkat és leányainkat néhány ezer lármás követelőző kedvéért erővel leszakítják Krisztus kebeléről.

Keresztény szülők! Az iskolai hitoktatás megszüntetésével *századokra* dől el a magyarországi kereszténység sorsa!

Ma még kezünkben a jövő. De ép ezért a felelősség is rajtunk!

Agitáljunk, szervezkedjünk, gyülésezzünk — s imádkozzunk gyermekeink veszélyeztetett lelkéért! *Dr. Tóth Tihamér.*

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

«Krisztus egészen a miénk, Krisztus reánk bizta magát teljesen, Krisztus egészen el lesz hagyatva, ha mi nem gondozzuk, nem látogatjuk. Őt az Oltáriszentségben imádni, Őt meglátogatni, az élő szentáldozatban magunkhoz venni kötelességünk; azt, kit az emberi kebel nem volna képes magához venni, ha még olyan szent is, nem merne magához venni, ha még olyan bűntelen is, magához veszi a harcrakész katholikus még áldozatok árán is, mert Ő mondja, Ő parancsolja; int, kérlel, buzdít, fenyeget, büntet, ha nem megyünk Hozzá. Nemcsak akkor, amikor parancsolva van, hanem amikor a kegyelem megszállja szivünket s amikor érezzük, hogy szükségünk van vigaszra, támogatásra. Hol keressünk vigaszt másutt? A világ zajában? Ott nincsen! A világ örömeiben, vagy szórakozásaiban? Azok elperzselik, ezek kiszárítják a lelket. Csak egy helyen kap a lélek nyugodalmat, csak egy helyen talál vigaszt, irányt, eszméket, érzést, bátorságot, harci kedvet s ez Krisztus az Oltáriszentségben.» (Részlet Kánter prelátusnak a szegedi kath. nagygyűlésen tartott beszédéből.)

***

«Az Oltáregyesület Krisztus Szivéből fakadt, Krisztus Szivéből táplálkozik, nem lát mást, csak magát Krisztust és Krisztusnak örök érdekeit e mulandó világban. Az Oltáregyesület férfiak és nők számára van; kötelezettsége könnyen teljesíthető: hónaponkint egy imádásóra és évenként csekély adomány a templomoknak. Az egyesület buzdít bennünket a naponkénti szentmisehallgatásra; nem elégszik meg azzal, hogy csak akkor áldozzunk, mikor azt szentegyházunk parancsolja, hanem Szentséges Atyánk dekrétuma szellemében a gyakori áldozás elterjedését ápolja. Imádkozik, hogy a pápa szava teljesüljön, programmot ír zászlajára, amely győzelmet jelent. Jöjjetek minél többen az Oltáriszentséghez, vegyétek és egyétek, töltekezzetek Krisztussal, hogy szivetek erős legyen! Ezt akarja, ezt kívánja, ezt követeli tőletek az Oltáriszentség.» (Részlet Kánter Károlynak a szegedi kath. nagygyűlésen mondott beszédéből.)

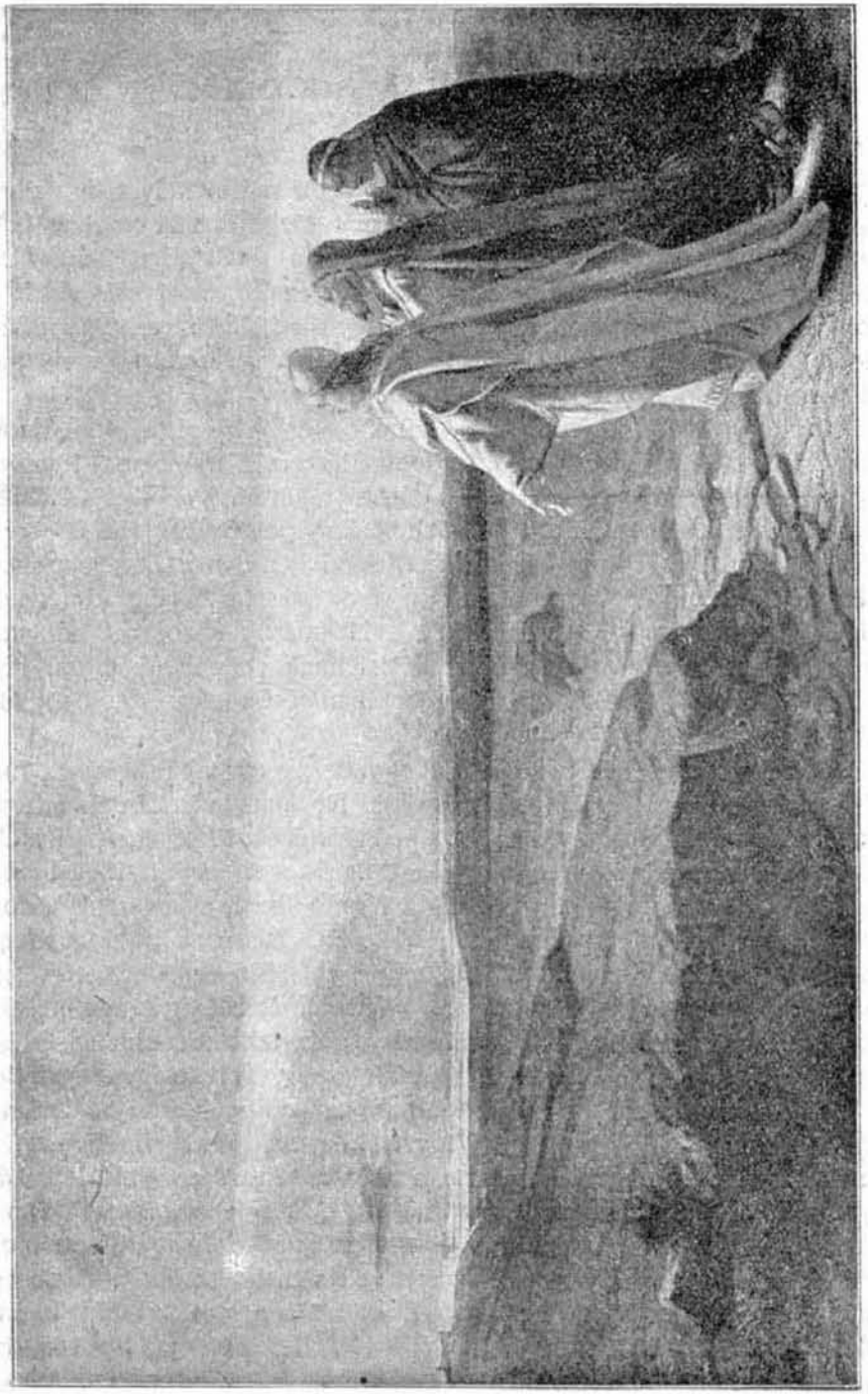

Meglátván pedig a csillagot, örülének igen nagy örömmel. (Máté 2, 10.)

Pazzi szent Magdolna.

(1566—1607.)

A TIZENHATODIK század nagy szentjei között méltó helyet foglal el a karmelita rend örök dísze, pazzi szent Magdolna. A pazzi és buondelmonti ősrégi és előkelő családok ezen sarja 1566. ápr. 2-án Firenzében született. A szent keresztségben Katalin nevet nyert. Amit későbbi élete igazolt, hogy tudniillik az Istennek különös, rendkívüli életszentségre meghívott leánya volt, arra már kora gyermekségének megnyilatkozásaiból lehetett következtetni.

Mikor iskolába kezdett járni, szüleitől egy kis kosárban tízórait szokott kapni. Ezt sohasem ette meg, hanem a nyilvános tömlöcök lakóinak juttatta. Ha otthon koldus járt, az alamizsnát ő akarta neki átadni. Igen szívesen hallgatott már iskoláslányka korában is Istenre és az örök életre vonatkozó beszédeket. A világias szórakozásokat nem kedvelte. Szívesen tartózkodott otthon, ahol sokszor imába elmélyedve találták meg, mikor keresésére indultak. Ha mások káromkodását vagy bűnös beszédeit hallotta, úgy fájt neki Istennek ez a megbántása, hogy keserves sírásba tört ki. Tíz éves korában örök szüzességi fogadalmat tett.

Szülei szívesen látták volna, ha egyetlen gyermekük férjhez ment volna, hogy a nemes család ki ne haljon. De Katalin szilárdan kitartott szándéka és fogadalma mellett. 1582-ben, életének 17. évében kármelita apáca lett Firenzében. A rendben Magdolna nevet kapott. 1584-ben letehette a szerzetesi fogadalmat. Ettől a naptól kezdve a szent áldozás után negyven napon át elragadtatásba esett. De ez a boldog állapot nem tartott sokáig. Fogadalma után egy évre, 1585-ben, öt évig tartó lelki szárazsággal akarta Üdvözítőnk Magdolna lelkét egészen megtisztítani és magához emelni. Ezen idő alatt a leglehetetlenebb kisértések érték: istenkáromlás, kétségbeesés, tisztátalanság, falánkság, engedetlenség; a gonosz lelkek állandóan támadták, az eddig élvezett lelki vigasztalások egészen elmaradtak. De ő híven kitartott Jézusa mellett. 1590 pünkösd ünnepén Isten megelégelte a próbát. Ettől az időtől kezdve még bensőbbé lett szeretete Isten iránt, a bűnösök megtéréseért még többet tett. Jelszava ezentúl: «*szenvedni, nem meghalni*» (pati, non mori). Életének utolsó éveiben nagy testi szenvedéseinek hősies elviselésével is megdicsőítette az Istent. Lelke 1607. máj. 25-én szállt az égi hazába. VIII. Orbán pápa 1626-ban boldoggá, IX. Kelemen pedig 1669-ben szentté avatta.

* * *

Bár ezen soroknak elsősorban az a céljuk, hogy szent Magdolnának mélységes tiszteletét vázolják a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, azért nagy épülésünkre szolgálhat, ha előzetesen egy kissé szemügyre vesszük az ő egyéniségének egyéb, sok tanulsággal járó hősies jellemvonásait.

Az Üdvözítő földi élete legfontosabb feladatának az ő mennyei atyja akaratának teljesítését tartotta. Maga mondotta: «Az én étkem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki engem küldött». (Ján. 4, 34). Magdolna mindenben hűségesen igyekezett követni Mesterét, tehát elsősorban ebben. Legnagyobb boldogságát az Isten akaratának teljesítésében találta. «Annak örülök, — mondta egykoron — hogy én teljesíthetem az Isten akaratát s nem ő az enyémet és azért ép oly hálára kötelezettnek tartom magamat, mikor teljesíti az Isten kérésemet, mint mikor nem teljesíti azt». Betegség, szenvedések, megpróbáltatások idején csak azt kellett neki mondani: «az Isten akarata, hogy ezt elviselje» s mindjárt felvidult, könnyen beletörődött helyzetébe. Sokszor már ezek a szavak: «Isten akarata» is szent örömmel és vigasztalással töltötték el. Tapasztalásból tudta, hogy aki mindenben szívesen teljesíti az Isten akaratát, az sohasem elégedetlen, türelmetlen, zúgolódó. Azért buzdította rendtársnőit ily szavakkal: «Ha rövid idő alatt igen tökéletesekké akartok lenni, legyetek azon, hogy minden cselekedeteteket úgy végezzétek, ahogy Isten akaratának megfelel; mert ez a nemes szándék rendkívül kedvesekké teszi dolgaitokat Isten előtt».

Aki mindenben Isten akarata szerint jár el, az főkép *egy dolgot* fog *gyülölni és utálni: a bűnt*, hisz ez ellenkezik leginkább Isten akaratával. Szent Magdolna egész életében nem követett el súlyos bűnt. Nem tudta megérteni, hogy egy keresztény miképen bánthatja meg az Istent tudatosan súlyos bűnnel. Halála előtt tizennégy nappal így nyilatkozott: «Most itt hagyom a világot. Azt az egyet sohasem tudtam felfogni, hogy miképen vétkezhetik az ember tudva és akarva súlyosan a jó Isten ellen». Az fájt szivének legjobban, hogy oly kevés ember törekszik itt a földön az Istent teljes erőből szeretni és megdicsőíteni. Ezért ajánlotta fel cselekedeit oly sokszor Istennek s buzdított másokat is, hogy csak Istenért éljenek. Szerette volna az egész világot bejárni, hogy Istent a bűnösök megtérítése által megdicsőítse s annyira lángolt szeretete, hogy az Isten megdicsőítésére kész lett volna életét ezerszer is feláldozni. Egy alkalommal kezébe vette a feszületet s így szólt a Megfeszítetthez: «Jóságos Üdvözítőm, te oly készségesen áldoztad fel életedet és véredet a bűnösökért a keresztfán; azért, Istenem, én is szívesen odaadom véremet és életemet a bűnösök megtéréseért».

Aki komolyan keresi az Istent, a világban is meg fogja Őt találni

és ott is hiven szolgálhat Neki. De kolostorban, egy-egy szerzetesrendben mégis sokkal könnyebb a világ hiúságainak ellentmondani és Istennek szolgálni. Szent Magdolna rendkívül megtudta becsülni a kármelita rendbe való meghivatás adományát és azt vallotta, hogy ez a legnagyobb kegyelem, melyben őt a jó Isten a szent keresztség után részesítette. A szerzetesállapotot az égi örömök paradicsomának, földi mennyországnak szokta nevezni. «Titeket — így szólt alattvalóihoz — az Isten az ő szolgálatára hívott meg. Őneki szolgálni pedig annyit jelent, mint uralkodni. Arra vagytok hivatva, hogy már most megkezdjétek itt a földön azt, amit az égben mindig tenni fogtok, hogy t. i. az Istent szüntelenül magasztaljátok». Sokszor megtörtént, hogy elkezdte dicsérni a kolostor ódon falait és így szólt hozzájuk: «Bár már nagyon düledező állapotban vagytok, mégis szeretlek benneteket és drágák vagytok nekem». Azért szerette őket, mert elválasztották a világtól, a világ bűnös üzelmeitől és segítették az Isten után való törekvéseiben. A szerzetesélet szabályait, még a legkisebbeket is, a legnagyobb pontossággal tartotta meg és a kolostor legjelentéktelenebb tulajdonát is különös gonddal kezelte.

A kolostor falait nemcsak azért szerette, mert elzárták a világtól, hanem főkép azért, mert ezek biztosították számára legféltékenyebben őrzött kincsét, szűzi tisztaságát. Egy alkalommal így nyilatkozott: «Ha a világi emberek tudnák, hogy milyen szent örömökkel jár a szűzies élet, úgy sietnének a legszigorúbb kolostorokba, ahogy a szomjúhozó szarvasok epednek a forrás vize után, hogy tisztán és sértetlenül élhessenek». Életrajzában már hallottuk, hogy tízéves korában szűzességi fogadalmat tett. Ezt és a szerzetben letett tisztasági fogadalmat hűségesen megtartotta haláláig. Szíve egész életén át Istené volt. S mivel a szűzek Királya uralkodott szívében, azért egész testét, összes érzékeit és minden gondolatát az Ő tisztaságos uralma alá hajtotta. Mindent elkövetett, hogy állandóan «követhesse a Bárányt és énekelhesse azt az éneket, melyet csak a szűzek énekelhetnek».

A gonosz lélek mindent elkövet, hogy a világban élő emberek egyre nagyobb földi jólét és gazdagság után törekedjenek. Jól tudja ő, hogy ha gazdagok, akkor már nem sokat törődnek a vallással, kevélyekké, keményszívűekké lesznek és nem engedelmeskednek az Istennek és az ő parancsainak. Innét van, hogy a nyolc boldogság közül a legelső a gazdagság, a helytelenül kihasznált gazdagság, ellen irányul: «Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa». Szent Magdolna nem ragaszkodott semmi földi kincshez, gazdagsághoz. Elhagyta gazdag szüleit, otthonát, rokonait és egy szegény kármelita-zárdát választott magának lakóhelyül. Szegényen akart élni a szegény názárethi Jézus példájára, hogy azután annál nagyobb alázatossággal szolgálhasson az Istennek, hogy annál buzgóbban teljesíthesse az ő parancsait, az ő akaratát itt a földön.

Szent Magdolna életszentségének legbeszédesebb tanúbizonysága a szenvedésekben tanúsított hősies türelme volt. Ezzel mutatta meg leginkább, hogy teljes szívvel-lélekkel követője megfeszített Mesterének. Bátor lélekkel hordozta ő is keresztjét. Az öt esztendei lelki elhagyatottságról már megemlékeztünk. Most még halála előtt kiállott nagy testi szenvedéseit kell megemlítenünk. Már 1602-ben kezdett betegeskedni. Gyakran gyötörte a láz, többször voltak érrepedései. De azért végezte munkáját. 1604 szeptemberében már nagy lelki ereje sem tudta legyőzni testi gyengeségét, ágyba dőlt. Egész testében állandóan nagy kínokat szenvedett, mintha késsel vagdalták volna. A láz nem hagyta el. Fej- és fogfájásai leírhatatlanok voltak. Őneki, aki természetétől fogva oly élénk és tevékeny volt, maga az ágyhozkötöttség is óriási áldozatot jelentett. A sok szenvedéstől annyira lefogyott, hogy csupa csont és bőr maradt belőle. Teste a sok fekvéstől egy seb lett. Magától nem tudott megmozdulni. Ha társnői másik oldalára fektették, oly kínokat állott ki hogy környezete sírva fakadt szenvedéseinek nagysága miatt. Szent Magdolna mindezt Isten akaratán való megnyugvással viselte el. Sőt arra kérte az Istent, nyújtsa meg életét, hogy többet szenvedhessen. «Az égben — így szólt az Üdvözítőhöz — már nem szenvedhetek. Azért kérlek: ne engedj Uram meghalni, hogy még tovább szenvedhessek». S amikor gyóntatója, Puccini Vince, ama reményét fejezte ki előtte, hogy az Isten majd enyhíti óriási kínjait halála előtt, így felelt: «Ezt nem kérem a jó Istentől, hanem csak türelmet és erőt a szenvedések elviseléséhez».

Ez Pazzi szent Magdolna, az Istenbe elmerült nagy szent, aki az ég nagy örömeit élvezte itt a földön, szinte a «harmadik egekbe» ragadtatott. De még *nagyobb kegyelemben is részesült: szenvedhetett.* S ő tudott szenvedni, értett hozzá, művészien tudott szenvedni, mert a szenvedés művészetének Mesteréhez járt iskolába. Megtanulta, hogy Istenért szenvedni boldogság, fél mennyország.

Budapest. *Várkonyi Fidél dr.*
S. O. Cist.

(Folyt. következik.)

Szent Ágoston a szentáldozásról:

«Azok, akik ezen eledellel és ezen itallal élnek, halhatatlanok és enyészhetetlenek lesznek».

Titkok az Oltáriszentségből.

Villany, gőz, telefon, drótnélküli távíró korát éljük ma. Csodás találmányok. Ég, föld, víz, levegő urává teszik a gyarló embert. Megszüntetik a mérhetetlen távolságokat. Mély tengerek, égbenyuló hegyóriások nem akadályok többé ember és ember között. A madár gyorsaságával utazik az ember, a hal biztonságával úszkál az oceán hullámai között, szavát, gondolatát a villám sebességével árasztja szét a széles világ minden pontjára. Nem kicsiny már az ember s nem nagy a világ többé.

Ha az ember nagyságának titka az a sistergő gőzatóm, a pattogó villanyszikra, az az érzéketlen dróthuzal, mely megszólal parancsára, hát igazi nagyságának titka az a falat kenyér, az a néma ostya, az a tüzes borcsepp, mely ott gyöngyözik az oltár aranykelyhében.

A kenyér különben is alapja a földi életnek s annak minden nagyságának. Nem az ég napjának ragyogó tüze fűti egyedül a földi lét életének katlanát, hanem az a darabka kenyér, bármily fekete is vagy fehér, az igazi tüzelője az élet kohójának.

«Add meg nekünk mindennapi kenyerünket» — a Kolumbus-tojás egyszerűsége rejtőzik e fogalomban, mégis Istennek kellett annak lennie, aki szavakba öltöztette először.

Sürített napsugár a kenyér. Földből kikelt égi tűz. Ég és föld életének, melegének vegyülete. E bámulatos alapkövön épül a földi élet csodapalotája.

E kenyérrel él a lelki életnek is minden idegszála. E kenyér már nem földi keverék. Csupán a menny életének tüze hevíti morzsáit. Nem sürített napsugár, hanem sürített isteni malaszt. A csodánál, mely kitalálta, csak a szeretet nagyobb, mely nekünk adta. De még ennél is nagyobb a lelki vakság, mely visszautasítja.

Vérkönnyekre fakasztó értelmi sötétség lehet az csak, melynek azért nem kell a lelkek kenyere, mert nem látja, nem érzi Őt, ki e kenyér fölött mondá: Ez az én testem... — De bizonyára volt már e kétkedő lélek távol övéitől, utazott már messze vidékeken át s mikor az ország másik határán felébredt szivében a vágy anyját látni, hitvesét hallani, mily boldog volt, ha megszólalt a telefon csengője s sugárzó arccal suttoghatta a kagyló előtt: ez ő, az én hű hitvesem.

Micsoda öröm a vágyakozó szívnek, ha leborulhat az oltár lépcsőjére s mikor ajkát illeti a szent kenyér, elsuttoghatja: ez Ő, az én jó mennyei Atyám. — Vagy ami a kicsiny embernek lehetséges a telefonfülkében: számlálatlan mértföldeken át valódi összeköttetést találni övéivel, — az lehetetlen a végtelen Istennek az Oltáriszentségben?! — Hát a hálás gyermek ajkához szoríthatja édesanyja levelét, reszkető írását, melyben gondolatát, akaratát, valóságos «én»-jét röpítette hozzá hegyenvölgyön keresztül a posta a gőz és villany szárnyain, csak az Istentszerető lélek volna megfosztva Teremtője valóságos «Én»-jétől, igazi jelenlététől az Oltáriszentségben, melyet a végtelen Hatalom küld hozzá naponként az angyalok szárnyán?!

Tamás akkor akart hinni, ha ujját mélyesztheti az Úr sebébe, de vannak lelkek, kik akkor sem akarnak hinni, ha az Úr merül el az ő szivükben. Pedig lehetetlenség nincs e dologban, még kevésbbé ellentmondás! Következetesség jellemzi a teremtést: az ásványországon épül a növényvilág, ez alapja az állati életnek, mindhárom az ember létének föltétele; a fokozat tovább tart — a lelkek világáig. S ami lehetséges a természetben, hatványozva az a természetfölöttiben.

Ha nincs távolság az emberek között, nincs Isten és ember között sem. Ha úr az ember e földön, Úr az Isten a lelkeken s ha az ember «én»-je a posta, telefon és távíró titkával szétáradhat messzire, az Isten jelenléte is való az Oltáriszentségben! *Zádor József.*

«**Szentföld.**» Útleirás *Egyiptomról és Palesztináról.* Irta: *Bleszl Margit* okl. tanítónő. A szerző bejárta a Szentföldet, az Üdvözítő életének csodákkal megdicsőített, vére hullatásával megszentelt utait s e kegyhelyek csodás eseményeit ecseteli azok részére, kik az Üdvözítőnek hűséges követői. Mélységes áhitat és nagy meghatottság ömlik el az egész műben. Ugyszólván lelki szemeink előtt vonul el abban az az isteni nagy tragédia, melynek e szent helyek 1900 év előtt tanui voltak. Huszonhárom fejezetben végigvezeti az olvasót a Földközi-tengeren, Alexandrián, Kairón, a Szaharán, részletesen ismerteti Názáret, Jeruzsálem, Betlehem szent helyeit, elkalauzol a bibliai Kána, Tiberiás, Kaifa városok és a Genezáret-tó vidékén s végre a szépséges Kármel trónszékén ülő boldogságos Szüz iránti szeretetteljes elragadtatással, könyvének legszebb himnuszával bucsúzik a Szentföldtől. Az éles megfigyelés, a közvetlen hang, a természetesség és egyszerűség s a női kedély finomult izlésének megnyilatkozása kellemessé és érdekessé teszik a művet minden korú és képzettségű olvasó számára. A szép kiállítású mű 244 oldal terjedelmű és közel 100, többnyire eredeti illusztrációval van diszítve, az Athenaeum nyomása és a Szent-István-Társulat bizománya. Kapható a Szent-István-Társulat könyvkiadó hivatalában Budapesten, Buzárovits Gusztáv könyvkereskedésében Esztergomban és a szerzőnél Esztergomban. Ára 6 korona.

A tél virágai.

NÉMASÁG honol a mindenség fölött, a fagyos föld háborúttatlanul pihen. Még uralkodik a sötétség, még mozdulatlanul terül el a téli éjszaka sötét fátyola az alvó világ felett. De már nem sokáig.

Egyszerre szinte észrevétlenül meglebben a hatalmas fekete fátyol széle és följebb-följebb göngyölődik. Halvány piros derengés kezdődik a távolban, a látóhatár szélén. Pirkad.

A pirosság percről-percre nő. Végre feltünik az izzó vörös tányérú nap is és a hideg téli reggel gyöngén rezgő, erőlködő napsugarai lassan előtörnek s játszadozni kezdenek a zuzmarás fák csillogó-villogó hókristályai között. Egyre világosodik...

Mélyen, sötéten kék az ég; tiszta, hideg derű ömlik el rajta. Az emelkedő nap keskeny, aranysárga csíkokkal szegett vérvörös sávolyai hosszan húzódnak el az ég alján piros reflexet vetve a messzeségbe nyujtózó hómezőkre, az öreg föld meleg, fehér hermelinpalástjára. A nyugati látóhatár vége felé a hólepelre vetődött biborszin mindjobban elveszíti élénkségét, halovány rózsaszinbe megy át. Azt a látszatot kelti, mintha rózsaszinű lenne a hó.

Amint a nap fölfelé hág, eloszlanak a sávok és eltünik a biborragyogás. Sárgás-fehéresszinben rezegnek most már a nap sugarai s vakító fehérségben csillogtatják meg a végtelennel ölelkező hótakarta pusztaságok milliónyi apró hóvirágát...

Az ablaknál állok. Bámulattól eltelve nézem az ablaktáblák jégvirágait, művészies kidolgozású, cirádás rajzait, a vékony jéglemezekre metszett ezüstös páfrányleveleket, a merész és mégis biztos hajlású vonalakat. Művész keze nem stilizálhat különbeket, a legdúsabb fantázia nem alkothat fölfogásra nézve eredetibb, a vonalak harmónikus elhelyezését, egybefutását tekintve páratlanabb, mesteribb kompoziciót e levél- és virágképződményeknél. Lehetetlen, hogy a vak véletlen játszott volna szerepet megalkotásukban s hozta volna létre a kicsiny jég-molekulák bámulatos, szabályos alakulását. Csak a Teremtő lelkének lehelletére keletkezhettek s nem egyebek, mint a teremtő Értelem mélyéből kipattant gondolatszikrák testtéválásai, tökéletességének, szépségének félremagyarázhatatlan, de csak halvány másolatot nyujtó visszatükröződései. A maga sejtelmességében, titokzatosságában tárul itt föl előttem az isteni mélységek világa, amelybe az emberi értelem gyönge fénye nem hatolhat be. A végtelen leheletét, közelségét csak érezni lehet. Ez az érzés keríti most hatalmába lelkemet és fölemeli a földről mindig följebb. A csodálkozás áhitatot fakaszt lelkemben, ahol lassan megcsendül a végtelenség dala...

A nap sugarai megtörnek a jégvirágos ablaktáblákon s a szivárvány hét szinére szétesve tündöklő, opálos fényű szinjátékot hoznak létre. Betáncolnak a szobába, játékos kedvükben ingerkedni kezdenek a bent levő homállyal és kiüldözik onnan.

A leheletszerű szépségekben való gyönyörködés elragadta lelkemet és még jobban felszította benne az érdeklődést. Szűk lett a szoba négy fala. Nincs maradásom benn. Hajt a kiváncsiság: a lélek szomjúsága új benyomások szerzésére, új szépségek fölfedezésére. Üz a vágy kifelé, hogy közvetlenebbül lássam a külső világot, különösen a téli nap keltét. Kitárom az ajtót. Metsző hidegség vág arcomba. Táguló tüdővel szívom magamba a friss levegőt. Kerekre nyilt szemem pedig nem tud betelni a felhőtlen, acélkék ég s az alatta messze elnyuló havas mezők mocsoktalan leplének szemlélésével. Gyönyör, igézet támad lelkemben a káprázató fényvillogások, szinalakulások láttára. De nem tud teljesen kielégülni, mert a végtelen távlatokat, melyek előtte föltárulnak, nem tudja átfogni, végiglátni. A végtelen ihletéseire alig képes visszhangot adni, mert érzéshúrjai ekkora rezgések felfogására és továbbhangoztatására nincsenek berendezve. Amit megérez, az kevés, erőtlen visszhangja csupán a végtelen zenéjének...

Köszöntlek csendesen pihenő, fehér világ! Benned a lélek eszményi célokkal, vágyakkal telt, tisztább légkörű világának jelképzőjét látom. Köszöntelek opálszinekben ragyogó, végtelenségbe olvadó táj! Derengő lelkem megpihen rajtad, mert közted és fehér álmai között rokonságot vesz észre. A képzelet előtt ilyen tisztának, ilyen eszményi szépnek tünik fel a lélekből ki nem irtható örök vágyakozások, igazi célok végállomása: az örök élet. Bár nincsenek rikító szinekben pompázó, illatos virágaid, csak zúzmara-virágokkal, hópamatokkal diszíti föl a tél bokraidat s fáid ágait, mégis szeretlek, nem vagy hideg nekem. Tele vagy költészettel, a tél mindent fehérbe öltöztető, bűvös költészetével...

Künn járok a havas térségeken. Szemem nyugtalanul fut végig a mérhetetlen távolságokon. Mindenfelé hó, vegeláthatatlan, ködpárázatba vesző mezők. Alig tudok valami feltünőt, kiemelkedőt észrevenni rajtuk. A ködös messzeség titokszerűen mered rám s én naiv gyermek módjára azon tünődöm, hogy mi lehet a köd mögött...

Akármilyen egyhangúnak látszik is, de én szeretem a puszta téli tájat. Nem fáraszt a fehér szin hosszasabb nézése, hanem inkább felüdít, felemel, valamiképen megnyugvást, békét önt belém. Ösztönszerűleg vágyakozom minden olyan dolog után, ami fehér, ami tiszta. Érzem, hogy az csak szép és jó lehet, mert ilyen e tulajdonságnak örök forrása és önmagában legtökéletesebb fokban való megvalósítója: az Isten is. Az emberi lélek természeténél fogva Istent keresi, Isten felé törekszik.

Benne akar elmerülni s ha megtalálja az isteni mélységek felé vezető nyomokat, annál is inkább. E nyomok föllelhetők a lélek megnyilvánulásaiban, a természeti jelenségekben, a teremtett világ szépségeiben, célszerűségében, harmóniájában. A téli tájban is, mint tükörben az Isten szépségének, végtelenségének nyomai verődnek vissza.

Ilyen gondolatok között szemlélve nem úttalan pusztaság előttem a havas tájak világa. A jégkéregbe burkolt földben nem a fagy bilincseibe vert élet halálos dermedtségét, hanem a nagy tevékenységet kifejtett élet szendergését, ünnepélyes pihenését, mély álmában való erőgyűjtését látom. Nem halt meg itt az élet; a téli pusztaság csendje nem temetői csend, nem a halálos aléltság, vagy az élettelenség hangtalansága. Fölötte örök titkok igézete leng s az Isten alakító, csendben, láthatatlanul munkálkodó lelke lebeg. A hideg egyhangúság az élet hiányának látszatát, az unalom szintelen, nyomasztó hangulatát kelti. De a rejtett szépségek meglátása s ennek nyomán a végtelenség ihletései megérezteti az örök Alkotó közelségét; fölfedik jelenlétének nyomait, eloszlatják az élettelenség gondolatát s a ridegség hengulatát is. A tél szunnyadó erők világa, mely ébredésre, tavaszra vár. Én hallom, érzem a fáradt fölp lassú pihegését, lélekzetvételét. Itt van élet, szép, zajtalan, pihenő élet...

A természetet megértő, gondolkodó lélekkel, meleg szívvel kell szemlélni s akkor megnyilnak életének misztikus rejtelmei. Aki így néz, az előtt a tél is elveszíti zord jellegét, az a jégbilincsekbe vert természetet is szépnek fogja találni, mert meglátja benne Isten nagyszerű gondolatait, lángoló szeretetének beszédes bizonyságait; az a jég kérgén át is megérzi az isteni szeretet lüktetését.

A selymes hópihék és a művészi szépségű jégvirágok világa nagy titkokat takar, csodás mélységeket szólaltat meg. *Molnár Lajos*

A MAGYAR PAP.

Agg rácson bélül áll nagy sárga háza.
A folyosója hűvös és homályos.
Szobái falán ódon barna képek.
A tölgyszekrényen komoly hallgatással
Nagycsatú könyvek.

Egy dunántúli vén kakukkos óra
Halkan ketyeg s ijedt kiáltást hallat.
A mutatója réz-vörös hegyéről
(Mint szalmaszálról szines buborékok)
Tünnek a percek.

Távol az udvaron a gazdasága,
Fehér ökrök és jóillatú szénák,
Álmos cselédek, félők nagyuruktól,
Ki hallgatag s kinek a keze s szive:
Mint alabástrom.

Atyja, ura a nagyhatárú népnek.
Kezét fogja s Isten kezébe vonja.
Ő a part, rév, sok kis gond méla bölcse
És szent. S áldott legyen, mert ő nevelte
Hős fiainkat!

(Harsányi Lajosnak Toronyzene cimű verskötetéből.)

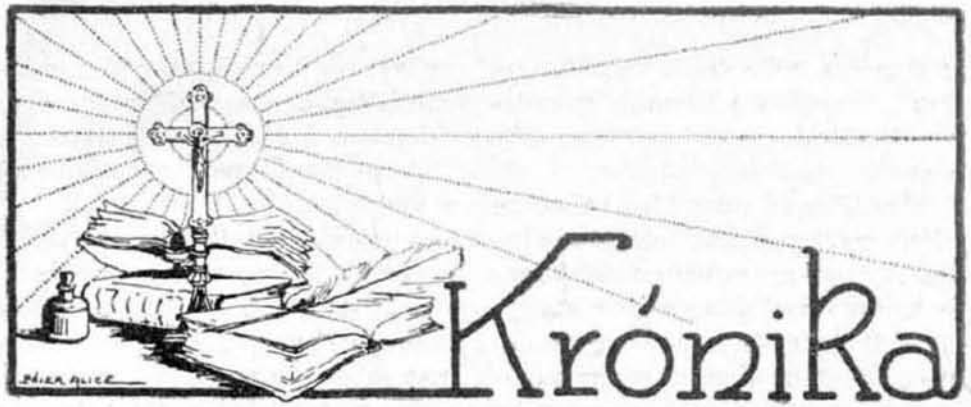

A lékai példa. A vasmegyei Lékás a frontról hazatért katonák agilin esperes-plébánosuk: Heisz Mátyás buzdító szavaira a szent gyónáshoz járultak s másnap szép közös szentáldozás keretében vették magukhoz az Úr Jézust. Ez alkalommal a derék lékai hívek 1100-an járultak a szentáldozáshoz s azt az elesett hősökért ajánlották fel.

*

Nemzeti zarándoklat Lourdesba. A világhirű kedves francia kegyhelyet Lourdest a francia nép mindenkor előszeretettel látogatta. Most a békegalamb eljövetelével a zarándokok nagy tömegei sietnek ide hálát rebegni. A francia nemzeti zarándoklatban, melyet most tartottak, 25,000 ember — köztük számtalan katona — vett részt. A szentséges körmeneten az Oltáriszentség után egy tábornok haladt égő gyertyával kezében. A zarándokok szándékára 6000 szentmisét mondtak a kegytemplom összes oltárain.

*

Lloyd George, Wilson és Foch. Nem papirra, hanem valósággal ércbe kivánkoznak ama szavak, melyeket mult év november 11-én *Lloyd George* miniszterelnök az angol alsóházban mondott. Így szólt: Ma délelőtt 11 órakor befejeződött a legborzalmasabb háború, melyben az emberiségnek valaha része volt. Remélem, hogy ezen az eredményes reggelen az utolsó háború ért véget. Most nincs idő a beszédre, sziveink hálával vannak megtelve, amelynek kifejezésére nincs szó. *Indítványozom tehát a Ház azonnali elnapolását, hogy a templomban fejezhessük ki hálánkat Isten iránt a nagy veszedelemtől való megszabadulásért.*

E napon az Egyesült-Államok elnöke, *Wilson* felhivást intézett Amerika népeihez s felszólította őket, hogy hálaadó imát mondjanak a békéért. «E nap — úgymond — a béke napja, *az imádság napjának* kell elnevezni az idők végtelenjéig e napot és konduljanak meg az összes harangok, *forduljon minden arc az ég felé* és teljenek meg

a szivek a béke örömével.» E szavak a két kiváló államférfiú vallásos érzületére élénk világosságot vetnek.

Úgy Wilson, mint Lloyd George élénk részt vesznek a felekezeti életben; amaz az unitárius felekezetnek, emez pedig az anglikán egyháznak tagja. *Foch* tábornagy azonban, a zseniális francia főparancsnok a katholikus egyház gyermeke s mint ilyen a hitéletet élő katholikus táborhoz tartozik. Hitét nem rejti véka alá, se nem fitogtatja, hanem gyakorolja. Tudják ezt Franciaországban és szándékára ezer és ezer francia gyermek ajánlotta fel első szentáldozását. Az ő vallásos szelleme s tündöklő hadvezéri zsenialitása Franciaországnak egyként dicsőségére válik.

*

Ha nem volna vallás... Dr. árvátfalvi Nagy István, a protestáns Bethlen Gábor-Kör elnöke a magát «Diáktanács»-nak nevező galileista csoporthoz címzett válaszában a vallásról így nyilatkozott: «Azt hiszem, hogyha az emberiségnek nem volna vallása, *akkor teremteni kellene egyet*». (Alkotmány, 1918. nov. 27.) Az emberiség szine-java mindig így érzett, csak a tudatlanság, a romlott szív és a gonosz szellem gondolkodik másképp.

*

Mire valók voltaképen ilyenek? Két utas helyezkedett be a vonat egyik fülkéjébe: egy úriember és egy munkásember. Az állomás peronján egy papi ember álldogállt, nyilván egy másik vonatra várakozott. Alighogy megpillantotta őt az úriember, így szólt utitársához:

— Mire valók voltaképen ilyenek a földön?

A vonat elindult.

Most a tisztes munkás így szólt:

— Látja uram, mi itt mindössze ketten vagyunk, a következő állomás messze van ide és szemtanunk nincsen. Mit szólna ön ahhoz, ha nekem most kedvem kerekednék arra, hogy önt megöljem?

— Nos és ugyan mi haszna lenne belőle?

— Hát, uram, nekem abból nagy hasznom lenne. Saját szemeimmel láttam, amint ön a bankban 3000 koronát vett föl és azt a belső zsebébe rejtette.

Az úriember elsápadt e szavak hallatára.

— Azonban — folytatta a munkás — legyen ön nyugodt és tudja meg, hogy engem papok neveltek és az Isten félelmére és a mások tulajdonának tiszteletbentartására tanítottak. Úgye, most tetszik tudni, mire valók a papok a földön?

*

Időszerű búcsúima. XV. Benedek pápa 300 napi búcsút kötött a következő szép és időszerű imához:

«Dicsőséges szent Péter, téged élő, hősies hited, mély, őszinte alázatosságod és égő szereteted jutalmazásául Jézus Krisztus egészen egyedülálló kiváltsággal tüntetett ki, különösen azzal, hogy a többi apostolok fölé helyezett és pápájává, sziklaszilárd alapjává tett az egész egyháznak. Eszközöld ki nekünk az élő hit kegyelmét, hogy sohase szégyeljük azt a maga egész hamisítatlanságában, minden követelményével együtt nyiltan megvallani, sőt készek legyünk inkább vérünket és életünket feláldozni, semmint azt megtagadni. Könyörögj érettünk, hogy mindig igaz szeretettel csüngjünk anyánkon, az anyaszentegyházon, hogy mindig híven és szorosan egyesülve kitartsunk a római pápa, a te hited és teljhatalmad örököse, a kath. egyháznak, a titokteljes bárkának, melyen kivül nincs üdvösség, egyetlen, igaz, látható feje mellett. Engedd, hogy engedelmesen és tanulékonyan kövessük tanítását és tanácsait, tiszteletben tartsuk parancsait, hogy itt a földön nyugalomban és biztos békében élhessünk és egykor a mennyei boldogságot elnyerhessük. Amen.»

*

Egy hires konvertitanő nyilatkozata. Minap halt meg *Anna* hesseni tartománygrófnő, a német excsászár unokahuga, kinek áttérése a katholikus egyházba annakidején nagy feltűnést keltett s lévén született porosz királyi hercegnő, áttérése által eleinte a német császár nehezteléséét is magára vonta. Az elhúnyt fejedelmi hölgy az 1909-iki kölni kongresszus alkalmával egy kölni kanonok előtt áttéréséről így nyilatkozott: Egy napon az ebéd utáni csöndes órákban kisérőnőmmel a dómban ültem. Tekintetem csodálattal pihent az épület hatalmas s mindazonáltal kecses architekturáján s gyönyörködött a művészi üvegablakokon keresztülszűrődő fényben. Ekkor egyszerre pontban három órakor a kórusban váltakozó imádság kezdődött, melyet ének követett. Megkérdeztem valakit, mit jelentsen ez? Ez azt felelte: A kanonokok a vesperát imádkozzák. Talán valami különös ünnepség van ma — kérdeztem tovább. Nem — mondották nekem — ezt mindennap teszik. Ez a felelet szöget ütött a fejembe. Azt gondoltam: hiszen ezek a kanonokok szellemileg magasan álló férfiak s mégis ebben a csendes órában észrevétlenül a világtól eljönnek a dómba, hogy Istent zsoltárimával dicsőítsék. Ez arra indított, hogy tanulmányozzam a katholikus egyház liturgiáját s így jutottam a katholikus hithez.

(E. K.)

*

«A szegénynek drága kincs a hit.» Szabó István, a Kisgazdapárt vezére szólott ilyenformán az elmult napokban: «Elszomorító dolog — mondja egyik programmbeszédében — hogy a szocialista elvek alatt az istentagadást akarják a nép lelkébe átplántálni. Nem volt és nincs ennek a népnek más reménye, más vigasztalása az ő szenvedései között, mint csak az *Istenbe vetett hite*, hát még ezt is el akarják tőlünk venni?»

Huszadik évfolyam.

Az Örökimádás folyóirat XX. évfolyamát változatlan programmal bocsátjuk útnak. Ha a lezajlott évre visszatekintünk, úgy érezzük, hogy az *Örökimádás* hagyományaihoz való hűséggel szolgáltuk azon célokat, melyeket lapunknak homlokára írtunk. S talán nem ámítjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy amikor az elmult évben emelnünk kellett a lap árát, nem sülyesztettük alá egyszersmind a lapnak nivóját. Csak bele kell tekinteni a XIX. évfolyam tartalomjegyzékébe. Látni kell ebből, hogy egy kitünő irógárda csoportosul ma az Örökimádás körül, melynek egyike-másika valósággal országoshirű névvel bir, mint dr. Glattfelder Gyula, Domonkos István, Blaskó Mária. Az ő nevük mellett egy sereg kitünőhangzású név szerepel az 1918. évi XIX. évfolyam hasábjain, mint dr. Mészáros János, dr. Hirschler József, dr. Bozóky Géza, Samassa Dési Annie, Balázs Benedikta, Lovich Ilonka, dr. Makay Lajos, dr. Várkonyi Fidél, dr. Wéber Pál, dr. Tiefenthaler József, dr. Liebner János, dr. Huszár Elemér, Reviczky Aladár, dr. Piliván Mihály, Bányász József, Zádor József neve, vagy Payer Aliceé és Márton Lajosé.

Kell-e vajjon az Örökimádásnak különb ajánlólevél, mint az a felsőséges és ideális programm, amelyet vall s mint amaz elismert nevek, melyekkel cikkei vannak ellenjegyezve? És az Örökimádás ily ajánlólevéllel lép az ő barátai közé s hozzájuk két rendbéli kérelmet intéz.

Először azt, hogy szeressék s *terjesszék* az agitáció minden eszközével az Örökimádást. S itt legyen szabad mindenekelőtt az Oltáregylet buzgó terjesztőnőinek közreműködésére számítanunk. Ha valaki, ők mindenesetre sejteni fogják s kiérzik, mily beláthatatlan feladatok várnak a jövőben az Oltáregyletekre s nekik, valahányszor tagokat toboroznak a zászló alá, mindannyiszor alkalmuk nyilik arra, hogy ajánlják az

Oltáregylet közlönyét s a tagok összekötő kapcsát: az Örökimádást. Ily közreműködésre szeretettel kérjük lapunk minden barátját.

A második kérelem, amelyet hozzájuk intézünk, az, hogy *tudósítsák* az Örökimádást. Oltáregyleti eseményekről, mint amilyen egy kiállítás, egy közgyülés, jubileum vagy lelkigyakorlat, eucharisztikus mozgalmakról, értekezletekről, kongresszusokról, triduumokról, novenákról, missiókról tudósításokat, a szentáldozások összegéről statisztikai kimutatásokat a legnagyobb készséggel leközlünk s ily tudósításokat a legnagyobb hálával fogadunk. Tisztelettel kérjük elvbarátainkat ilyirányú szives közreműködésre. Így gazdagítsák «Krónika» és «Oltáregyleti élet» rovatainkat. Ezzel szemben készséggel vállalkozunk arra, hogy hozzánk intézett bármily tárgyú levelükre válaszoljunk s ennek lebonyolítására «Levélszekrény» vagy hasonló cimen egy — lapunkban eddig nélkülözött — rovatot nyissunk. A szerkesztőségbe érkezett levelekre eddig levélben válaszoltunk, ehelyett azonban takarékosság céljából szeretnénk inkább a lapban felelni a hozzánk oltáregyleti vagy lelki ügyekben vagy bármily ügyben intézett kérdezősködésekre.

Most pedig kelj útra te kedves Örökimádás. Sugározz derűt, világosságot és vigaszt a fásult, kietlen világba. És vonzzad az Úrhoz az ő népét, hogy imádják a mi Urunkat, Istenünket. És szólítsd őket a szent falak közé, hogy vegyék és egyék a kenyeret, mely magában foglal minden gyönyörűséget. Menj és mondd el, hogy ez az a kenyér, mely az égből szállott alá s ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. Menj és szünet nélkül hangozzék ajkadról az ének: Domine, dilexi decorem domus tuae et locum habitationis gloriae tuae! Uram, szeretem a te hajlékaidat s annak minden kövét. Menj; az Úr óhajával bocsátjuk útra lapjaidat, mondván: Crescite et multiplicamini et replete terram. Növekedjetek és sokasodjatok és töltsétek be a földet. *Horváth Rezső.*

*

Központ. Január 12-én, mint a hónap 2-ik vasárnapján az Oltáregyesület közös istentisztelete: 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és áldás.

Január 13-án d. u. 4 órakor választmányi ülés.

Január 20-án d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

Január 18-tól 26-ig engesztelő kilenced az Örökimádás-templomban; mindennap 9 órakor szentmise énekkel; d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

*

Dr. Mészáros János érseki biztos. A bíbornok-hercegprimás dr. Mészáros János prelátus, várplébánost, Oltáregyleti ügyvezető-igazgatót a hitközségi szervezetek megalakítása végett az egész főváros területére érseki biztosnak nevezte ki. «Óhajtom — írja Őeminenciája — hogy

Budapesten a róm. kath. hivek plébániánként összeirassanak, hitközségi szervezeteket s az egyes hitközségi képviseletekből alakuló központi fővárosi katholikus tanácsot alkossanak.» E szervezkedésnek célja «tisztán vallási: a hiveknek a hitben való megerősítése, a hit szabad gyakorlatának biztosítása, a lelkipásztorkodás és hitoktatás fentartása és kiépítése, plébániák szervezése, templomok és katholikus intézmények létesítése. Minden katholikus hivő saját elhatározásából csatlakozzék a hitközségi szervezethez». Budapest papsága, valamint a katholikus hivek határtalan lelkesedéssel karolták fel a bíbornok-hercegprimás által kezdeményezett mozgalmat. Az akció, melyet dr. Mészáros János prelátus, érseki biztos irányít, remélhetőleg szebb jövőt fog a fővárosi katholikus életre deríteni.

*

Petrovits Gyula egri egyházmegyei igazgató. *Csekó Gábor* pápai prelátus, egri kanonok, általános ügyhallgató az Oltáregylet egyházmegyei igazgatói tisztétől felmentését kérte. Szmrecsányi Lajos egri érsek a lemondást elfogadva az egyesület egyházmegyei igazgatójává Petrovits Gyula apátkanonokot, Eger város plébánosát nevezte ki. Kánter Károly országos igazgató az egri főegyházmegye új oltáregyesületi igazgatóját meleghangú levélben üdvözölte.

*

December 8-át, a Szeplőtelen Fogantatás napját kedves ünnepi hangulat sugározta be. E nap reggelén közös szentáldozás, d. e. 9 órakor ünnepélyes nagymise, délután pedig szokott időben ünnepi szentbeszéd és áldás tartatott. A délutáni ájtatossággal kapcsolatban tette le az Oltáregyesület Virgo Reparatrix kongregációja a kongreganista fogadalmat, mely alkalomból a kongregáció Szűzmáriás zászlajával vonultak be az ünnep szinhelyére. Az ájtatosságnak különös melegséget és varázst kölcsönzött ama körülmény, hogy e napon ülte az Oltáregyesület Kánter prelátusnak 25 éves igazgatói jubileumát. A szentbeszédet ez alkalomból dr. Mészáros János prelátus, várplébános, ügyvezető igazgató mondotta. A szentbeszéd első részében szólott az ünnep tartalmáról, második részében pedig méltatta Kánter prelátusnak gondviselésszerű működését s lángbuzgalmát, mellyel szolgálta 25 esztendőn keresztül az Úr Jézust és az ő egyesületét.

Az Oltáregyesület, valamint az Eucharisztikus Gyermekszövetség lelki csokor gyanánt számtalan szentáldozást, szentmisét, imaórát s erénygyakorlatot ajánlott fel a jubiláns igazgató szándékaira. Az Oltáregyesület és a Gyermekszövetség üdvözlő feliratára Kánter prelátus levélben mondott a tagok mementóiért köszönetet.

*

Az Oltáregyleti hadikórház. A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület kisegítő hadikórháza 1914. szeptember 3-ika óta nyujtott a sebesült katonáknak hajlékot, otthont és gyöngéd ápolást. A háború tartama alatt összesen 2477 beteg és sebesült katona részesült itt mintaszerű kezelésben s állandó lelki gondozásban. Itt az Eucharisztiának árnyékában pihente ki ez a kétezer s egynehány száz katona a front nélkülözéseit s a harcok izgalmait és fáradalmait. Az Úr bősége várta itt őket és e bőségből mindannyian merítettek. Négy álló évig, két hónapig és három napig teljesítette az Oltáregylet e hadi szeretetszolgálatot. Kisegítő hadikórháza mult év nov. 15-én szüntette be működését. Az Oltáregyesület most hadiárva és elhagyatott gyermekeket készül székháza falai közé fogadni s az elesett hősök szegény apátlan gyermekeinek akar menedékhelyet nyujtani. A helyiségek átalakítása s berendezése most van folyamatban.

*

Élőképek. Van az Örökimádás-templomnak így karácsonytáján egy utólérhetetlen kedves látványossága. A templomnak ama fülkéjében, amelyben a keresztoltár van elhelyezve, évről-évre poétikus, gyönyörű «élőképek» szemléltetik a karácsonyi ünnepkör kedves eseményeit. Az 1. kép ábrázolja a Szűzanyát és szent Józsefet, ahogy a betlehemi istálló elé érnek. A 2. a kis Jézust a bethlehemi istállóban, a 3. a pásztorok érkezését, a 4. a pásztorok imádását, az 5. a napkeleti bölcsek érkezését, a 6. a három király adorációját, a 7. a kisded Jézus látomását. A képek alkalomszerűleg 2—3 naponkint váltakoznak. A korhű öltözetek, az életnagyságú férfi- és női alakok, a nagyszerű beállítás, a kitünő szinezés és a pompás világítás sajátszerű elevenséget nyujtanak e bájos képeknek s valóságos élőképek benyomását keltik s a népre roppant vonzóerőt gyakorolnak.

*

A pécsi Oltáregylet egy kis évkönyvet bocsájtott közzé s ebben számol be a nyilvánosság előtt 1917—18. évi működéséről. A kis fehér könyv Gyulay Ilona tartalmas titkári jelentését, a tisztikar névsorát, a fiókegyletek, valamint ezek tagjainak számát, a munkabizottság jelentését, a könyvtári jelentést, valamint a pénztári zárszámadást tartalmazza. Az egyesület igazgatója Wajdits Gyula püspöki helynök, c. prépost, prelátus-kanonok, elnöknője Zichy Lujza grófnő, alelnöknője dr. Jellachich Lajosné.

Az oltáregyleti tagok hagyományos hűséggel vettek részt a szokásos évi lelkigyakorlatokon, valamint a helyi templomi ájtatosságokban. Az egyesületi életben nem hiányzott a munkakedv és áldozatkészség. Csüggedésnek nincs semmi nyoma. A békés munkálkodást ugyan számos tárgyi nehézség gátolta, az egyesület azonban módját ejtette annak, hogy anyagot szerezzen s a szegény templomok szükségleteit kielégíthesse.

A pécsi Oltáregylet törzse az elmult egyesületi évben erőteljes rügyezésnek indult; Dombováron, Németkéren és Tamásiban létesültek a mult évben oltáregyleti fiókok.

Egyébként a pécsi egyesületnek 59 fiókegylete van összesen 6553 taggal. A kiállítás anyaga 8 szegény templom között osztatott el, ezeken kívül a pécsi Julián-kápolnának, a kolozsvári Heimkehrlagernek, a Miasszonyunkról nevezett nőzárdának, valamint az újmisés papoknak juttatott az egylet templomi ruhákat.

Az egylet munkatermében helyi és vidéki rendelésre összesen 50 darab egyházi ruha készült. Könyvtára 489 kötet könyvet foglal magában. Bevétel: 19.897 K 63 fill., kiadás: 19.897 K 63 fill. Tagdíjak, kegyadományok mind hiány nélkül befolytak. A viharzó idők korántsem törték le a pécsi oltáregyleti tábor erőit s be nem árnyékolták az ő utaikat. Évkönyvük «őszi hervadás» helyett nagyszerű munkakedvről s változatlan friss energiákról tanuskodik.

KIMUTATAS

1918. november hóban befolyt tagdíjak: Özv. Koch Antalné 4 K, Mitskó Emília 14 K, Juhász Amália 3 K, Mika Ferenc 2 K, Kazimir Zsuzsanna 4 K, N. N. 2 K, Maracsik Franciska 2 K, özv. Horváth Sándorné 1 K, Szirmai Rezső 2 K, Eisendorfer Erzsébet 1 K, Csapp Valéria 4 K, Somogyvári tagok 28.80 K, Dobsik Adél 6 K, Pincze Lőrincné 3 K, Barta Irén 20 K, Zubay Istvánné 2 K, Ábrányi Kornélné 2 K, Propszt Lajosné 2 K, Kocsis Gáborné 42 K, Vingai tagok 16 K, Negyedi tagok 14 K, Garamszőllősi tagok 10 K, Pallér Elekné 50 fillér, Mika Ferenc 2 K, Kovács Sándorné 2 K, Bakay Dezsőné 2 K, Kiss Teréz 1 K, Farkas Izabella 40 fill., Kadlicsek Teréz 4 K, Dudás Erzsébet 4 K, Porcsin Julianna 1 K, Kátai Tóth Mária 2 K, Kubesch Katalin 2 K, Podhorszky Irma 2 K, Schreil Jénosné 4 K, Rimóczi tagok 66 K, özv. Kucsera Rikárdné 1 K, Bojsza Istvánné 2 K, Farkas Józsefné 5 K, Freiszmuth Leopold Pál 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által 217 K, Katona Mária és Miksits Ferencné 6 K, Turószy Anna terjesztőnő által 29 K, Gálfi Gizella terjesztőnő által 26 K, Haász Emília terjesztőnő által 26 K, Holesch Ilona 24 fill., Holesch Luiza 24 fillér, Balogy Anna 24 K, Kovács Teréz 28 f, Seefelder Lajos és Lajosné 2 K, Bittner Mária 1 K, Szögyéni tagok 128.21 K, özv. Böcskey Sándorné 2 K, Wenczelly Ferencné 24 fillér, Bedner Zsófia 24 fillér, Grász Mária 24 fillér, Szabó Ferencné 24 fillér, Szabó Mária 24 fillér, Horváth Istvánné 24 fillér, Szentbalázsi tagok 23.24 K, Gerbl Margit 2 K, Vörös Julia 2 K, Bajmóczi esperesi kerület 29 K, Jobbágyi tagok 15 K, Vaszkó Gizella 5 K, Stefancsik Aranka 1 K, Újkígyósi tagok 20 K, Hudák Paula 1 K, Csíz Mária 1 K, Felsőoszkói tagok 80 K, Rezsonya Jánosné 4 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, Másli Jánosné 2 K, Zabely Ernő 2 K, Gugi Lajos és családja 3 K, özv. Szebeledi Istvánné 1 K, Sebestyén Ferenc és neje 2 K, Hartel Adolfné 4 K, Bodnár Józsefné 2 K, Günther Ferenc és neje 4 K, Sill Mihályné 2 K, Holobiczky Györgyné 2 K, özv. Toncsits Istvánné 50 fillér, Ipolykeszii tagok 10 K, Csáfordi Tóth Pálné 100 K, Mika Ferenc 2 K, Erdőteleki tagok 61 K, özv. Bridzinszky Józsefné 1 K, Bridzinszky József és neje 10 K, Hornyák András 2 K, Talwieser Mária 4 K, Szlimák Mária 3 K, Szlimák Margit 3 K, Szalladics Anna 5 K, Hertlein Matild 4 K, Mika Ferenc 2 K, Egerfőegyházmegyei tagok 300 K.

Felelős szerkesztő Horváth Rezső

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XX. ÉVF. 1919. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t.

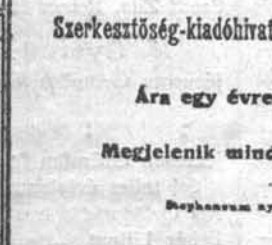

TARTALOM: *Dr. Liebner János:* Gyertyaszentelésre. — *Dr. Várkonyi Fidél:* Pazzi szent Magdolna. II. — *Eőri János:* Aquinói szent Tamás írásai az Oltáriszentségről. — Krónika. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

Igaz katholikus vagy-e? Irta: *Jámbor László S. J.* A Kiskönyvtár ismét gyarapodott két számmal: Jámbor László jézustársasági atya füzetkéjével. Felveti a kérdést — amelyet minden katholikusnak is kérdeznie kell önmagától — meg is adja rá a feleletet: jó katholikus az, aki megtartja a péntekét, vasárnapját és husvétját. Ezt fejti ki a füzetkében gyönyörű példákkal illusztrálva, mely példák azokat, kik eddig is jó katholikusok voltak, megerősítik hitükben, akik talán egyben-másban tévedtek, tévedésükből az igazság útjára vezetik. Minden rendű és rangú megtalálja benne a saját életére vonatkozó irányelvet a három kérdést illetőleg, a művelt épúgy, mint az egyszerű nép s épen ezért szükséges, hogy ez a kis könyv a Kiskönyvtár többi 23 számával együtt ne hiányozzék egy katholikus családban sem. Ára 80 fillér. A régi számoknál egyes szám ára 20 fillér, kettős szám ára 40 fillér. Kapható: Budapest, VIII., Horánszky-u. 20. (Mária-kongregáció.)

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	5.—
« « egyes példány	—.40
« « teljes évf. utolsó	4.—
« « « « régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1.80
« Vezérkönyve kötve	1.—
« felvételi füzete	—.06
« érme oxidált	3.—
« félszázados története	2.—
Litánia (latin szöveggel)	—.06
Litánia Szent Józsefről	—.05
Elmélkedések. Nádasdy M.	6.—
Havi magány. Nádasdy M.	5.—
Pelletier Eufrázia M. Anya	1.—
Sötét lapok, fényes lapok	1.—
Szent Zita. Reiner Irma	4.— és 1.50

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre	3.—
« « « egyes példány	—.20
Jézusom Örömöm folyóirat 1916—7. évi teljes évfolyam évfolyamonkint	1.50
Kis Örökimádás imakönyv	—.80
Fehér Liliom	—.10
Pápai áldás levelezőlap	—.04
Euch. Gyerm. Szöv.-i zászló lev.-lap	—.36
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag gyermekeknek	—.10
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag ifjak és leányoknak	—20

XX. ÉVFOLYAM. 1919. FEBRUÁR. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Gyertyaszentelésre

Valami szép szokás az Egyházban, hogy mindent meg tud és meg akar szentelni. Megszenteli az embert: a testét, melyről azt tanítja, hogy a Szentlélek Úristen élő temploma; a lelkét, mely a Krisztus békéjének lakóhelye; megszenteli tartózkodási helyét, a házat; a földet, melyből élünk, az élelmet, mellyel táplálkozunk; a templomot, ahol a Teremtőnek szolgálunk; megszenteli a betegágyat, a kórtermet is áldásával, sőt a koporsót is, melyben örök nyugalomra térünk s a temető hantját is. És talán kevesen tudják, hogy meg tudja és szokta szentelni a beteg orvosságát csakúgy, mint a távirót, a vonatot és a hajót, a repülőgépet csakúgy, mint a zászlót, melyre elveinket írjuk, a kardot, mellyel a hazai rögöt védjük, az istállót, melybe barmodat kötöd, a kutat, honnét vizet merítesz! Megáld, megszentel mindent. Február másodikán gyertyákat szentel.

Szép, mélyértelmű ünnepség a gyertyaszentelés, szép, mélységes értelmű annak, aki megérti. És miért épen *gyertyát* szentelnek ezen a napon és nem mást? Mi összefüggés van a szent Szűz templomlátogatása s áldozata, meg a gyertyaszentelés között?

Megmondom. Figyelj!

***

Ha szent János evangéliumát olvasod, ott mindjárt az elején azt fogod találni: «Az igazi *világosság* volt Ő, mely *fényét veti* minden emberre, aki a világba jő». És ezt a Krisztusról mondja.

S ha odébb fordítasz, olvasni fogod azt, amit Krisztus magáról beszél: «Aki engem követ, az nem jár sötétségben, hanem az élet *világossága* lesz benne», majd később megint: «Amíg a *világosságot* látjátok, addig bizzatok, higyjetek a *világosságban*, hogy a *világosság* gyermekei legyetek». S mikor az evangélista Pathmos szigetén látnoki szemmel a jövendő jobb haza felé tekint s leírja, amit ott lát: a nagy fényességet, mely a trón alól kitör, megmondja azt is, hogy honnét a fény: «Lucerna eius est agnus»: a bárány az, melynek *fénye* világít. S mikor az Egyház Krisztusában fölismeri a simeoni jövendölés «*világosságát*», mely

a népek *megvilágítására* küldetett az Atyától, ennek a nagy napnak emlékezetét, amelyen az Üdvözítő először fogadta a külvilág hódolatát a jeruzsálemi templomban s amelyen így a *világosság megnyilatkozott*, legmegfelelőbben abban véli kifejezésre juttatni, hogy az évfordulón — gyertyákat szentel. Így tesz tanuságot a szüzi méhecskék tiszta viasztermékéből született *Lángban* való hitéről; a Szűz méhéből áradó *Tűzfényben* való alázatos hitéről — credo — hiszek a Jézus Krisztusban, aki Deus de Deo, Lumen de Lumine: *az Isten fényességéből szakadt mennybéli világosság.*

Szép, mélységes felfogása a szüzi tisztaságnak s az abból való krisztusi születésnek; imádó megbecsülése a *Lángnak*, mely mint *Mózes tűzoszlopa* világít életünk útjain.

Ugyanezen gondolatokkal ékes a nagyszombat-reggeli husvéti gyertyaszentelés, mikor az Egyház szerpapja boldog meggyőződéssel énekli az «Exsultet» remek dallamában: «Alitur enim liquantibus ceris, quas in substantiam pretiosae huius lampadis apis mater eduxit» s amint akkor kifejezésre juttatja kérését, hogy a «*világosságot hordozó Krisztus* megszülessék a mi szivünkben», a Krisztus, akit a betlehemi csillag csodásan feltünő fénye jelképez, úgy könyörög a gyertyaszentelésnél február másodikán is, hogy az isteni szeretet édes lángjaitól tüzet fogjon lelkünk, hogy eloszoljanak a bűn ködétől elhomályosított szemekről a fátylak s megismerjük, hogy ez az igaz élet: szeretni tetterős, igazi szeretettel az Atyát s akit küldött: a Krisztus Jézust.

Ezt az *égő tüzet* hozta a földre az Úr Jézus s «azt akarja, hogy égjen». Ez az az *égből lehulló tűz*, mely Elizeus áldozatát meggyujtotta, melyet a pünkösdi Lélek hozott, hogy a szivek jeges kérgét megolvassza, hogy a lelkek tapogatódzó nehéz útjain világítson, hogy a régi korhadt sebeket tüzével kiégesse.

Ezért szentelnek gyertyát a Krisztus bemutatásának ünnepén!

De másért is.

Az áldozat a saját magunkéból való adás, a saját magunkéból való Istennek ajánlás s hogy ezt láthatólag jelképezzük, attól külsőleg is megválunk, sőt egyenesen megsemmisítjük, az emberi használattól elvonjuk, mintha az Isten keze elfogadta s elragadta volna tőlünk. S minél nehezebb az adás, minél fájóbb a tőle való elszakadás, annál értékesebb, annál jobb és nagyobb az áldozat, mert annál jobban kitünik az önszeretetet felülmuló isteni szeretetnek fölemelkedettsége. Mikor az isteni szeretetnek nagysága olyan, hogy szinte elégünk benne, akkor már tökéletes az áldozat, mint a Krisztusé, mert nemcsak a *magunkéból* adunk, hanem *önmagunkat* adjuk, teljesen, örömteljes szenvedéssel. Örömmel, mert elértük, amit akartunk, a teljes odaadást: szenvedéssel, mert

aki az Istent szereti, az vele szenved el minden fájdalmat és minden bántódást.

A nemes belga de Hemptinne grófról olvastam («Mehr Liebe»), hogy mikor fia, a szentéletű P. Pius de Hemptinne 26 esztendős korában örökre lezárta ifjú szemeit, a halottas ágynál térdreborult és zokogva mondta: «imádkozzuk el a Te Deumot, melyet fiam most először énekelhet az égben». Az áldozat már maga is égett, mint áldozó.

Ezt a keresztény gondolatot legjobban az Isten szolgálatában az oltáron *önmagát emésztő gyertya* jelképezi s egyben emlékeztet a szent Szűz egyszerű áldozatára is. Hűséges tükörképe a minden áldozatra kész Boldogasszonynak, az «Úr szolgáló leányának», amint a Krisztus személyes szolgálatában tölti napjait: neki él, neki dolgozik s *önmaga fogyasztva önmagát* táplálja a belőle kiáradt *fényt*, a világ *világosságát*. Jelképezi ugyanakkor magát az Üdvözítőt, aki Édesanyja karjain hozza meg Atyjának élte áldozatát, hogy «engedelmes legyen neki mindhalálig» s «bevégezze a művet», melyre küldetett.

Erre gondol az Egyház, mikor február másodikán gyertyát szentel.

***

Keresztény szokás, hogy a haldoklónak gyertyát gyujtanak s adnak kezébe, hogy mintegy megvilágítsa vele a sötét utat, amelyre készül: a hit fényével a jövendőt.

Egy egyszerű asszony azt mondotta nékem egyszer, hogy aki nem veszi fel az utolsó szentségeket, «*az nem találja meg az utat* a jó Istenhez», az barangol mindenfelé, de nyugtot nem talál. Nos: így van! «Én vagyok az út», mondotta Krisztus s aki erre az útra lépni óhajt, annak az utat keresnie is kell. Erre az útra veti fényét, erre vezeti rá a haldokló keresztényt a templomban megszentelt gyertya, melyet megáldott a pap gyertyaszentelőkor: «aki engem követ, az nem jár sötétben». Mintegy kezébe veszi a lámpát s megindul vele az utolsó útra — a tengeren át. S a gyertya fénye előtt, mint Mózes lángoszlopa előtt felállnak mind a tenger habjai s a haldokló száraz lábbal átmehet keresztül rajtok: «scio cui credidi», «tudom, hogy kinek hittem».

S mikor a gyertya rezgő fénye a Krisztusban elhaltnak csendesen mosolygó, boldog arcára esik, benne fellángol a feltámadás reménye: a sziklasir mélyéből előtörő katholikus hitnek világossága: «tudom, hogy él az én Üdvözítőm s az utolsó napon újból feltámadok». «És ez a győzelem, mely a világ felett uralkodik, az a mi hitünk.»

Ezért mondottam azt, hogy szép, mélységes értelmű ünnepség a gyertyaszentelés; szép, mélységes értelmű annak, aki megérti.

Dr. Liebner János.

Pazzi szent Magdolna.

(1566—1607.) (Folytatás.)

Az oltáriszentség a titkos, mély szentség. Oly igénytelen, oly csendes, oly élettelen minden a sz. ostyán és a sz. ostyában, ha hit nélkül szemléljük, nézzük azt. De csak nézzünk bele a sz. ostya életébe azzal az Istentől kigyujtott kegyelmi világossággal, a hit szemével s ott találjuk a lelkek Királyát; a csendet az Isten és a szerető, imádó lélek beszélgetése töri meg; szemben találjuk magunkat minden élet megindítójával, megteremtőjével, magával az «Élet»-tel. Sz. Magdolna mély lélek volt, azért bámulatos szeretettel csüngött a titkos, mély Szentségen. Már kora gyermekéveiben ezen boldogító mélységek felé vonzotta őt az Isten szeretete és kegyelme. Mikor később egészen felfogta ezen mélységek örömeit, eszébe sem jutott a sekélyebb vizekre való evezés gondolata, hanem mindig beljebb és beljebb kivánkozott az eucharisztikus örömtenger hullámain.

Egészen feltűnőek sz. Magdolna eucharisztikus vonzalmainak első megnyilatkozásai. Édesanyja gyakrabban szokott a szentségekhez járulni. A kis Katalin ilyen napokon mindig anyja körül tartózkodott, melléje ült s nem távozott oldala mellől egész nap. Édesanyjának csodálkozó kérdésére, hogy miért teszi ezt, így felelt: «Azért mama, mert ma Jézus-illatod van; Jézust érzem rajtad». Az első szentáldozását megelőző években, mikor őt magát még nem engedték az Úr asztalához, igen megvigasztalódott és némileg kárpótolva érezte magát, ha mások áldozását nézhette. Mikor a nagyobb ünnepeken az egész család megáldozott megvárta, míg valamennyien meggyóntak, azután végignézte szentáldozásukat s mindennek végeztével örömmel tért haza.

Tíz éves korában végre megvirradt életének legvirágosabb napja, mikor először vonult szivébe az élő mennyország, az Úr Jézus. Nem nehéz dolog az ő lelkivilágának elképzelése azok után, amit róla eddig hallottunk. Katalin szivét annyi örömmel és vigasszal töltötte el az Úr ezen a napon, hogy tényleg «felejthetetlen nap» volt számára. Az angyalok Kenyerének megkívánása annyira erősbödött benne, hogy most már gyakran szeretett volna ennek a nagy boldogságnak részese lenni. Gyóntatóatyja ismervén Katalin vágyainak szent őszinteségét, megengedte neki, hogy hetenkint áldozhasson. Korán felfogta és tapasztalásból érezte Jézus látogatásának üdvös hatásait s azért egész héten át számlálta a napokat, várta, mikor virrad meg a szentáldozás napja. Első szentáldozása évének nagycsütörtökén különösen fontolóra vette az Úr Jézusnak mérhetetlen szeretetét irántunk, emberek iránt s az a vágy ébredt szivében,

hogy valamiképen viszonozza ezt a nagy szeretetet. Mivel úgy vélte, hogy Isten a szüzesség fogadalmát veszi tőle legszivesebben, ezt ajánlotta fel Jézusának viszonzásul az Oltáriszentség szerzési napjának évfordulóján.

Mikor Katalin tizennégy éves lett, édesatyját Cortona kormányzójává nevezték ki. Ennek a kinevezésnek természetes következménye az volt, hogy a család Firenzéből Cortonába költözött. Katalin azonban nem követte szüleit, mert ezek egy firenzei zárdába adták penzióba. Édesanyjának fájt ez a válás, de ő magasabb szempontból nézte ezt s azért örült neki, mert tudta, hogy ott több időt szentelhet az imának és a világtól is jobban visszavonulhat. Abban a zárdában a gyakori szentáldozás még az apácák között sem divott. A firenzei jezsuita-kollégium rektora ismervén Katalin lelki törekvéseit, arra kérte a zárda elöljáróságát, hogy legalább vasár- és ünnepnapokon engedjék meg Katalinnak a szentáldozást. Az apácák megengedték neki. De Katalinnak egész viselkedése — hiszen a növendékeknek megengedett szórakozásokat is kerülte — és gyakori áldozása nagy feltűnést okoztak. De ő mindezzel nem törődött s haladt a maga útján. A világi társalkodás helyett felkereste a beteg apácákat, azokat vigasztalta, buzdította a gyakori szentáldozásra, jámbor könyvekből olvasott nekik. Nemes életének gyümölcsei között a legértékesebbnek talán az bizonyul, hogy maguk az apácák is engedélyt kértek a gyakori szentáldozásra. Igy tudott ez a fiatal bennlakó növendék egy zárda egész lelki életére olyannyira kiható és oly isteni gyümölcsöket termő szokásnak megteremtője, apostola lenni.

Pazzi sz. Magdolna.

Bár csak tizenöt hónapig tartott a pazzi család tartózkodása Cortonában és Katalin időzése a zárdában, régi terve kinn a világban, melybe vissza kellett térnie, nem gyengült, hanem mindig erősebben foglalkoztatta. Lelkében már régóta egészen az Istené volt. De *minden vonatkozásban* az Istené szeretett volna lenni; az evangéliumi tanácsok követésével, a tökéletes szegénység, tisztaság és engedelmesség aranyláncaival kívánta földi és örök sorsát az Istenhez kötni. Különösen három zárdát szeretett s ezek közül választani nem volt oly könnyű dolog számára.

Mikor azonban szeretetének legméltóbb tárgya, az Oltáriszentség alapján vizsgálta őket, azonnal tisztán látott; odament, hol legbensőbben érintkezhetett a szeretet Istenével, ahol mindennap áldoztak és ez az angyalokról elnevezett Mária-zárda, ez a csendes kármelitazárda volt. Kedves jelenség ez az ő életében s mindennél jobban igazolja azt, hogy az Oltáriszentség szeretete mily mélyen élt, világított az ő lelkében.

1582-ben Nagyboldogasszony ünnepét megelőző napon lépte át annak a háznak küszöbét, melybe az Oltáriszentség kegyelmi fénye vonzotta. Amit Katalin eddig megtett a világban, azt Magdolna folytatta, kiépítette a zárdában. Méltán alkalmazhatjuk itt az Írás szavait: «Az Úr egyedül vala vezére... Magas földre helyezé őt, hogy egye a föld gyümölcsét, hogy mézet szíjjon a kősziklából és olajat a kemény szirtből (Deut. 32, 12—13.)». Isten a zárdai élet magas földjére helyezte Magdolnát. Itt csodálatos, rendkívüli utakon vezette őt. Bár a kolostori életnek sok a kősziklája és kemény szirtje az önmegtagadó, lemondó élet miatt, az Istent szerető lélek csupa mézet és olajat talál azokban. Maga az Úr Jézus az ilyen léleknek méze és olaja. Sz. Magdolna bátran járt ezeken a kősziklákon és a kemény szirtek között, szigorú lemondó életet élt, de ép ezért jutalmazta meg az Isten az ő boldogító szeretetének mézével és olajával. Minden nap drága volt neki. Azonban a csütörtököt és pénteket különösen szerette. A csütörtököt a szeretet napjának szokta nevezni, mert ezen a napon szerezte az Úr Jézus az Oltáriszentséget. Hallottuk, hogy a fogadalmát követő negyven napon át a szentáldozás után elragadtatásba esett. Tehát ép a szentáldozás után érezte Istennek ezen rendkívüli leereszkedését, mely rendszerint két óráig tartott. Itt világosította fel az Úr, hogy mily szép és nagy az a lélek, aki itt a földön szivesen szenved az Istenért; itt tudta meg, hogy az Isten kegyelmében élő léleknek milyen nagy az értéke az Isten szemében s hogy ha ezt az illető lelkek tudnák, meghalnának a nagy szeretettől. De egyúttal arról is felvilágosította az Úr, hogy az a lélek, aki nincs az Isten kegyelmében, egészen megsemmisülne szégyenében, ha állapotát Isten szemével láthatná. «Szeress, hogy a szeretet mindig nagyobb és nagyobb legyen benned», így szólt hozzá, így lelkesítette őt az Úr.

Ha a zárda lakóinak mindennapi szentáldozása vitte őt az angyalokról nevezett Mária-kolostorba, egészen természetes, hogy a zárdában mindennap áldozott. Tudta, hogy milyen nagy kegyelem ez s azért a legnagyobb áldozatok árán is megáldozott. Mikor betegsége ágyhoz kötötte, testi gyengesége miatt egyszerre igen keveset vehetett magához s azért minden három órában kellett táplálkoznia; erős köhögési rohamait is csak a böjt feladásával állíthatta volna el. De inkább tartózkodott minden ételtől és italtól, elviselte az ezzel járó kínokat, csakhogy megáldozhassék. S mikor kérték, hogy ne növelje így a szenvedéseit, így felelt: «Jézusért még sokkal többet kellene tennem; ezt a kis szenvedést előkészületül ajánlom fel neki s amíg tehetem, szivesen szenvedek egy kicsit, hogy szivembe fogadhassam őt. Bár nem érzek nagy áhitatot a szentáldozásnál, mégis igen nagy békéhez és nyugalomhoz jutok általa. Kivüle nincs is egyéb vigaszom betegségemben». Mikor pedig megesett, hogy az orvosság bevevése miatt nem áldozhatott, igen érezte a szentáldozás hiányát. Erről ő maga így nyilatkozott: «A szentáldozás mindig megerősít, hogy a kínokat és szenvedéseket türelemmel viselhessem, ha azonban nem áldozhatom, érzem, hogy lelkem nélkülöz valamit».

Az oltáron, a katholikus templomok oltárain található fel a szeretet lángoló tűzhelye. Onnét kapja a keresztény lélek azokat a gyújtó szikrákat, azt az égi parazsat, amely a saját keblébeu is lángra lobbantja és felmelegíti az egyébként oly hideg, Isten ügyei iránt oly közönyös emberi szivet. Sz. Magdolna szive itt az oltár előtt lett oly izzóvá, oly tüzessé, oly önzetlenné. Gyakran látogatta a szentségházban imádkozó, szerető, áldástosztó Jézust, hogy őt imádja, szeresse, tőle kegyelmeket kérjen. Imádását, önmegtagadásait a farsangi időben megkettőzte, mert hiszen akkor alszik ki oly sok lélekben a szeretet tüze, szűnik meg lángolása. Néha még éjjel is felkelt és a legméltóságosabb Oltáriszentség elé sietett, hogy könnyeivel indítsa meg Jézus isteni Szivét, nyerjen bocsánatot a bűnösök számára. Egyszer kezébe vette a feszületet, megölelte, megcsókolta s így kiáltott fel: «Ó szeretet, ó szeretet! téged nem ismernek, nem szeretnek». Máskor megállott a feszület előtt, reátekintett s bensőséges szeretettel így beszélgetett vele: «Édes Jézusom! bár az egész világon mindenfelé hirdethetném a te szeretetedet, hogy mindenki áldhassa és magasztalhassa azt. De az a szörnyű méreg, az önszeretet megakadályoz bennünket a te megismerésedben és szeretésedben. Ó szeretet! egyedül téged kívánlak és semmi mást. Ki tudja szereteted nagyságát igazán felfogni és azt kellőképen hirdetni? Hiszen szereteted végtelen, örök, változhatatlan».

Keressük fel mi is gyakran az Úr Jézust, a szeretet lángoló tűzhelyét oltáraink on. Kérjük őt, hogy a mindent megrontó önző szeretet változzék át, finomuljon lelkünkben önzetlen, melegítő, áldozatos Istenszeretetté.

(Vége köv.)

Budapest. *Várkonyi Fidél dr.*, S. O. Cist.

Aquinói szent Tamás írásai az Oltáriszentségről.

Az Oltáriszentség szerzésének hármas indítóoka.

«*Jertek, egyétek kenyeremet, igyátok boromat, melyet nektek elegyítettem*». (Pldb. 9_5). Ezen szavakkal hivogat bennünket az Úr az üdvösség lakomájára. Drága eledellel vár ide minket: testével és vérével. «*Ügyedet barátoddal beszéld meg és idegennek el ne áruld titkodat*». (Pldb. 6.) Titokzatos dolog az Oltáriszentség, szent titok az; a hitetleneknek nem, de a hivőknek kell tudniok arról. Jegyezd meg magadnak: az Oltáriszentség rendelésének hármas oka van; az, hogy emléke legyen az Üdvözítőnek, áldozata az oltárnak, eledele az embernek. E három okból rendelte az isteni bölcseség e szentséget a három ősrossz ellen: az Istenről való megfeledkezés, másnak a megrablása és a halálthozó gyümölcs okozta romlás ellen. Összüleink ugyanis, mikor a kígyóban rejtőző ördög megejtette őket, e három rosszat zúdították önmagukra, de általuk utódaik is megromlottak. Az elsőről azt mondja az Irás: «*Az ember kevélységének kezdete az Istentől való elszakadás, midőn szive eltávozik attól, aki őt teremtette*». (Sir. $10_{14, 15}$). Elfeledte Istent, mert azzal foglalta el magát, hogy kárhozatos beszédbe ereszkedett a kígyóval; sok balgataggal még most is gyakran meg szokott ez történni. A másodikról meg ezt: «*Láttá tehát az asszony, hogy lehet enni a fáról, hogy szemre szép s tekintetre gyönyörű; és vett annak gyümölcséből és megevé és ada férjének, ki szintén evett belőle*»; (Gen. 3_6) s így mindketten rablást követtek el. Hasonlóképen rabolnak azok, akik a teremtett dolgok használatában nem tartják meg az igazság mértékét. A harmadikról pedig ezt: «*A jó és rossz tudásnak fájáról ne egyél. Mert amely napon arról eszel, halállal halsz meg*» (Gen. 3.): és halhatatlanságod jó ajándéka megromlik. «*Megromlottak és utálatosak lettek*». (Zs. 13.) Épenúgy mindazok, kik a bűn mérgével élnek, meggyilkolják és romlásba döntik a lelket. Tehát e hármas ősbaj ellen van rendelve e szentség. «*Vegyétek és egyétek: ez az én testem, mely érettetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre*». (Luk. 22.) «Ezt cselekedjétek — mondotta — az én emlékezetemre». Ime, az első ok: a feledés ellen emléke legyen az Üdvözítőnek. «Mely érettetek adatik», azaz, hogy mint Isten báránya föláldoztassék. Ime, a második ok: a rablás ellen áldozata legyen az oltárnak. «Vegyétek és egyétek». Ime, a harmadik ok: hogy tudniillik a romlás ellen erősítő eledelünk legyen.

I. Az első ok tehát az, hogy az istenfeledés ellen e szentség emléke legyen az Üdvözítőnek, hogy tudniillik figyelmeztessen bennünket arra, hogy teljesen Istenre irányítsuk egész lelkünket és valamennyi tehetségünket, miket elfordítottunk Istentől akkor, midőn megengedtük, hogy elkalandozzanak és bűnös gondolatokkal és érzelmekkel foglalkozzanak. Ezért mondja: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». Erre vonatkozólag mondja Eusebius: «Mivel az Úr magára vett testét szemünk elől az égbe vinni készült, az utolsó vacsorán testének és vérének szentségét kellett rendelnie számunkra, hogy az, ami egyszer váltságdíj gyanánt föláldoztatott, titokzatos módon állandóan föláldoztassék s mint örök áldozat éljen emlékezetünkben s mindig jelen legyen kegyelmeivel» Arra, hogy mindig emlékezetünkben legyen az Üdvözítő, szeretetének e három bizonyítéka ösztönöz minket: a bűnök bocsánata, a pogányok megváltása és jótéteményeinek folytonossága. Az elsőről mondja Izaiást «*Én vagyok, én magam vagyok, ki eltörlöm gonoszságaidat enmagamér. és nem emlékezem meg bűneidről; gondolj reám*». (43_{25}). A másodikról Jézus, Sirák fia: «*Kezesednek jótéteményét el ne felejtsd*» (29_{20}), sőt emiatt szeresd őt és imádságokkal és jócselekedetekkel fizesd meg neki tartozásodat. «*Nyisd ki nekem húgom, barátnőm, mert rakva fejem harmattal és hajfürtjeim éjjeli csöppökkel*». (Én. 5_2). Nyisd ki, azaz fogadj lelkedbe, emlékezetedbe és szeretetedbe, mert fejem, vagyis istenségem rakva van harmattal, vagyis tele van irgalommal, hogy megbocsássam a bűnöket; hajfürtjeim — emberségem — tele vannak éjjeli csöppökkel, vagyis a vérrelverejtékezés nyomaival, könnyeimmel, a kínszenvedésem vércseppjeivel, hogy a bűnökért adott elégtétel árán megváltsam elvetett örökségedet. A harmadikról meg így beszél az Irás: «*Vigyázz magadra és óvakodjál, hogy valamikor el ne feledkezzél a te Uradról Istenedről és meg ne vesd parancsait... hogy midőn eszel, iszol és jóllaksz... és bővelkedsz mindenben, föl ne fuvalkodjék a szived és ne feledkezzél a te Uradról Istenedről*». (Deut. 8_{11-14}). Amiként nincs egyetlen pillanat, amelyben az ember ne élvezné sten jóságát, úgy kell, hogy emlékezetében mindig jelen legyen

II. E szentség alapításának második oka az, hogy áldozata legyen az oltárnak azon rablás ellenében, melyet mindennapi bűneinkkel követünk el, hogy amiként az Úr teste egyszer föláldoztatott a kereszten az eredeti bűnért, úgy az oltáron is állandóan feláldoztassék mindennapi bűneinkért s hogy legyen az Anyaszentegyháznak egy Istent engesztelő áldozata, drágalátos és kedves, olyan, amely az ószövetség valamennyi áldozatát fölülmulja. «*És tetszeni fog az Úrnak Juda és Jeruzsálem áldozata*» (Malak. 3_4), a királyé és katonáié, Krisztusé és az Anyaszentegyházé. Sándor pápa mondja: «Az Anyaszentegyház szentségei közül egyik sem lehet nagyobb, mint Krisztus teste és vére. Nem lehet ennél hatalmasabb áldozata; ez fölülmulja valamennyit: tiszta lelkiismerettel kell az Istennek fölajánlani és tiszta lélekkel fogadni. És amiként a többinél nagyobb, a tiszteletnek is iránta a legnagyobbnak kell lennie».

A régi áldozat megváltoztatásának s ez új áldozathoz való csatlakozásnak hármas oka — értelme van. Az első ezen áldozat szerzőjének, vagyis Krisztusnak hatalma, aki nemcsak azért változtathatta s akinek nemcsak azért kellett átváltoztatnia a régi áldozatot egy tökéletesebbé, mert Ő az egész világnak ura és királya, hanem mert a legfőbb áldozat bemutatásának joga Őreá szállott át. «*Megesküdött az Úr és nem bánja meg: te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint*». (Zs. 109_4). Nem azt mondja, hogy «Áron rendje szerint», vagy «a leviták törvénye szerint», kik bakok és tulkok vérét áldozták föl, hanem Melkizedek rendje szerint, ki kenyeret és bort áldozott. Ezért kellett egy Melkizedek rendje szerint való más papnak támadnia és nem Áron rendje szerint valónak. Mert ha megváltozik a papság, a törvénynek is meg kell változnia.

Másodsorban pedig a mi bűneink miatt kellett megváltoznia a régi áldozatnak. Isten dicsősége megrablásának nagy mértéke, a rablónak hálátlansága és a megsértett Teremtőnek fölsége szempontjából oly nagy volt az összülők bűne, hogy annak a jóvátételére nemcsak az ószövetség áldozatai, de az egész világ valamennyi teremtménnyel egyetemben nem lett volna képes. Mikor Krisztus e világra jött, azt mondotta: «*Áldozatot és ajándékot nem akartál többé, azért testet adtál nekem*». (Zsid. 10_5). Vagyis: sem állatáldozatot, sem egyéb ajándékot nem akartál; ezek nem tetszettek; azért adtál nekem testet, mely szeplőtelensége miatt többet ér minden áldozatnál; ez a test alkalmas arra, hogy élni tudjon s így általános megváltói áldozattá lehessen. «*Olyasmiért kellett megfizetnem, amit el nem raboltam*»; (Zs. 68_5) megfizettem akkor, amikor minden ember bűneiért bemutattam a kereszten áldozatomat, mely elégséges volt azoknak eltörlésére.

Az ószövetségi áldozatok megszüntének harmadik oka az ótörvény elégtelensége. Amaz áldozatok nem tetszettek az Istennek, mert bűntörlő és kegyelmet eszközlő erejük nem volt. «*A ti égő áldozataitok* — mondja Jeremiás — *nem kedvesek és egyéb áldozataitok nem tetszenek nekem*». (6_{20}). «*Irgalmasságot akarok és nem áldozatot*». (Oz. 6_6). «*Égő és engesztelő áldozatot már nem kívánsz*». (Zs. 39_7). «*Az ószövetségi törvény előírta cselekedetek révén egyetlen lélek meg nem igazul Isten előtt*». (Róm. 3_{20}). «*Lehetetlen, hogy a bakok és tulkok vére eltörölje a bűnt*». (Zsid. 10_4). «*Adtam nekik nem jó parancsolatokat és ítéleteket, melyek nem vittek életre*». (Ezek. 20_{25}). Adtam nekik nem jó, azaz kevésbbé jó parancsolatokat; adtam áldozatokat is, vagyis szertartásos istentiszteleteket, amelyek azonban nem vittek életre, mert nem eszközölhették a megszentelő kegyelmet. Megszünt a régi áldozattörvény, mert gyönge volt és nem volt haszna; meddő volt, mert kegyelmet nem tudott adni.

III. Az Oltáriszentség szerzésének harmadik célja az, hogy az embernek eledele legyen, hogy erősítő orvosságos eledele legyen a halálos

gyümölcs okozta romlás ellen, amely az összülők révén oly gonoszul evődött bele az emberi nembe, hogy csak a lehető legjobb orvossággal gyógyítható, amit Isten bölesesége csak kigondolhatott és készíthetett. «*A fölséges Isten földből* (azaz a szűz Anya testéből) *készítette amaz orvosságot és az okos férfiú nem iszonyodik attól*». (Sir. 38_4). Szent Ambrus szerint: Krisztus teste lelki orvosság, mely megtisztítja azokat, akik tisztelettel és bizalommal veszik magukhoz. Arra nézve, hogy menynyire szükséges Krisztus testének orvossága, tudnunk kell, hogy az átkozott kígyó a paradicsomban a tiltott eledel méregitalával háromszoros romlást ojtott az emberbe: a lélekbe a sötét tudatlanságot, a testbe a bűnös kívánságok kórját s mindkettőbe a halált. Krisztus testének orvossága azért rendeltetett, hogy ezt a sötétséget eloszlassa, a bűnös vágyaknak ezt a betegségét gyógyítsa és hogy halálunkat megölje. E hármas szempontból lehet az Oltáriszentséget három édes és gyógyítóerejű eledelhez hasonlítani: mézhez, fügéhez és szőlőfürthöz. «*Egyél, fiam, mézet, mert jó az*». (Péld. 24_{13}). A méz Krisztusnak édes testét jelképezi. Jó ez azért, mert a sötét elmét megvilágosítja. «*Láttátok, hogy megvilágosodtak szemeim, mert megizleltem egy kevéssé a mézet*». (I. Kir. 14_{29}). «*Vajat és mézet eszik mindenki, aki az életnek van szánva... hogy tudniillik a rosszat megvethesse, a jót választhassa*». (Iz. 7_{15}). «*Az Úr az én világosságom... Őhozzá menjetek és világosság támad bennetek*». (Zs. 26_1). — A fügéről meg így beszél az Írás: «*Fügéket, igen jó fügéket*». (Jer. 24_3). A megismételt szó Krisztusnak, az Istenembernek édes testét jelzi. Ez kétszeresen igen jó, mert a testet is, a lelket is meggyógyítja a bűnös vágyak betegségétől. «*Izaiás egy csomó fügét hozatott, rátette a király kelevényére, aki ettől azonnal meggyógyult*». (4 Kir. 20_7). A király kelevénye jelzi a test vágyait, a csomó füge pedig Krisztus testét, mely tele van mindenféle javak édességével, hogy a rossz kívánságok orvossága legyen. — A szőlőfürt hasonlósága így van az Írásban: «*Áldott a te méhednek gyümölcse*», (Luk. 1_{42}), tudniillik Krisztus teste, mely éltetadó gyümölcs, kárhozatot olt és örök életet szerez. «*Azoké az élet fája, kik magukévá teszik az Istennek megtestesült bölcseségét*». (Péld. 3_{18}). Ezért mondja Ozeás próféta: «*Halálod leszek, ó, halál*». (13_{14}). Szent János evangelista pedig: «*Én vagyok az élet kenyere... Aki eszi az én testemet, annak örök élete vagyon... aki eszik engem, él énmiattam*». (6.) Szent Hilarius szerint: «Ha esszük az Úr testét s isszuk a vérét, az történik, hogy mi őbenne, ő pedig mibennünk lesz». Örök életünknek tehát úgy lesz okozójává az Oltáriszentség, hogy Krisztust, ki maga az élet, testének közvetítésével és saját testünk révén önmagunkban birjuk állandóan és általa élni fogunk ugyanúgy, amiként ő él az Atya által, aki őbenne van.

Fordította: *Eőri János.*

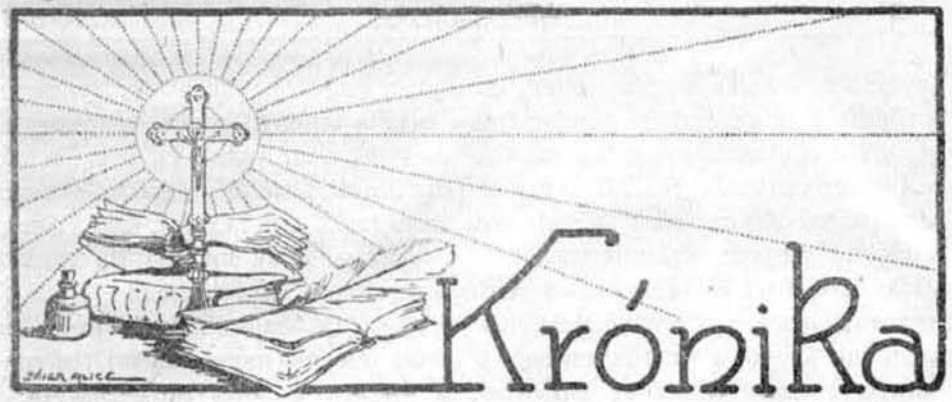

A kisegítő-kápolnaegyesület eddig négy kisegítő kápolnát létesített, egyet a Verpeléti-úton, egyet a Tripoliszban, egyet a Csaba-utcában. A negyedik kisegítő kápolna karácsony ünnepén nyilt meg a Római-fürdő telepen. Az egyesületnek eddig 26 törzsalapító, 110 alapító- és 320 rendes tagja van, vagyona pedig a jelentékeny kiadások dacára 41.000 koronát tesz ki. A templomszegény városrészek népe határtalan szeretettel és lelki szomjjal keresi és látogatja e szükségkápolnákat, melyek a XX. század jászolaként illeszkednek bele a szociális világrendbe.

Hivjatok papot! A Franciaországban harcoló amerikai katonák személyazonosságát igazoló jegyén ez a felhivás állott: Hivjatok papot! A szabad Amerika katonái ily zseniális módon gondoskodtak arról, hogy az egyháznak szentségeiben és vigaszában részesülhessenek, ha sebekkel borítva a csatatéren maradnak. Vajha az egyháznak minden gyermeke így gondoskodnék a legnagyobb értékéről, melyért a mennyei kereskedő eladta mindenét, hogy ezt az egyetlen értéket a magáévá tehesse.

Mi a jezsuita-rend? Bernhard Zsigmond ily cimű könyvéből vétettek a következő beszélő számok:

Nyolcszázon felül emelkedik azon rendtársak száma, akik a vértanúság pálmáját vívták ki a világ különféle tájain, legnagyobbrészt a missiókban. Oltárra emeltek közülök 92-t. Hazánk földjét is áztatta a társaság tagjainak vére és pedig: boldog Pongrác Istváné és Grodecz Menyhérté.

Az 1914. év végén kiadták a folyamatban lévő boldoggá és szenttéavatási perek jegyzékét. Ez jelzi, hogy a szertartások kongregációja 1915 elején 362 jezsuitának ily ügyét vette át hivatalos tárgyalásra.

A Jézus-társaságnak 17 ezeret meghaladó tagja közül hatezren állnak künn a missiók frontján. Ha elesik egy a harcmezőn — helyébe lép másik.

A most lezajlott világháborúban 1479 jezsuita vett részt. 177 katonalelkész a fronton papiszolgálatban, 641 nagyobbrészt önkéntes ápoló a

tábori kórházakban, 95 kórházi katonapap. Közülök 143 halt hősi halált hazájáért.

Sommervogel nagy bibliografiája 11.000 jezsuita irót sorol fel. Hazánkban a rend körülbelül 700 magyar jezsuita irót termelt ki.

*

Köszöntések. Minden népnél szokásban van a köszöntésnek valamelyes módja. A különböző népeknél a köszöntésnek különböző formáival találkozunk. A görögök eleinte reggelenként jó kedvet, esténként pedig jó egészséget kivántak egymásnak. Idők multával a köszöntésnek más módját hozták szokásba és találkozásnál és búcsúzásnál egyformán e szóval üdvözölték egymást: Chaire! = Örvendj! A rómaiak nevükön szólították társaikat, találkozásnál Ave! = Légy üdvöz! — búcsúzáskor Vale! = Jó egészséget! felkiáltással. A zsidóknál az ismerősök egymás kezét csókolták meg. A frankok lekapták kalapjukat s ismerőseik kezébe adták. Más népeknél az üdvözlésnek más sajátos formái alakultak ki. Így az orosz leborult ura lábához, ha vele találkozott, átkarolta térdét s csókkal illette. A lengyel paraszt mélyen lehajtotta fejét ura előtt s vállon csókolta. A szláv fajokat ezen szolgai köszöntési módokban túllicitálják a Kelet népei. A török mellére kulcsolja kezét s fejét mélyen előrehajtja. Az arab azt mondja: Salem aleikum! — s hogy elhidd neki, hogy őszintén beszél, szivére teszi kezét. A bengál és a hindu azt mondja: Legalázatosabb rabszolgája! — és mindenféle hókuszpókuszt csinál. A ceyloni leborul feljebbvalói előtt s minduntalan azok nevét és cimét mondogatja. Kinában, ha két lovas találkozik, az alsóbbrangú leszáll lováról s úgy várja be, míg a másik elhalad. A japán lehúzza szandáljait s karjait térdig lebocsátva kiáltja: Ne bánts! Abesszinia lakói térdre hullanak s a földet csókolják. Az egyptomi kinyujtja kezét, mellére csapja s fejét meghajtja. Afrika egész és félvad népei, amikor üdvözölni akarják egymást, orrukat egymás orrához dörzsölik. A tibetiek kiöltik nyelvüket, fogukat vicsorgatják s megvakarják a fülük tövét. Jáva gyanakodó lakói gyilokkal kezükben mennek társaik elé. A szerecsen megfogja társának ujját s azt megropogtatja. Scotera-sziget lakói találkozáskor egymást vállon csókolják, Orne-sziget lakói pedig leborulnak és elnyujtóznak. Az európai leveszi kalapját, a keleti pedig föiteszi. Ilyen és hasonló köszöntési módok vannak szokásban a kulturátlan népeknél. A művelt nemzeteknél a köszöntésnek számos közismert formája van használatban. Az «Adjon Isten!» és «Isten Önnel!» szép köszöntési módok mellett forgalomban van egy sereg üres és semmitmondó formula, mint amilyenek ezek: Van szerencsém! Alászolgája! Vagy a kálvinistaizű Jó napot! Vagy a boltossegédekre emlékeztető Kisztihand! Mily kár, hogy a komoly, tartalmas, őskeresztény: Pax tecum! = Béke veled! köszöntés kiment a szokásból, vagy hogy a gyönyörű katholikus keresztény köszöntés: a *Dicsértessék a Jézus Krisztus!* mindinkább feledésbe merül.

Kánter prelátus üzenete.

Kánter prelátust negyedszázados oltáregyesületi igazgatói jubileuma alkalmából a budapesti országos központi Oltáregyesület felirattal üdvözölte. Az Oltáregyesület üdvözlő soraira alábbi válasz érkezett őrgróf Pallavicini Edéné Őexcellenciájához, mint a budapesti országos központi Oltáregyesület elnökasszonyához:

Nagyméltóságú Őrgrófné!

Kegyelmes Elnökasszony!

Nagy meghatottsággal vettem az engem fölötte megtisztelő sorokat, melyekkel a budapesti országos központi Oltáregyesület nagyérdemű vezetősége oltáregyesületi igazgatóvá történt kinevezésem 25 évi fordulója alkalmából engem megtisztelni kegyes volt.

Fogadja érette kegyelmes Asszony, fogadja az Oltáregyesület nagyérdemű Vezetősége hálás köszönetem kifejezését.

Az Oltáregyesület nagyérdemű Vezetősége nekem érdemül rója föl működésemet, amelyet az Oltáregyesület érdekében 25 év folyamán kifejtettem. Hálátlan lennék az isteni Gondviselés iránt, ha elfeledkezném azon kegyelmekről, amelyeket az Oltáregyesület kötelékében, az Úr Jézus dicsőségének előmozdítására oly bőségesen nyujtott felém. Ámde, ha ezeket némiképen felhasználtam is, ez nekem éppenséggel nem érdemem. Hiszen oltáregyesületi kötelességeimnek teljesítése nekem soha legkisebb önmegtagadásomba sem került, sőt annyi lelki örömöt termett számomra, hogy azokért egy egész életen át sem tudnék eléggé köszönetet mondani, amidőn hálatelt szívvel emelem kezeimet az Eucharisztikus Úr Jézus felé, imádva végtelen jóságát, hogy az Oltáregyesület fejlesztésének munkájában résztvehettem, hogy az Istenben boldogult alapítóigazgató elhunytával átsegíthettem a 25 évbe azokat a terveket és óhajokat, melyek az egykori igazgató és elnöknő lelkében és szándékában megvoltak. Hálákat adok a jóságos isteni Gondviselésnek, hogy

azok megvalósulásában az egyszerű jámbor hivek buzdításával támogathattam azokat a buzgó lelkeket, kik annyi szent hevüléssel és tehetségük, befolyásuk és anyagi nagy áldozataikkal az Oltáregyesület ma fennálló intézményeit megteremtették. Jórészük átköltözött már az örökkévalóságba és én a legszilárdabban meg vagyok győződve, hogy most már «szinről-szinre látják Azt, Kit itt a földön a legfölségesebb Oltáriszentségben oly buzgón imádtak». A másik részük még itt van a földön. Itt vannak ők a vezetők és a tagok között és én nem kételkedem és azért imádkozom is, hogy az Úr Jézus iránti lángoló szeretetük még mindig növekedni fog, hogy nagy és mélységes hitükkel, odaadásukkal és apostoli lelkületükkel ezekután is támogatni fogják az oltár szolgáit az Oltáriszentség kultuszának emelésében és a lelkek restaurációjának ama nagy munkájában, mely papokra és hivőkre soha úgy nem várt, mint épen most és a legközelebbi jövőben. Valóban az Oltáregyesületnek csak most lesz igazán nagy missziója. Hiszen épen most, amidőn a Mindenható keze négy év kimondhatatlan szenvedései és megpróbáltatásai után talán még nagyobb megpróbáltatások keserű tengerén fog keresztül vezetni bennünket, hol keressünk inkább vigasztalást, hol keressünk erőt és kitartást, mint épen az Úr Jézusnál, aki nem hagyott el bennünket, amidőn csaknem az egész világ ellenünk fordult. És mennyire meg fogják könnyíteni az Oltáregyesületek a poenitencia, a megtérés útját azoknak, akik e szerencsétlen napokban hitükben, lelkükben megtörve majd ismét az Úr Jézushoz kívánkoznak, amidőn reámutathatunk oltárainkra, a tabernakulumokra, amelyekben az irgalmas Szivű és bűneink és gyarlóságaink dacára is minket végtelenül szerető Úr Jézus lakozik a legfölségesebb Oltáriszentségben! És azok a szegény templomok és oltárok, amelyek négy évi pusztulás és elhagyatottságuk után sóvárogva tekintenek felénk, az Oltáregyesületek felé, hogy könyörüljünk rajtuk?!

Azután van-e igazán katholikus hitélet az Eucharisztia nélkül? Van-e igazán áldás még a katholikus műveken is az Oltáriszentség áldása nélkül? Oh valóban érdemes és fölötte szükséges az Oltáregyesületért lelkesedni és fáradozni! Mondják meg azért, mélyen tisztelt Oltáregyesületi Vezetőség, mondják meg kérem azoknak, akik már eddig is tagjai az Oltáregyesületnek, maradjanak és legyenek hű és buzgó tagjai az Oltáregyesületnek ezekután is. Azoknak pedig, akik még nem ismerik az Oltáregyesületet és még nem tudják, mily sok boldogságot nyujt az Eucharisztia szolgálata, mondják kérem ezeknek: jöjjetek, jöjjetek ide az Oltáregyesületbe az Úr Jézushoz! Mondják meg kérem a többi katholikus egyesületek vezetőinek is: szép, fenséges a ti munkátok, de látjátok, csak az Eucharisztia szeretetével lesz igazán katholikus, lesz igazán áldásos és termékeny a ti működéstek! Én megvallom, hogy

nekem mindig az volt és az lesz a szilárd meggyőződésem, hogy bármely katholikus egyesületbe belépni kivánó tagot először az Oltáregyesületben szeretnék látni, hogy itt eucharisztikus lelkülettel eltelve adja magát azután a szociális, a charitativ és más egyesületi működésre. Az ilyen tagok alázatosak, önzetlenek, buzgók és *megbizhatók* lesznek, mert szivüket, lelküket vezetni fogja az Úr és az önzetlen kitartásban és önfeláldozásban segíteni fogja őket Az, aki oltárainkon magát nekünk és érettünk teljesen föláldozza.

Mindig ez volt a meggyőződésem és sohasem fájt nekem valami jobban, mint az, amidőn az országos katholikus nagygyűléseknél egyszerre csak elhagyták azt a szép és éveken át gyakorolt szokást, hogy nagygyűléseink mindig eucharisztikus gyűléssel és körmenettel vették kezdetüket. Nem nehéz visszaemlékezni, hogy a katholikus nagygyűlések csak az Eucharisztiával kapcsolatosan voltak igazán nagyméretűek és termékenyek.

De lám, hová jutottam irásomban! Hálásnak kellett volna lennem a szives jókivánatokért és vissza nem élnem a Nagyérdemű Vezetőség türelmével. De talán mentségemül szolgál, hogy most úgyis ritkábban szólhatok közvetlenül, hogy épen most, amidőn a bekövetkezett nagy lelkikatasztrófákkal egy új korszak elé került az Oltáregyesület is, lelkem mélyéből szeretném kérni az Oltáregyesület Elnökségét, Vezetőségét, Választmányát, terjesztőit és minden rendű tagjait: maradjatok hivek és ne hagyjátok el semmiféle kicsinyes emberi tekintetek és elkerülhetetlen emberi gyarlóságok dacára sem az Oltáregyesületet! És a hiveknek egyenkint és általában odaszeretném kiáltani: Jöjjetek ide mindnyájan a mi jóságos imádandó Úr Jézusunkhoz!

A nagyérdemű Vezetőség kegyes figyelméért és jókivánataiért ismételten hálás köszönetet mondva és magamat ájtatos imáikba ajánlva mélységes tisztelettel maradok

Esztergom, 1918. december 10-én

Kegyelmes Elnökasszonynak

készséges szolgája az Urban

Kánter Károly,

országos igazgató.

*

Kérdés. *Kath. folyóirataink javarésze a papirhiány, valamint a szédítő drágaság miatt havi folyóiratból kéthavi folyóirattá alakult át. Úgylátszik, az Örökimádás sem fogja ezt a sorsot elkerülhetni. Két lehetőség van: vagy kéthavi folyóirattá kell átalakulnia, vagy pedig az előfizetési díjat kell emelnie, ha egzisztálni akar. Kéretnek lapunk barátai, sziveskedjenek talán ehhez a kérdéshez hozzászólni s nyilatkozzanak óhajaikról: kéthavonkint jöjjön-e az Örökimádás s ára lehetőleg ne emeltessék, avagy havonkint jöjjön-e, mint eddig s inkább az ára emeltessék. Ez esetben az árkülönbözet mintegy 2 koronát s az évi előfizetési díj 7 koronát tenne ki.*

*

Központ. Február 9-én az Oltáregyesület közös istentisztelete: nyolc órakor szentmise, közös szentáldozással; d. u. négy órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás. Február 17-én d. u. 1/24 órakor terjesztőnői ülés. Március 2-án, 3-án és 4-én, mint a farsang három utolsó napján «Negyvenórai Szentségimádás». Egész délelőtt szentmisék, d. u. szentbeszéd és áldás.

A nagybőjti szentbeszédek minden szerdán d. u. a rendes időben fognak tartatni, a hamvazószerda és a nagyhét szerdájának kivételével.

*

Lelkigyakorlatok. Március 5-től 9-ig az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői, a Keresztény Anyák és a Hétfájdalmú Szűz Kongregációja részére. Március 12-től 16-ig a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja részére. Március 26-tól 30-ig a Virgo Reparatrix kongregáció III. csoportja részére. Április 2-tól 6-ig a Szent Anna kongregáció részére. Április 9-től 13-ig az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás-templomban.

*

A novéna. A Jézus szent nevével kapcsolatos kilencnapi ájtatosság, mely eredetileg január 18-án vette volna kezdetét, elhalasztatott. A novéna legnagyobb valószinűség szerint az Úrnapnak előkészítő ájtatosságát fogja képezni.

*

Választmányi ülés. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület választmánya mult hó 13-án értekezletet tartott. A tanácskozáson özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnökölt.

Dr. Mészáros János prelátus, ügyvezető-igazgató ismertette az Oltáregyesületnek Kánter prelátus 25 éves igazgatói jubileumára tett előkészületeit. Az ünnepség napjául az Oltáregyesület december 8-át tűzte ki. Országos igazgató azonban gyengélkedése miatt távolmaradni kényszerült s így a jubileumi ünnepség egyelőre elhalasztatott.

Ügyvezető-igazgató bemutatja Kánter prelátus üzenetét, melyet országos igazgató az Oltáregyesület üdvözlő feliratára küldött válaszul Pallavicini Edéné őrgrófnő elnökasszonynak, valamint az Oltáregyesület tisztikarának és tagjainak.

A tanácskozás tárgyát a jubileumon kívül belső Oltáregyesületi ügyek képezték. Az értekezleten dr. Mészáros János prelátus, ügyvezető-igazgató, özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, a Mária Reparatrix-zárda főnöknője, mint társelnöknő, Kiss Aladárné másodelnöknő és a zárdatitkárnő mint jegyzőkönyvvezető vettek részt.

*

Az esztergomi Oltáregylet közgyűlése. Az «Esztergom» hetilap írja: A helybeli Oltáregyesület folyó hó 15-én tartotta meg idei közgyűlését. — A tagok és vendégek feltünő nagy számban jelentek meg a közgyűlésen. Az elnöknő megnyitó beszéde után, melyben az elmult évben kifejtett egyesületi működésről számolt be s a tagokat összetartásra, vallásos kötelmeik teljesítésére buzdította, a pénztárnoknő adta elő a pénztári számadást, mely kedvező eredménynyel zárult. Majd az elhunyt özv. Nedeczky Miklósné választmányi tag helyébe Szarkássy Gizella úrhölgy választatott meg. Ezután dr. Madarász István igazgató tartotta meg mély lélekre valló, széles perspektivát nyujtó felolvasását, mely a «Szeretet tűzhelyé»-hez vitte a hallgatóság lelkét. Végül Kánter Károly prelátus-kanonok, akit az Oltáregylet hódolattal s lelkesedéssel üdvözölt azon alkalomból, hogy buzgó oltáregyleti tevékenységének 25 éves évfordulóját ünnepelte, szívhezszóló beszédet intézett a tagokhoz. Buzdította őket, hogy ne csak a templomban legyenek az eucharisztikus Jézus imádói, hanem vallják s védjék Őt meg a társadalmi s állami élet minden fórumán is, főleg most, mikor a szabadság, egyenlőség és testvériség korszakában a legádázabb támadást intézik a keresztény világnézet ellen.

*

Novotny János esperes-plébános a *barstaszári* Oltáregyesületi tagok nevében 400 koronát küldött a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület céljaira. Ez az összeg, a barstaszári Oltáregyesületnek ez az önkéntes adója és nagyszerű szeretetadománya fényes és valósággal kézzelfogható módon igazolja, mily súlya van egy buzgó lelkipásztor szavának s mily érzéke van az Oltáriszentség ügye iránt az egyszerű népnek, mint tud érte nemcsak lelkesülni, hanem egyszersmind áldozatot hozni. A barstaszári Oltáregyesület nevét és ügyszeretetét az Oltáregyesület történetébe arany betükkel kell bejegyezni.

*

Oltáregyletek Budapesten. Dr. Mészáros János prelátus, várplébános állandó, lelkes agitációjának eredménye és gyümölcseként mult év folyamán a főváros két kerületében létesültek oltáregyesületi szervezetek, nevezetesen a Krisztinavárosban és a Felsőviziváros ban. Nincs messze talán az az idő, amikor minden kerület kiépíti a maga oltáregyesületi fiókját s a havi szentségimádás és a gyakori szentáldozás révén az «elrejtett mannát» a «fiak kenyerévé» s a hivő népnek közkincsévé teszi.

*

Oltáregyesület Győrszentivánban. A háború utolsó heteiben Győrszentivánban oltáregyleti fiók létesült. A zászlóbontást a község lakossága lelkesedéssel és élénk tetszéssel fogadta. Az új fiókoltáregyesület igazgatójává † dr. Hajdu Tibor főapát dr. Niszler Teodór bencés plébánost nevezte ki.

Az 1918. évben elhalt oltáregyesületi tagok névjegyzéke.

Weisz Mária, Bordigán Teréz, Budapest. — Kék Katalin, Rakamaz. — Holdaritz Rudolfné, Apolla, özv. Komlósi Györgyné Mária, Fiala Györgyné Ilona, özv. Turchányi Ferencné Mária, Takács Angela, ifj. Csiffary Györgyné Ida, Vágfarkasd. — Béres Julianna, Kis Angyél, id. Csortos Erzsébet, Parád. — Fejes Mária, Bodony. — Szabó Ágnes, Aszád Mária, Molnár János, Andrékovics Cicelle, Vámosmikola. — Péter Fanny, Solmosy Janka, Hellebronth Jánosné, Budapest. — Forró Miklósné, Balázs Györgyné, Nagy Sándorné, Gúta. — Fekete Gáborné, Csékút. — Gazdik Katalin, Tatárszentgyörgy. — Sály Franciska, Kovács Magdolna, Tóth Róza, Pál Ágoston, Kertész Ágnes, Pétervására. — Hoffmann Tódorné terjesztőnő, özv. Méhes Jánosné, Veszely Mária, Tury Gizella, Budapest. — Hessmann Adolf, Lestár János, ifj. Boldis Simonné, Mészáros Viktória, Péli János, Bolgár Simon, Ivanics Ferenc, Bolgár Rozália, Tamás Mihály, Tóth Györgyné, Balla János, idb. Lestár Rozália, Molnár Jánosné, Okos Erzsébet, Gyerk. — Schneider Teréz, Gödöllő. — Petrovics Dorottya, Sár. — Helfer Mária, Korpics Anna, Budapest. — Borbély Mária, Nagycétény. — Kniedl József, Hustovics Teréz, Rosenkranc Teréz, Vágner Erzsébet, Braun Ferenc, Kukmér. — Gulyás Marcell, Makay Ilona, Kurucz Erzsébet, Mészáros András, Jászladány. — Cseh Mihály, Lázár Zsuzsanna, Pomázy Eszter, Szücs Eszter, Nagy Ferenc, Jászladány. — Kis János, Kovács Ágnes, Hegedüs Mária, Bajnócky Ferenc, Tasy Erzsébet, Gyenes Anna, Korenkó Bertalan, Szajol. — Palócz Veron, Kozma Marcell, Kovács Julis, Tóth Franciska, Tóth Teréz, Szántó Margit, Szabó Marcel, Mócsár Krisztina, Tőzsér Amália, Juhász Viktor, Meleg Mári, Bordás Anna, Dobos Márcel Anna, Barócsi Ferenc, Rőth Julianna, Dékány Magda, Nagy Gy. Erzsi, Tőzsér Julianna, Szántó Margit, Kókay Franciska, Barins Julianna, Nagy Erzsébet, Faragó Alajos, Fehér Anna, Nagy G. Viktor, Szabó Mária, Czakó Anna, Moczár Verona, Gadai Imre, Tőzsér Margit, Csalári Marcel, Fehér István, Kókai Verona, Szabó Teréz, Jászárokszállás. — Hugai Mária, Nagy Juliska, Budapest. — Andrási Mária, Feldebrő. — Pásztor Mária, Farkas Julianna, Szücs Rozália Ficzera Rozália, Gáva. Büki Erzsébet, Gerencsér Borbála, Németh Péter, Laczi Zsuzsanna, Bukovecz Orsolya, Ferenczech Katalin, Göntér Katalin, Lendvavásárhely. — Butz Ferencné, Holczchuch Lajosné terjesztőnő, Budapest. — Kocsis Ferencné Bánhida. — Szőke Borbála, Szentgyörgyábrány. — Chimani Eliz, Misselbach. — Kalikin Teréz, Vinga. Tilk Margit, Hensperger Margit, Rakamaz. — Bessenyői Szabó Kálmánné Mária, Nonner Johanna, Budapest. — Ferencz Anna, Erdőtelek. — Vadas Gyula, Dénes Judit, Farkas Erzsébet, Sávoli Mária, Tőzsér Erzsébet, Godó Cicelle, Karancsság. — Hegyi Irma, Budapest. — Vozár Mária, Parizs Etel, Ipolyvarbó. — Özv. Horváth Mihályné, Újfehértő. — Weigand Mária, Budapest. — Bostyák Borbála, Tatárszentgyörgy. — Várkonyi Rozália, Gyurcsik Erzsébet, Racsek Anna, Tarnaméra. — Mihálka Jánosnó, Budapest. — Perger Anna, Rakamaz. — Tóth Erzsébet, Halmaj.— Szlivka Zsófia, Vedfalu. — Vágó Alajosné, Budapest. — Suller Anna, Rakamaz. — Nyolczas Ilona, Cseh Erzsébet, Sándor Anna, Dravicz Mária, Jászladány. — Deli Szabó Ida, Nagyláng. — Luib Lujza, Kiss Blanka, Hubay Irén, Budapest. — Özv.

Hinterstein Bódogné, Anna, Palotaújfalu. — Viktor János, Budapest. — Tilimány János, Hernádcsány. — Özv. báró Brandenstein Ottóné, Budapest. — Frey Mária, Nógrádterény. — Knauer Anna, Ruba Mária, Rakamaz. — Potassy Jánosné, Eperjes. — Özv. Németh Istvánné, Sárvár. — Dermendzein Ágota, Gergov Katalin, Vinga. — Kozma Borbála, Budapest. — Hekman Mária, Knauer Margit, Rakamaz. — Barabás Franciska, Nagytétény. — Gerger Mária, Vármiklós. — Orgán Jánosné, Rozsnyó. — Horváth Mária, Újfehértó. — Jäger Borbála, Tatárszentgyörgy. — Németh Balázsné, Párkány. — Popovics Rozália, Rakamaz. — Lósi Angela, Vághosszúfalu. — Stomp Mária, Ferenc Anna, Besenyei Erzsébet, Balog Verona, Erdőtelek. — Mayer Genovéva, Németújvár. —

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztőnői.

Az I. kerületben: Bacsa Andrásné, Ábel Jenő-u. 13.; Gálfi Gizella, Pauler-u. 11.; Kántor Vilma és Erzsi, Pauler-u. 2.; Karkis Malvin, Tigris-u. 2.; Lorencz Adél, Várpalota; Miskó Józsefné, Apród-u. 1.; Harer Gyuláné, Átlós-út 22.; Payer Istvánné, Naphegy-u. 13.; Németh Mária, Csörcz-u. 12.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Úri-u. 64.; Skerlecz Cara bárónő, Úri-u. 94.; Szabó Alajosné, Fehérvári-út 16/a.; Szathmári-Illés Jánosné, Krisztina-körút 89.; Schraub Paula, Országház-u. 13.; Tóth Róza, Úri-u. 18.; Tóth Júlia, Úri-u. 18.; özv. Zubitzky Józsefné, Úri-u. 18.

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23.; Gervay Luiza, Erőd-u. 4.; özv. Jambrikovics Lászlóné, Ibl-Miklós-tér 5.; Balonyi Ilona, Nyul-u. 3.; Rosner Ferencné, Ibl Miklós-tér 2.; Knapp Konstancia, Toldy-Ferenc-u. 30.; Lutter Nándorné, Fő-u. 42.; özv. Aigner Gyuláné, Ilona-u. 10.; Haász Emilia, Batthyány-u. 4.; Hellebronth Berta, Margit-körút 1; özv. Zuber Kálmánné, Csaba-u. 12.

A III. kerületben: Bacher Ferencné, Bécsi-út 40.; Predl Sándorné, Pacsirtamező-u. 35.; Debreczenyi Józsa, Zöldmáli-út 23/b.; dr. Gergelyi Ernőné, Polgár-u. 12.; özv. Stardelberg Hermanné, Újlaki rakpart 44.; dr. Telkessy Ivánné, Zöldmáli-út 10.

A IV. kerületben: Fischer Róza, Váci-u. 67.; Novák Mártonné, Ferenciektere 2.; Tausch Hermin, Borz-u. 1.; Finta Róza, Veres-Pálné-u. 27.; Tóth Pálné, Városház-u. 11.

Az V. kerületben: Hámor Józsefné, Dorottya-u. 1.; Perczel Crescence, Vécsey-utca 5.; Papp Jánosné, Árpád-u. 6.

A VI. kerületben: Horváth Vilmosné, Dessewffy-u. 35.; Krammer Gézáné, Rákóczi-út 10.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 50.

A VII. kerületben: Bittera Zoltánné, Rottenbiller-u. 4/b; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10/b; Kormuth Gizella, Rákóczi-út 4—5.; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53.; Peterdy Alice, Király-u. 102.; Steiner Mártonné, Egresi-út 96.; Várady Elekné, Dohány-u. 10.; Laub Jánosné, Király-u. 112.

A VIII. kerületben: Barkóczy Ilona bárónő, Sándor-u. 23/b; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 4.; özv. Gosztonyi Kálmánné, József-körút 63.; Hermann Lászlóné, Német-u. 37.; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-u. 31.; Kvassay Jenőné, Rökk-Szilárd-u. 41.; Lafrankó Károlyné, Mária-u. 2.; Lobmayer Etelka, Szentkirályi-u. 17.; Eberling Józsefné, Üllői-út 66.; Molnár Györgyné, József-u. 25.; özv. Marjai Károlyné, Óriás-u. 40.; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28.; Rózsai Valéria, Sándor-u. 13.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 18.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-u. 9.; Szilágyi Lajosné, Óriás-u. 10.; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-u. 11.; gróf Révay Simonné, Baross-u. 21.

A IX. kerületben: Kemenes Jánosné, Mester-u. 3.; Cseley Józsefné, Üllői-út 79.; Herfort Irén, Sziget-u. 5.; Feith Tamásné, Kinizsi-u. 23.; Fries Károlyné, Üllői-út 83.; Hofer Ferencné, Üllői-út 101.; Halmi Gyuláné, Üllői-út 101; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15.; Kegl Gizella, Üllői-út 85.; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23.; Mitskó Ferencné, Szapáry-u. 34.; Pesthy Árpádné, Bakács-u. 8.; Rumples Gézáné, Üllői-út 85.; özv. Weisz Gyuláné, Üllői-út 101.

A X. kerületben: Fejős Lászlóné, Bánya-u. 3.; György Lászlóné, Harmat-u. 4.; Gulácsy Zsigmondné, Sziget-u. 26.; Hári Józsefné, Alkér-u. 15.; Kolompár Jánosné, Salamon-u. 7.; özv. Kellermann Jánosné, Jászberényi-út 41.; Kretschmer Ilonka, Szállás-u. 19/b; Horváth Veronka, Halom-u. 32.; Markó Istvánné, Bánya-u. 6.; Pártl Jánosné, Szent-László-tér 10.; Skopecz Gusztávné, Vaspálya-u. 5.; Skrinczi Józsa, Gergely-u. 33.; Szarka Józsefné, Liget-u. 29.; Surmann Józsefné, Apaffy-u. 24.; Szekrényessy Károlyné, Hölgy-u. 17.; Róth Erzsike, Nyitra-u. 16.; Ujváry Istvánné, Bánya-u. 3.; Wohl Magdolna, Vasgyár-u. 10.; Zöld Juliska, Korponai-u. 16.; Zapomel Jánosné, Somfa-u. 3.; Huzják Józsefné, Korponai-u. 9.; özv. Zwekits Jánosné, Jászberényi-út 36.

Turóssy Anna, Kispest, Fő-u. 18.; Zichy Livia Klára grófnő, Adony, Fejér-m.

1918. december hóban befolyt adományok. Csaplár Istvánné 2 K, Csaplár Katalin 2 K, Csaplár Teréz 2 K, Horváth Anna 1 K, Tóth Terézia 1 K, Lősi Angela 1 K, Bodos Sarolta 1 K, Vörös Teréz 1 K, Horváth Andor 40 fillér, Eperjesi Ferencné 1 K, Spisits Erzsébet 3 K, dr. Mészáros János ügyvezető igazgató által 55.20 K, Retleginé 8 K, özv. gróf Wenckheim Frigyesné 50 K, Pinkaszentkirályi tagok 69.12 K, Mika Ferenc 2 K, dr. Cseley Józsefné 20 K, Holly Emma 1 K, Horváth Etel 12 K, Horváth Anna 4 K, Horváth Emma 4 K, Bödör Lajos 10 K, Pammer Emilia 10 K, Papp Józsefné 5 K, Sorel Vencelné 5 K, Ullmann L. 2 K, Érczhegyi Ferencné 2 K, Moldován Béláné 1.40 K, Dömötör Marianna 2 K, Blaskovits Ida terjesztőnő által 14 K, Szájbel Ernő 2 K, Termes Józsefné 4 K, Philipp Karola 2 K, Osvatits Annus 8 K, Horváth Ferencné 2.50 K, Darányi Miklósné 4 K, Gröszinger Józsefné 10 K, Huszár Miklósné 20 K, Kozák Antalné 2 K, Czinger Mihály és neje 4 K, Negyedi tagok 28 K, Deméndi tagok 38 K, Geng Terézia 1 K, Kaiser Mihály 1 K, Németh Gizella 5 K, Oláh Katalin 4 K, Knapp Konstancia terjesztőnő által 39 K, Éberling Józsefné terjesztőnő által 22 K, Németh Mária terjesztőnő által 24 K, Molnár Györgyné terjesztőnő által 37.50 K, Szathmáry Gézáné terj. által 43 K, Hermann Lászlóné terj. által 10 K, Lafrankó Károlyné terj. által 20 K, Gálfy Gizella terj. által 13 K, Kompolti tagok 52 K, Lorenz Adél terj. által 4 K, Egerfőegyházmegyei tagok 300 K, Vince Mária 4 K, Világosi tagok 10 K, Friedrich Gyuláné 50 K, Kubicsek Mihályné 4 K, Hayduk Mária 1 K, Turmann Julianna 4 K, Práda Vilma 3 K, Szarvadi Mihály 3 K, Pálffy Elza 4 K, Bejna Ferencné

20 K, Velicskó Mihályné 2 K, Csiffári és tildi tagok 63 K, Csere Mihály 12 K, Győrffy Kálmánné 4 K, Szabó Józsefné 10 K, özv. Böhm Nándorné 20 K, Gellérti tagok 36.76 K, Érsekújvári tagok 100 K, Kende Péterné 10 K, Szüts Lajosné és Szukenik Jánosné 2 K, Török Hermin grófnő 54 K, Papp Irén 24 fillér, Szeibl Julianna 1 K, Szebehelyi Erzsébet 52 fillér, Hozenberg Petronella 66 fillér, Buziásfürdői tagok 10.40 K, Horváth Ilona 8 K, Névai Mária 4 K, Dobos Istvánné 1 K, Veczkó Irma 1 K, Dominek Sándorné 1 K, Hermarics Józsefné 1 K, Varga Andrásné 1 K, Muha Mária 2 K, Kovács Margit 3 K, Horánszky Ferencné 4 K, Hirschner Adél 50 fillér, Tomec Pálné 2 K, Marsán Jánosné 2 K, Bánó Józsefné 20 K, Molnár Jánosné 2 K, Tomasits Emma 1 K, özv. László Istvánné 6 K, Takács Adél 2 K, Nyirábrányi tagok 47.50 K, Posil Hugóné 2 K, Blaskovits Ida 3 K, Tiszaroffi tagok 3.44 K, Bencsik Erzsébet 2 K, Molnár Józsefné 4 K, Nevolnyi Ottilia 10 K, Kánter Károly prelátus-kanonok, országos igazgató 500 K, Barstaszári és malonyai tagok 400 K, Szegedy Gina 20 K, özv. Kenessey Gézáné 4 K, Nejedly Vincéné 1 K, dr. Venczel Árpád 200 K, Kassaegyházmegyei tagok 300 K, Szmida Pálné 4 K, Petes Antalné 10 K, Lotharidesz Jánosné 3 K, Ludányi tagok 120 K, Szobi tagok 32.50 K, Kékkúty Erzsébet 4 K, Atkári tagok 90 K, Sinka Viktória 4 K, Halmi Gyuláné 10 K, Szakács Róza 1 K, özv. Rózsa Dezsőné és családja 20 K, özv. Józsa Károlyné 7 K, Rumpler Gézáné 4 K, Juszrovics Antalné 4 K, Gredeinz Anna 3 K, Manczel Mária 2 K, Tópataki tagok 30 K, Jászladányi 188.50 K, Győrszentiváni tagok 120.24 K.

1919. január hóban befolyt adományok. Seh Helena 4 K, Nagy Ernőné 1 K, Vlasics Anna 3 K, Mayer Julia 1 K, özv. Kucsera Richárdné 6 K, Fehér Antalné 4 K, Saitz Lászlóné 4 K, Mika Ferenc 17 K, Bednarcsik Margit 5 K, Hergerth Szeréna 4 K, özv. Tekula Jánosné 2 K, Görlich Alajosné 2 K, Pataki Ferenc és neje 10 K, Zakaleczky Julianna 3 K, Meszner Julianna 4 K, Szüts Anna 2 K, Szüts Erzsébet 4 K, özv. Mauk Lajosné 10 K, Binder Rezső 2 K, özv. Marjai Károlyné 6 K, özv. Jávor Jánosné 2 K, özv. Funk Antalné 3 K, Sritcsek Ferencné 5 K, Gobi Júlia 10 K, Drahos Róza 2 K, Arnold Amália 2 K, Tóth Ilonka 2 K, Tóth Józsefné 2 K, Tóth Erzsébet 2 K, Tóth Piroska 2 K, Bogisich Irén 2 K, Szántó Irma 2 K, Geszterédi tagok 143.20 K, Ipolyvarbói tagok 62.40 K, Nagyoroszi tagok 47.20 K, Vágfarkasdi tagok 32 K, Baráth Mihályné 10 K, Storch Szidónia 6 K, Rothen Alajosné 10 K, Muzslai tagok 20 K, Kuchta Eszterné gyűjtése 80 K, Szkála Mária 3 K, Széll Pálné 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Handrus Antalné 5 K, Gyerki tagok 318 K, Tatárszentgyörgyi tagok 26.20 K, Holecz Anna 1 K, Burdet Eugénia 1 K, Mika Ferenc 2 K, Myszoglád Anna 2 K, Myszoglád Emilia 4 K, Kapisinszky Ervinné 2 K, Szabó Borbála 1 K, Manzák Ferencné 5 K, Szőlősi Ferencné 5 K, Hanák Antal és családja 20 K, özv. Stiepelt Pálné terj. által 65 K, Barstaszári tagok 400 K, Tőry Emilné 20 K, Nagykátai tagok 10.70 K, Szimői tagok 100 K, gróf Wenckheim Gézáné 20 K, Nagy- és kissitkei tagok 30 K, gróf Zselenszki Róbertné 5 K, Ferencz Istvánné 4 K, Rakamazi tagok 80.16 K, Varga Józsefné 10 K, gróf Széchényi Imréné 10 K, Haas Erzsi 2 K, Kovács Mária 2 K, Mészáros Lajosné 2 K, Kovács Mária 2 K, Szombathelyegyházmegyei tagok 197 K.

Felelős szerkesztő: Horváth Rezső.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

XX. ÉVF. 1919. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Szent István nyomda r. t.

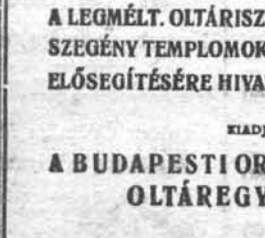

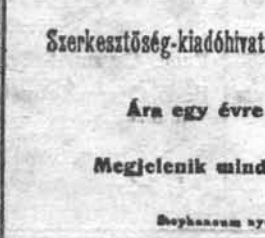

TARTALOM: *Dr. Liebner János:* Szent János. — *Lovich Ilonka:* A keresztem. — *Blaskó Mária:* Szent Szív és Eucharisztia. — *Dr. Várkonyi Fidél:* Pazzi szent Magdolna. III. — *Harsányi Lajos:* Oh ártatlan gyermek. — *Pázmándi:* A békesség és szeretet forrásánál. — Krónika. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

«Örökmécses». Ez egy eucharisztikus tárgyú bájos elbeszélés címe. Blaskó Mária írta s Pajer Alice illusztrálta. Az elbeszélést a «Jézusom Örömöm» képes eucharisztikus gyermekujság 1919. évi évfolyama közli. Az eucharisztikus gyermekvilág rajongással csüng e kis ujságon, melynek évi ára 3 korona. Szerkesztősége és kiadóhivatala Budapest, IX., Üllői-út 77. szám alatt van.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	7.—
« « egyes példány	—.60
« « teljes évf. utolsó	4.—
« « « régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1.80
« Vezérkönyve kötve	1.—
« felvételi füzete	—.06
« érme oxidált	3.—
« félszázados története	2.—
Litánia (latin szöveggel)	—.06
Litánia Szent Józsefről	—.05
Havi magány, Nádasdy M.	5.—
Pelletier Eufrázia M. Anya	1.—
Sötét lapok, fényes lapok	1.—

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egy évre	3.—
« « « egyes példány	—.20
Jézusom Örömöm folyóirat 1916—7. évi teljes évfolyam évfolyamonkint	1.50
Kis Örökimádás imakönyv	—.80
Fehér Liliom	—.10
Pápai áldás levelezőlap	—.04
Euch. Gyerm. Szöv.-i zászló lev.-lap	—.36
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag gyermekeknek	—.10
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag ifjak és leányoknak	—.20

A krisztinavárosi Oltáregyesület kölcsönbe, avagy megvételre keres egy polcokkal ellátott szekrényt. Megkeresések Makay Gyuláné titkárnőhöz, I., Márvány-u. 40. intézendők. Kérjük a mielőbbi szives ajánlatokat!

XX. ÉVFOLYAM. 1919. MÁRCIUS. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Szent József

(Március 19.)

ALIG TUDUNK róla valamit. A Szentirás ugyan kiállít róla olyan bizonyítványt, aminőt a dicséreteivel fukar Újszövetség senkiről sem, hogy «igaz ember volt», de aztán többet nem igen avat be az Üdvözítő nevelőatyjának életébe. Az a pár jelenet, melynek folyamán szent Józseffel az Úr Jézus életében találkozunk, nem enged messzemenő következtetéseket. Nem is ezek a kis epizódok azok, melyeket egyenkint fölemlíteni szeretnék, hanem szeretném néhány vonásban magát szent József alakját megrajzolni, aminővel őt a kevés nyom alapján többé-kevésbbé elképzelhetjük.

Az ácsmester Dávid családjából.

Mikor 1918 őszén Középeurópa népei között polgárjogot hódított magának a forradalmi szellem s a forrongó tömegek szenvedélye remegésbe ejtette, majd dúlásba vitte a trónokat, mikor évezredes, dicsőséges koronák hullottak a porba, hogy más hatalmi jelvényeknek adjanak helyet, akkor az *ember* — lett légyen bármennyire is kevés rokonszenvvel a koronák hordozói iránt, vagy bármily szigorú birálója tetteiknek — *emberi* érzelmektől, a részvéttel indíttatott s a régi emlékek hatása alatt őszinte sajnálattal gondolt azokra, kikre a rossz sáfár szava méltán volt alkalmazható: dolgozni nem tudok, koldulni szégyellek! Sajnálkozással emlékezünk a bukott nagyságokról s családjaikról, kiknek minden fényepompája csak a multé s akik sorvadó jövőnek néznek elébe. Sajnálkozással, *emberi* sajnálkozással beszéltünk a németek egykor oly hatalmas uralkodójáról, kinek szeme villanása küldött százezreket rohamra; a mi ifjú királyunkról, ki meglakolni volt kénytelen az évszázados bűnökért, melyekről ő nem tehetett, de amelyek annyi gyűlölködésnek lettek forrásai; a kis trónörökösről, kit ott láttunk fehér ruhácskájában a koronázás középkori pompája közt, mint egy jobb és szebb jövőbe vetett hitünknek kicsinyke zálogát; és sok-sok másokról: hiszen fájó dolog a bukás és keserű a csalódás kenyere s a lélek megérti a másik lélek fájdalmát.

Ilyen sorsban élt szent József is. Ősei Izrael hatalmas trónján ültek s jogaruk alatt, melyen Isten különös figyelme nyugodott, nem valami kis népecske, hanem az Úr kiválasztott népe hajlott meg. És még a királyok között is kiválasztott helyet foglalt el az ő családja: Dávid sarjadéka: az ő nemzetségükből leend majd egykoron az, aki új rendet hoz a világba, aki a legnagyobb lesz mindenek között, aki országlani fog mindörökké s határtalan lesz a birodalma; akiben az Isten tervei válnak valóra s akinek nevére minden térdnek meg kell hajolnia a mennyben, a földön és a föld alatt! Jogos büszkeséggel jártak emelt fővel Dávid házának tagjai Izrael fiai között, az ő nagyságuk alapját az *Isten* vetette meg.

De a hosszú nagy idők alatt a család letört, leszegényedett. Kezükből kihullott a jogar, fejükről letűnt a korona; a régi idők dicsősége csak *fájdalmas emlék* maradt; a királyi ősök késő unokája már kénytelen volt uralkodópálca helyett gyalút s fűrészt fogni kezébe, nem munkakedvből, nem kedvtelésből, hanem keserves kényszerűségből, kenyérkereseti szükségből. József, Dávid királynak koldussá romlott sarja, már nem takaródzhatott csak a bibor terítők emlékébe: ő már csak ácsmester lett, az is a legszegényebbek közül való.

Szép, férfias arcát barna körszakáll övezte — így beszéli el az ősi hagyomány; erős, derék karja biztosítani volt képes a kis család megélhetését. Szüzi jegyesét, akit az Örök Atya egyszülött Fiának élő tabernakulumává választott ki Izrael leányai közül, hódolatos tisztelettel szerette, mert ő és csak ő értette meg a nagy titkot, csak őt avatta be maga az Isten, mert — justus erat — *igaz* ember volt. Mélységes hitében szent meggyőződéssel tudta, hogy a gyermek, ki öregedő nevelőatyja után kosárban vitte az ácsszerszámot a munkára, az ő teremtő Istene, Birája, Jutalma, Mindene. Ebben nem ingatta meg senki, semmi — justus erat — *igaz* ember volt.

S mikor estende kipihentek a munka után, amely közben lefolyt az Istentől megátkozott verejték arcukon, József elbeszélt Dávid házának régi dicsőségéről, az istenverte zsoltáros büntetéséről, mert másnak árva juhocskáját rabolta el, mikor neki nagy nyája volt és *tanította* Fiát, a Mindentudót, hogy mily alázatos szívvel kel megnyugodni az Isten rendelésén, amint ő is megnyugodott, mert — justus erat — *igaz* ember volt.

Beszélt neki az egykori betlehemi útról, a rideg szivű emberekről s *nevelte* Fiát, az irgalmas Istent, hogy tudjon szánni, könyörülni, amint ő szánt és könyörült, ha szegény vetődött Názárethbe, mert — justus erat — *igaz* ember volt. S mikor először adta kezébe a Mindenhatónak a bárdot és a gyalút, hogy hadd keresse Ő is kenyerét, mikor letörölte az utolsó Dávid sarjnak szeméből a szégyenérzet könnyét, mely szemébe

szökött, ha a kész bútort vitte házhoz s ott délben eléje tették az ételmaradékot, — jusson jó szívvel az ácslegénynek is: József koldusos szegénységhez szokott lelke felzokogott: Atyáim Istene: Egyszülöttednek nem tudok adni jobbat, hisz nincs miből! Aztán beszélt neki arról, mily boldogság a *lélek gazdagsága* s mily szegény az, aki sok pénze, kincse mellett *üres lélekkel* jár. József bőséges kincsesháza az üres koldus-

Szent József.

tarisznya volt, de soha ajkán zokszó el nem hangzott, mert — justus erat — *igaz* ember volt.

Az Isten Fiának gondozója.

«Mirijam!? hallottad a hírt? Ephraim, a takács mondotta nekem, hogy Augusztus, a császár parancsot adott ki! Azt akarja, hogy számolják fel a «föld kerekségét», tudni akarja, mily hatalmas, hány embernek parancsol. És mindenkinek el kell menni iratkozni, oda, ahová való. Nekünk is mennünk kell Betlehembe...»

József tudta jól, hogy ez mit jelent. A téli esőzések idején, hűvös, hideg, szeles időben, szülés előtt. Járt-kelt a szomszédok között, azoknál, kiknek volt valami barmuk, melyen jegyese megtehetné a nehéz

utat, de vagy nem volt nekik, vagy nem adtak, gyalog kellett menni és József ment, mert az Isten tőle a kötelességteljesítést kívánta. A kis batyut vitte, melyben benne volt, ami szegénységüktől tellett, ami kellett... hátha az *úton* születik meg, az országúton az, «kinek vállán az uralkodás», a «béke fejedelme», kire a világ annyi ezer esztendeje vár. S ha útközben ismerős akadt, aki felvette volna szamarára, úgy kérte őket, hogy kis útra adjon helyet a gyenge Máriának, nehogy baja essék Annak, aki most ismeretlenül haladt az emberek között, hogy ő is engedelmes legyen a császár parancsának.

Aztán Betlehembe érve látták a nagy tolongást. Gazdag kereskedők jöttek tevehátan s a fogadók előtt mélyen hajlongtak a fogadósok...

József is kért kis zugot, talán a teveistállóban... A fogadós kedvetlenül lökte félre...

— Hová gondol az ilyen ismeretlen csőcselék?...

A város végén, ahol a csavargók szoktak meghuzódni, a sziklába vágott mélyedések között, ahol a legelő barom a vihar elől találhat menedéket, oda ment József nehéz szívvel, szemében könnyel... innét talán nem ver ki senki.

«S mikor a földön minden hallgatott s az éj felén megállt, az Úr mindenható Igéje leszállt az égből».

A szél süvített, a barlangba vágta be a palesztinai tél hűs, nedves ködét; a szalmára terített kis takaróról kicsi fiúcska sirása hallatszott s az Isten egyszülött Fia a József védő karjai között hozta meg életének első áldozatát az emberek között az Atyának: «... úgy legyen, amint Te akarod». És kis kezével megsimogatta az alázatos, jóságos József arcát, mintha mondta volna: szegény jó nevelőatyám, mily sok gond ez Teneked; ne félj! ha akartam volna, az én Atyám az angyalokat küldte volna szolgálatomra, de *nem akartam;* én *szegény* vagyok, mint Te, *szegény* leszek mindvégig...

És az is maradt, míg szemét borzalmas nyoszolyáján lezárta és József is szegény maradt, jóllehet házában élt a Mindenható. Vele élt, érte élt, érte dolgozott, minden gondolata az övé volt, hiszen tudta, hogy ő az Isten Fiának gondozója.

* * *

Micsoda élet? A Krisztus mellett, az ő közvetlen közelében, szegényen, de boldogan és ezért kimondhatatlan gazdagon, mert — *igaz* ember volt. *Tiszta,* mint aki méltó volt, hogy az Úr Jézus mellett atyaés nevelőszerepet tölthessen be; *alázatos,* mint egy szent szegény, *hősi lélek,* mint a Krisztus minden követője. Az első, ki a Krisztus körül mintegy papi szolgálatot teljesített.

Testvéreim, imádkozzatok, hogy sok József-lelkű papunk legyen. Ha nagyúr volt, ha egyszerű családból származik, tudjon lenni szegény és lenézett, tiszta és alázatos, hősi lélek, de boldog s ezért kimondhatatlan gazdag. Csupa *igaz* férfiú, mint illik, hogy legyen a pap — az Isten Fiának gondozója.

Dr. Liebner János.

A KERESZTEM...

A keresztem oly súlyos, mint a szikla
S olyan édes, mint a reggeli álom.
A keresztemet vinni, vinni vágyom
És szerelmesen vállamra szorítom,
Hogy odahagyni eszembe se jusson.
A keresztemhez csak nekem van jussom
S ha mindenemet elveszíteném,
A keresztem — akkor is az enyém!

A keresztemről mondok valamint
Uram, amit még sohase daloltam.

Úgy rémlik: egyszer, mikor gyermek voltam,
Nagy sor ment Hozzád, fáradt emberarcok —
És mindegyiknek adtál valamit.
Engem a titkok nagy távola hitt,
Utánuk mentem, kis kiváncsi gyermek,
Hogy nékem is adj, ó, hogy adj nekem
Rám mosolyogtál, drága Mesterem.
(Arcom szelid volt s a szemem úgy égett...)
Te megsajnáltál és nagyon szerettél
S valamit halkan a vállamra tettél.

Öt lépést mentem... Öt lépésre vittem
Gyerekfejem, a büszkén fölemeltet,
Akkor megálltam. Akkor észrevettem
Mind összegörnyedt, kik előre mentek.
Vállamhoz kaptam... Aztán visszanéztem.
Te mosolyogtál... (Ó, hogy mosolyogtál!)
Jöttél... kezed a homlokomra tetted...
De én a fejem dacosan megráztam,
Szemem kigyúlt nagy, követelő lázban
És szemrehányón azt kérdeztem Tőled:
«Miért adtad ezt a könnyű keresztet?»
A lelkem... lelkem... akkor eljegyezted.

Lovich Ilonka.

Az Örökimádás-imakönyv tót nyelven.

A besztercebányai Oltáregyesület fennállásának 10-ik évfordulója emlékére *Krssák János* barsi főesperes, lutilai plébános fordításában *Walser Izső* világhirű örökimádási kézikönyvét adta ki *«Rukovät Vecnej Poklony* Prevelebnej Sviatosti Oltárnej» címmel tót nyelven. A 30 eredeti tollrajzzal ékesített mű 50 ívnyi terjedelemben a rózsahegyi «Leo»-nyomda sajtójából került ki s félvászonkötésben *Dr. Császik István* pápai kamarás, theologiai tanár, oltáregyesületi igazgatónál Besztercebánya (Szeminárium) rendelhető meg. Darabja 12 korona. 10 darab megrendelésénél 10% engedmény. A szállítás a megrendelés sorrendjében utánvéttel eszközöltetik.

Szent Szív és Eucharistia.

Irta: *Blaskó Mária.*

Mióta boldog Margit által kinyilatkoztatta az a végtelenül szerető Úr az Ő szent szivének titkait, ellenállhatatlan, varázsos erővel indult neki a Szent Szív tisztelet folyama, áttörve még sziklarétegeit is az emberi ellentállásoknak. Annyira, hogy a természetfölötti világ gondolatainak óriási méreteit átfogni nem tudó kicsinyes lelkek szinte megrebbentek tőle és félteni kezdték a lelküknek kedves különböző kultuszokat.

— Ha mindenki Jézus Szive tiszteletét visszhangozza, mi lesz a Mária kultuszból, a szent Antal tiszteletből stb. stb. különféle bizonyos egy pont felé kijegecesedő lelki aktusokból?

Aki így kérdez, annak először nincs fogalma a természetfölötti világról, ahol a természetes élet kicsinyes nézőpontjai már elenyésznek és minden kultusz a maga jellegzetességének fentartásával beleolvad az Isten imádásába, aki második személyében megtestesülve nem más, mint Jézus.

De másodszor nincs fogalma még a különféle kultuszoknak a földi élet keretei közt lefolyó lényegéről sem. Mert akkor tudnia kellene hogy a Jézus Szive tisztelet nem sepri el a különféle kultuszokat, hanem ellenkezőleg azokba még mélyebb tartalmat, még lüktetőbb életet önt.

Például. A kongreganista nem lesz-e még odaadóbb gyermeke a szűz Anyának, ha állandóan tudatában él az az igazság, hogy a szent Szűz szive véréből képződött a Szentlélek által az ő Megváltójának irgalmas, halálig szerető emberi szive? Nem fogja-e a szent olvasó titkait áhitatosabban kiejteni, ha pl. az örvendetes olvasó első és második titkánál lelke elé állítja az anya és fiú szent szivének fönséges közelségét? Egyik vagy másik szentnek nagy tisztelőjét nem fogja-e tisztelő buzgalmában még inkább serkenteni az a tény, hogy Jézus szivének szeretete részesítette csodálatos kiváltságaiban az illető szentet, Jézus Szivének vére táplálta, nevelte szentáldozásaiban vagy pl. mint szent Antalnál, Jézus Szive dobogott a szentnek szive fölött, mikor elragadtatásában Megváltóját gyermeki alakjában karjai közé szoríthatta?

Jézus Szivének és a szenteknek tisztelete közt fennáll ez a szerves összefüggés úgy, hogy a Szent Szív tisztelete nem olyan, mint a mindent magával söprő áradásnak vize, hanem olyan, mint a földet lágyító, termékenyítő égi harmat, amelynek hatása alatt százszor szebben nyilnak a különféle szépséges kultuszoknak virághajtásos tövei.

Minden kultusz fölött mérhetetlen magasban áll a legméltóságosabb Oltáriszentség különös imádása, a gyakori szentáldozás eszméje, egyszóval az eucharisztikus irány. Legmagasabb először tárgyának isteni fönségénél fogva; másodszor azért, mert ez a kultusz nemcsak szép és tanácsolt, hanem szükségképeni, azaz kell, hogy legyen. Ez az irány nem segít, hanem alkot. Nem irányít a jóra, hanem megteremti a jót. Ez a lelki életnek gépezete, a mennyországbajutás legbiztosabb útja. Már most, ha az eucharisztikus irányzat szolgálatát és a Jézus Szive kultuszt egymás mellé állítjuk, mit mondhatunk e kettő viszonyáról? Azon kezdem a feleletet, hogy már a kérdés is rosszul van megszövegezve.

Miért?

Mert: Először. Eucharisztikus és Szent Szív irányzatot nem lehet egymás mellé állítani. Másodszor. Mert nem lehet a kettő viszonyáról beszélni. Ismét kérdezem: Miért?

Felelet: Mert a kettő lényegében egy, a kettő közt nem szervi összefüggés, hanem szervi egység áll fenn, tehát lényegében megegyező dolgot nem viszonyíthatok egymáshoz úgy, mint lényegében különbözőket. Vagyis nem a kettőnek egymáshoz való viszonyáról, hanem a kettőnek lényegi megegyezéséről kell beszélnünk.

Miből vezethetjük le tehát a kettő közti szerves egységet?

Mindenekelőtt az imádó kultusz *tárgyából.* Másodszor *történetéből.* Harmadszor *megnyilvánulásából.*

Hogy az első tételt tárgyalhassuk, tisztában kell lennünk a tisztelet tárgyával.

A legméltóságosabb Oltáriszentség imádatának és különös tiszteletének tárgya — világos, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség. Azaz a katekizmus szavaival: «Jézus Krisztus szent teste és vére a kenyér és bor szine alatt». Tudjuk azonban, hogy Jézus isteni személye az Ő emberi személyétől elválaszthatatlan, tehát az előbbi tétel annyit is tesz, hogy Jézus Krisztus istensége és embersége a külső szinek alatt.

Mi a Szent Szív tiszteletnek a tárgya? Ez az, amivel talán nincsenek tisztában azok, akik azzal ellenkezni tudnak. Mert ha tisztában volnának vele, akkor lehetetlen, hogy minden hivő szív meg ne nyilnék Jézus szent Szive előtt.

A kérdés sokkal fontosabb, semhogy magam mernék hozzányulni. Csak idézni fogok.

Legelsőnek idézem a legfőbb tekintélyt, a Szent Szív imádó és engesztelő tiszteletének megalapítóját és kinyilatkoztatóját: magát az isteni Mestert.

1673-ban szent János evangelista napján, midőn boldog Margit a **legméltóságosabb Oltáriszentség előtt** hosszasabban imádkozott, látta az Úr Szivét és hallotta az Úr szavait:

«Isteni Szivem oly szenvedélyesen szereti az embereket, hogy nem birván többé visszafojtani hő szerelmének lángjait, általad szét kell azokat árasztania s megnyilatkoztatnia előttük, hogy gazdagítsa őket drága kincseivel, kegyelmeivel, melyekre szükségük van, hogy a kárhozatból szabaduljanak».

E jelenésben látta boldog Margit azt is, amint az Üdvözítő elfogadva a néki felajánlott szivét — azt «mint piciny parányt» — «saját imádandó szivébe helyezte.»

A második kinyilatkoztatásnál 1674-ben, «**midőn az Oltáriszentség ki volt téve**» és előtte imádkozott boldog Margit, megjelent előtte a Mester és feltárva szent Szivét, keblén nyugtatta kegyeltjét. Ezen kinyilatkoztatásnál kivánta az Úr visszautasított szeretetének engesztelését, kapcsolatban az *első pénteki szentáldozással.*

«Legalább te — így beszélt szolgálóleányához — szerezd meg nekem azt az örömet, hogy amennyire tőled telik, kárpótold hálátlanságukat.»

A harmadik kinyilatkoztatásban, 1675. június 16-án, *Úrnap nyolcada alatt,* midőn boldog Margit a «**szentségházra függesztve szemeit**» — elmélyedve imádkozott — megjelent az Úr az **oltáron** és föltárva isteni szivét, így szólt: «Ime a Szív, mely annyira szerette az embereket, hogy nem kimélt semmit, kimerítette és fölemésztette magát, csakhogy szeretetét kimutassa; és nagyobb részüktől elismerésül csak hálátlanságot kapok ama tisztelenségben és **szentségtörésekben,** ama hidegségben és megvetésben, mellyel **a szeretetnek e szentségében** bántanak... Azért azt kivánom tőled, hogy az **Úrnap nyolcadára** következő első péntek külön ünnepül Szivem tiszteletére legyen szentelve, **áldozzanak** azon a napon s nyilvános megkövetéssel nyujtsanak neki tisztelet-kárpótlást az okozott bántalmakért. És igérem neked, hogy Szivem kitárul s bőven osztja szerelme árjait mindazokra, kik neki e tiszteletet megadják vagy megadatják».

Ime az idézetekben maga az Üdvözítő beszél és világosan kimondja a Szent Szív tisztelet tárgyát: Jézus Krisztus isten-emberi szive, illetve Jézus Krisztus isten-emberi személyének végtelen nagy szeretete. (L. 2. kinyilatkoztatásban «szerelmének lángjait».)

Ez teljesen világos, Jézus Krisztus mind a három kinyilatkoztatásban határozottan a Szivéről és a szeretetéről beszél. Nemcsak beszél, hanem meg is mutatja. Mindhárom jelenésben föltárja és megmutatja szent Szivét.

A Szent Szív kultusznak tárgya tehát Jézus isten-emberi szive és pedig ténylegesen, mint az a szív, amely a szeretet gócpontja, az emberi szervezet működésének centruma, Jézus emberi életének főszerve és

amely a keresztfán valósággal felnyittatott. Jelképesen pedig mint a végtelen nagy szeretetnek szimboluma. Jézus Szive annyi, mint Jézus szeretete — és mivel a szeretet Jézus karakterisztikuma — lehet mondani, hogy annyi, mint Jézus egyénisége.

Ismétlem tehát: a kultusz tárgya a szív, mint központi, az életműködések, főkép az érzelmek centrumát képező szerv és mint szeretetének szimboluma.

Hogy Jézus szeretete mit jelent nekünk és hogy annak jelképét mint szivet mennyire szerethetjük, azt fölösleges vitatni. Ahogyan beszélünk baráti, testvéri, anyai szívről, úgy beszélhetünk Jézus isteni szivéről és ha forrón szereti a gyermek édesanyjának áldozatos szivét, hogyne tudná szeretni a megváltott ember Megváltójának áldozatos, üdvözítő szivét!

De az is világos emellett, hogy Jézus Szivét mint megtestesülésének fő szervét is méltóképen imádhatjuk. A megváltás első aktusa a megtestesülés. A testnek pedig fő szerve a szív. A megváltás második aktusa Jézus egész emberi élete. Az életnek pedig mozgató, központi szerve a szív. A megváltás harmadik aktusa a kereszthalál. A halál pedig akkor áll be, mikor a szív megszünik dobogni. Jézus szent szivét döfték át tőrrel, abból a szívből folyt ki vér és víz halálának bizonyságául. Annak a szívnek első dobbanásával kezdődött meg újra az életműködés a feltámadott testben és az a szív dobog most is az Atya jobbján Jézus megdicsőült szent testében. Tehát szóról-szóra véve is, mint testi szervnek is mennyit köszönhetünk annak a drága Szívnek! És ha szent nekünk Jeruzsálem porszeme, pedig ki tudja honnan fújta oda a keleti szél, csak azért, mert annak a helyét két évezred előtt Jézus szent lába taposta, hogyne lehetne a rajongó szeretet fölgyujtásáig szent nekünk az a szív, amely a Megváltó egész szent emberi életének hordozója volt!

Azt hiszem, már világosan állhat ezek után előttünk a szent Szív tiszteletnek tárgya. Mégis folytatjuk az idézeteket, idézve az egyházat, a pápát és egyes kiváló theologusokat.

Mielőtt azonban az idézetekre áttérek, egy dologra hívom fel az olvasó figyelmét. Már az eddigiekben is mennyire kidomborodik az egység az Eucharisztia és Jézus Szive között. Nézzük át a dőlt betüket. A Szent Szív megjelenésének helyei: az Oltáriszentség, szentségház, oltár. Jézus szavaiban azonosítja szivének megbántását a legméltóságosabb Oltáriszentség megsértésével és engesztelő eszközül a szentáldozást kéri.

Erre bővebben visszatérünk egy másik pont alatt, most csak a helyszinén szögeztük le e tényt. Ezzel vissza térhetünk a mérvadó helyek idézeteire.

(Folytatjuk.)

Pazzi szent Magdolna.

(1566—1607.) (Folytatás.)

«Zálogát adtad, oh Jézus! örök szeretetednek,
Rendelvén e nagy szentséget és adván hiveidnek.
Hogy veled egyesülhessünk s téged viszont szeressünk;
Áldás, dicséret, imádás legyen ezért nevednek».

Jézus örök, végtelen szeretetének legértékesebb záloga az Oltáriszentség. Akik az Üdvözítő isteni szándékait tanulmányozták és azokat megérteni kivánták, tisztán látták, hogy Jézus egyesülni óhajt velünk, mert csak így tudjuk őt viszont szeretni, csak így lesz bennünk igazi élet. Szent Magdolna azon nagy szentek közé tartozik, akik az Oltáriszentség igazi jelentőségét a maga eredeti mélységében fogták fel. A trienti zsinat tanítása alapján ő is azt az ellenszert és orvosságot látta a szent áldozásban, mely megszabadít a mindennapi hibáktól és megóv a halálos bűnöktől.

Ezért áldozott ő maga lehetőleg mindennap. Ezért buzgólkodott már kinn a világban a firenzei nevelőintézetben a gyakori szentáldozás elterjesztésén. Ez az ő helyes felfogása párosulva izzó szeretetével az Oltáriszentség iránt avatta őt apostollá zárdája és az egész egyház számára a gyakori szentáldozás érdekében. Ha itt-ott arról értesült, hogy egyik vagy másik rendtársnője minden ok nélkül távol maradt az Úr asztalától, sírni tudott fájdalmában. Ha szerét ejthette, felkereste az illetőt s a következő módon igyekezett őt buzdítani: «Kedves Nővér! Ön nem is gondolja, mily nagy kincstől, mennyi sok kegyelemtől fosztotta meg magát, mikor ma reggel nem áldozott».

«Nyilvánvaló dolog, hogy a gyakori vagy mindennapi áldozás által az egyesülés Krisztussal szorosabb lesz, a lelki élet bőségesebben táplálatik, a lélek erényekben gazdagodik és az örök élet zálogát még biztosabban nyeri meg az áldozó» — mondja X. Piusz pápának 1905. december 20-án kiadott emlékezetes rendelete a gyakori és mindennapi szentáldozásról. Krisztussal napról-napra szorosabban egyesülni, az erényekben gazdagodni főkép a szerzetesek boldog feladata. Szent Magdolna igen sokszor kérte az Urat s másokat is buzdított ily irányú imára, hogy küldjön kolostorának mindig olyan gyóntatókat és lelki vezetőket, akik a gyakori szentáldozás áldásos szokásának fentartásán buzgólkodnak. Az ő krisztusi lelke saját tapasztalásából tudta, hogy a világ hiú, kárhozatos szelleméből való kivetkőzés és az Isten szent és üdvözítő szeretetébe való elmélyedés, belemerülés leginkább Krisztus szent testének és vérének tulajdonítandó.

Szent Magdolna nem azt hirdette, hogy derűre-borúra áldozzanak

a lelkek; nem. Ő méltó előkészületet és buzgó hálaadást kivánt övéitől, hogy a szentáldozások az Úr Jézus igazi örömére, dicsőségére s az áldozó lelkek üdvére, lelki előmenetelükre legyenek.

Mikor a vezetésére bizott zárdaszüzek kérdezték, hogy miképen készüljenek a szentáldozásra, azt mondotta, hogy már maga az is jó előkészület, ha az ember komolyan megfontolja és átérezni iparkodik, hogy akit szivébe fogad, maga az Isten, aki szenvedésének emlékezetére szeretetből maradt közöttünk. Egyébként azt ajánlotta, hogy az egész nap legyen hálaadás és előkészület. «Végezzétek napi munkáitokat hálás szeretettel és azzal a vággyal, hogy velük Istennek tetszésére legyetek s így ajánljátok fel őket előkészületül a szentáldozásra; kivánjátok az egész világnak azon kegyelem kieszközlését, hogy mindenki buzgón vágyakozzék ezen nagy Szentség után. Fontoljátok meg, hogy Jézus méltatlanságtok ellenére is szivetekbe kiván vonulni. Ó, mily tisztának kellene lennie annak a szívnek, amely minden tisztaságnak forrását akarja befogadni! Ha van valamitek valamelyik nővér ellen, igyekezzetek szivetekben a szentáldozás előtt az igazi szeretet indulatait felébreszteni s ha nem igen sikerül, kérjétek ezt Jézustól. S ha aztán készen lennétek életeteket és véreteket is feláldozni azért a nővérért, ha az Isten kivánná, akkor bátran léphettek az Úr asztalához.

Hogy a vágyakozást a legméltóságosabb Oltáriszentség vétele után élessze az ujoncnők szivében, néha ezt kérdezte tőlük: «Hány óra mulva fogadjuk szivünkbe Jézust?» Azt szokta mondani, hogy egyetlen egy jól végzett szentáldozás szentté teheti az embert s ha a szentáldozás kevés vagy semmi haszonnal sem jár számunkra, ez csak annak tudható be, hogy ezt az eledelt nem tudjuk eléggé becsülni.

Egy alkalommal növendékei jelenlétében és körében letérdelt s két kezét mellén keresztbe téve így kezdett beszélni: «Ó, bárcsak megértenők nővéreim, hogy míg a szent szinek megvannak bennünk, az örök Ige ép úgy működik mibennünk, mint az örök Atya keblében és hogy, miként az Ige az Atyában és az Atya az Igében és a Szentlélek elválaszthatatlanul mindkettőben van, úgy fogadjuk mi is a teljes Szenthároméságot a szentáldozásban, ó, ismétlem, ha ezt igazán megértenők, ha ezt igazán felfognók, egész biztos, hogy nem áldoznánk oly sokszor csak szokásból és nem tartózkodnánk tőle oly semmitmondó okokból és kifogásokkal; egy-egy áldozást is csak alapos ok miatt hagynánk el». Lehetetlen ilyen mélyértelmű szavakat, egy szent lelki világának ezen ritka kincseit megilletődés nélkül olvasni.

Amily fontosnak tartotta szent Magdolna a kellő előkészületet a szentáldozáshoz, oly szükségesnek tartotta a szívből fakadó hálaadást az Úr szent testének és vérének vétele után. Nem nézte jó szemmel, ha a

szentáldozás után csakhamar a napi munkába fogott valaki. Azt kivánta, hogy az a boldog lélek foglalkozzék egy ideig azzal a magas Vendéggel, aki szivébe tért, imádja őt, köszönje meg nagy leereszkedését, viszonozza végtelen szeretetét szeretettel, adja neki elő a saját és az egész anyaszentegyház szükségleteit. «Ezek életünk legértékesebb pillanatai, ekkor beszélgethetünk legbensőbben Istennel és nyujthatunk Istennek alkalmat, hogy lelkünket tisztítsa, megvilágosítsa, megszentelje és összes vágyainkat teljesítse; egyszóval nincs a lélek tökéletesítésére ennél hatásosabb eszköz».

Csodás szeretetét az Oltáriszentség iránt csodás módon jutalmazta meg a szentségi Jézus. Mikor egyszer husvét reggel ép az ebédlőben ült az ujoncnövendékekkel, arca csodás örömtől és fénytől kezdett ragyogni; az egyik ujoncnő, aki felszolgált és ezt észrevette, így szólt hozzá:

— Anyám, miért oly boldog?

— Az Isten jelenlétének szépsége okozza ezt — szólt a szent — mert ott láttam Jézust az összes nővérek szivében.

— Milyen alakban? — kérdezte tovább az ujoncnő.

— A feltámadás dicsőségében — felelé a szent — ahogy az egyház állítja őt ma elénk.

Erre újból eltöltötte a túláradó öröm s elragadtatásba esett. Ily állapotban jó ideig bizalmasan és szent áhitattal társalgott Jézussal.

Amit szent Magdolna másoknak oly buzgósággal ajánlott, azt ő maga gyakorolta leghivebben. A tőle telhető legnagyobb alázattal és áhitattal készült mindenkor a mennyei vendégséghez. Mivel Isten kegyelméből oly magasztos fogalmai voltak az Oltáriszentségről s egészen megértette Jézusnak a kenyér szine alatt rejlő, ragyogó dicsőségét és isteni fönségét, ép azért egyuttal egészen hiven felismerte a saját szegénységét, Istenhez viszonyítva semmiségét. Ebben a tudatban szinte attól félt, hogy megnyilik alatta a föld és elnyeli, ha áldozni merészel. Méltatlannak tartotta magát az Úr Jézus fogadására s csak az a körülmény bátorította, hogy lelke Jézus szent vérével van meghintve.

— Sohasem mernék áldozni — nyilatkozott egyszer — ha nem volnék Jézus szent vérével meghintve.

* * *

Jézus szent nevének litániája az Üdvözítőt utunknak és életünknek nevezi. Pazzi szent Magdolna ezen az úton járt és ebből az életből élt. Minden gondolkozásnak, minden erőfeszítésnek, minden törtetésnek itt a földi életben csak ez lehet a nagy tanulsága: egyedül Jézus a mi utunk és életünk. Aki nem Jézust választja útjául és nem él belőle és vele, az céltalanul bolorkáló és igazi lelki örömök nélkül élő vándor, cigánylélek lesz és marad. Ott az Oltáriszentségben él az isteni utak építője, az Oltáriszentség fehér csarnokain túl nyilnak meg az utak az égi haza termei felé. Az Oltáriszentség lelki életünk vásárcsarnoka. Csak ott kaphatók a lélek mindennapi étkei: a bűntől való irtózás, az Isten szent félelme, a gyermeki hit, a férfias remény, a hősies szeretet, a vértanukhoz illő elszántság, a tisztaságos lelkület, a mennyei érzület. Aki Pazzi szent Magdolna nyomdokaiba óhajt lépni, kövesse példáját. Olyan nagy szentekké nehezen válhatunk, mint ő volt. De talán mi is áldozhatunk gyakrabban, esetleg mindennap. Mi is gyakran látogathatjuk őt templomainkban. Munkánkat felajánlhatjuk előkészületül és hálaadásul. Ha Jézus utunk, ő lesz életünk; ha Jézus életünk, ő lesz feltámadásunk; ha Jézus feltámadásunk, ő lesz örök jutalmunk.[1]

Budapest. *Várkonyi Fidél dr.*
S. O. Cist.

OH ÁRTATLAN GYERMEK!

A dómban most bent jár a bánat.
Arcán szomorú lila fátyol.
A gyóntatószék rácsa mellett
Esti ködben egy gyertya lángol.

A pap sötéten ül a rácsnál.
Súlyos bűnöket hall ijedve.
A lelkiismeret marását
Csiffitja a sajgó szivekbe.

S míg vár kemény és zordon arccal,
A rácshoz egy kis lányka térdel.
A gyertya fénye glóriásan
Játszik szőke gyermek-fejével.

Ijedt őzként néz rajt be. Arcán
Angyali tisztaság ragyog.
S ezüstös hangon sugja, gyönja:
Bűnös vagyok, bűnös vagyok!

(Harsányi Lajosnak «Toronyzene» c. könyvéből.)

Áldott legyen az Isten
Áldott legyen az ő szent neve!
Áldott legyen Jézus Krisztus, igaz Isten és igaz ember.
Áldott legyen Jézus neve!
Áldott legyen az ő szentséges Szive!
Áldott legyen Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!
Áldott legyen a fönséges és szent Istenanya, Mária!
Áldott legyen az ő szent és szeplőtelen fogantatása!
Áldott legyen a Szűz és Anya Mária neve!
Áldott legyen Isten az ő angyalaiban és szenteiben. Amen.

[1] Cepari-Krebs: Leben der hl. Maria Magdalena von Pazzis. Regensburg, 1857.

A békesség és szeretet forrásánál.

Irta: *Pázmándi.*

A VILÁGNAK e kiélt, minden modernségtől, újdonságtól, szenvedélytől átitatott korszakában bizonytalanul áll meg az ember, az Isten e kiváló s minden teremtmény fölött álló felséges alkotása, hogy a vélemények és új tanítások zavarában megkeresse a számára kivezető utat egy jobb, boldogabb élet felé. Mint egykor Aeolus barlangjából a vízözönt zúdító szelek, úgy törnek elé rejtett helyeikről szabadságot, jólétet, boldogulást hirdető eszmék, melyek mindegyike a maga módja szerint biztos révbe akarja vinni a halandó embert, de mivel nincs egy győzedelmes, tekintélyt parancsoló vezéreszme, épen ezért sötétségbe, beláthatatlan bizonytalanságba visz útjok s ez úton azután így megelégedettség, a szív békéje, igaz szeretet bizony seholsem fakad. A rettenetes zűrzavarban lelkek betegszenek meg, törnek össze s valóban azt lehetne mondani mindazoknak, kik feledve a biztos utat a bizonytalanságok terére lépnek, mit Péter mondott Szafirának: «Akik téged temetnek, már az ajtó előtt vannak!»

Minden hivő katholikus előtt azonban áll egy jel, mely századok vihara után is változatlan fényben ragyog, mely egyszerűségével, hófehérségével «jelnek tétetett sokak üdvözítésére» s ez a legméltóságosabb Oltáriszentség. Ha van, ami mindig ugyanaz maradt a nagy változások ezer korszakában, ha van valami, mely állandó maradt minden megrázkódtatás és a népek véres küzdelmei közepette, az bizonyára az Oltáriszentség, melyből most is Jézus beszél tömegeknek, hogy üldözöttnek, szenvedőnek boldogságot hirdessen. Minden megváltozott a föld szinén, csak Ő maradt ugyanaz s az emberi lélek, mely a történelem megszámlálhatatlan küzdelmei után sem változott, hisz arra van hivatva, hogy halhatatlan legyen, hogy Jézus vezetésével örök hazájába jusson, csak rája támaszkodhatik.

És mit beszél Jézus az Oltáriszentségből a XX. század forradalmár emberének?

Először is *békességről* beszél, mert e nagy szentség az örök békének egyedül igaz örök záloga. Sokszor beszélt Ő hallgatóinak a békességről és tanítványait is csak így üdvözölte: «Békesség nektek!» Arra oktatta apostolait, hogy «ha valamely házba beléptek, így üdvözöljétek annak lakóit: békesség legyen e háznak!» Búcsúajándéka is a békesség volt: «Az én békémet adom nektek!» Milyen nagy nyomatékkal hangsúlyozta ezt, hogy «az *én* békémet adom nektek». Az *ő* békéjét, mert nélküle hiába keressük azt, a világ meg nem adhatja azt nekünk.

Békesség!... Milyen rég várt és sokat utópiaként emlegetett szó ez az emberi ajkakon. Nem a háborúra gondolok most, mert ott valóban sirokba, vérbe, fegyverbe fojtották a békét, hanem az emberek milliói szivére, melyre ezer és ezer oldalról akartak ráerőszakolni századokon át új találmányokat az erkölcs terén, új evangéliumokat a régi, a krisztusi helyett, amelyek úgy nőttek fel mindenütt, mint eső után a mérges gombák s akik bevették, azoknak szive, lelke pusztult bele, boldogság helyett békétlenséget leltek.

Nem! Nem! Ezektől hiába vár a sebzett szív békét! Az Oltáriszentség Jézusa másról és másképp beszél. Olyan mosolygós, nyugodtan integető a fehérsége, olyan tiszta, hófehér a szine, olyan csendesen békés az Ő otthona az oltárszekrényben, hogy ellenállhatatlanul hív sokakat oda magához a békesség Istene. Ott tanít Ő ezreket az Ő evangéliumára, hirdeti «a jó hírt», mely biztos útra vezet. Ott ád világosságot, mely az eszmék sötétségében gyújtja meg az örök fényt. Ő lesz a napkeleti csillag, mely felfelé, az Égnek mutat, hol mindenkinek örök hazája van. Az Ő csillaga belevilágít a szivek rejtekébe, hogy eloszlassa és felégesse a bűn éjszakáját, mert csakis tiszta sziveket akar birni. Majd tanít is a csendben a nagy Mester. Előadja az Ő igazságait, az Ő boldogságát; úgy mint egykor, elbeszéli paraboláit a gazdag fiúról, kinek a földi kincs többet ért lelkénél; felidézi emlékét a kafarnaumi századosnak, a nagy pogány hitvallónak, ki először mondta: «Uram nem vagyok méltó...» Igen, itt az Isten Fia beszél még most is a nagy forradalmak idején s az alázattal tépelődő ember nyugtalan lelkébe békesség száll, mely a Békesség Királyának örökké fakadó forrásaiból csepeg le rája s könnyezve suttogja: «Uram, nem vagyok sok eltévelyedéseim után erre méltó...»

Másodszor a *Szeretet Istenének* hangja szól az Oltáriszentségből. Az Úr Krisztusnak egyedüli vágya volt az, hogy Isten országát hozza le közénk, ez pedig a szeretet. Erről mondja: «Tüzet jöttem bocsájtani a földre és mit akarok egyebet, mint hogy égjen». Előbb Ő maga élte végig a szeretet jegyében életét a halandók között s mikor ezt megtette, búcsúzóul a békesség tanítása után ismét így szólt övéihez: «Kedveseim szeressétek egymást, mert erről ismerik meg az emberek, hogy az én tanítványaim vagytok!»

A küzdő és nagyon sokszor vesztébe rohanó emberiségnek egy nagy hibája volt és ez az, hogy nem tudott szeretni. Lelkében a nagy ürt a szeretet hiánya hagyta, amit azután tudománnyal, művészettel, filozófiával kitölteni sehogysem tudott. Csak hiábavaló próbálkozások voltak ezek és halvaszületett gyermekek; ezekre mondotta Jézus: «Hagyjátok a holtakat, hadd temessék halottaikat». Szeretet nélkül lett azután az ember beteges vándorló a földön; ez vitte békétlenségbe, istentagadásba,

hitetlenségbe, embergyilkolásba; ez dúlta fel egyének, családok, államok békéjét, mert elfelejtették Jézus bucsúzószavát: «Fiacskáim, szeressétek egymást!»

Az Oltáriszentség legszentebb lakója szeretetét küldi a hozzá menekülőknek. A kétségektől zaklatott, a munkától elfáradt, az élet kegyetlenségeitől üldözött, az ellentmondó eszmék útvesztő labirintjában bolyongó emberhez az oltárok előtt Jézus az Ő szeretetéről beszél. Megfogja gyenge kezét s lelkét elvezeti a századok előtt történt nagy dolgokra; végigjárja vele Jerichó poros országútját, hol Ő egyszer vakot gyógyított, bemennek Simonnak házába, hol Magdolnának megtört szivét látja, benyitnak Nikodémushoz, kit Ő éjjel tanított meg arra, mint szerette Isten a világot, fölmennek a Golgothára is s lenéznek az Isten Fia vérben ázó szeretetének fájdalmas hegyéről... s mikor mindezt megmutatta, azt súgja fülébe: «Most pedig ismét itt vagyok a szeretet e nagy szentségében, mert most is szeretek milliókat és szeretlek téged is...! Bizony, könny csillan meg e nagy jóságra sok verítékező embernek szemében...

Békét és Szeretetet Úr Jézus csak tőled várhatunk! A föld szomorú lakói, az emberek, csak hozzád mehetnek. Az özvegyek panaszát, az árvák sóhaját, a gazdagok muló gyönyörét, a szegények nyomorát, a boldogságot, jobb világot kereső tudós szivét, a modern forradalmak tüzét csak a te békéd, a te szereteted csendesítheti le és édesítheti meg. Add, hogy nálad legyünk mindnyájan! Oltáriszentséged, ez örökké élő kenyér legyen útmutató jelünk, erősítő táplálékunk, hogy örömünk és békénk legyen e földön s egykor fénylő csillagok legyünk a másik, örök hazánk egén!

Szent Bonaventura a szentáldozásról:

«Krisztus azt akarja, hogy a benső ember éhezzék utána, legyen a léleknek igazi vágyódása a legfölségesebb szentség élvezete után. E vágyódás azonban különböző lehet. Némelyeket a Krisztussal való egyesülés vágya ösztönöz, hogy a lélek szeretett jegyesét gyakrabban ölelhessék át magukban; másokat az ösztönöz, hogy megszabadulhassanak szenvedélyeiktől s érzékiségüktől, miért is mint orvost keresik Krisztust, ki minden bajukat gyógyítani tudja; ismét másokat bűneik tudata ösztönöz, lévén e szentség a bűnök bocsánatára is rendelve; másokat végre a felebarát iránt való szeretet és rokonszenv vonja oda, hogy e szent áldozati test által az élőknek és holtaknak segélyére lehessenek».

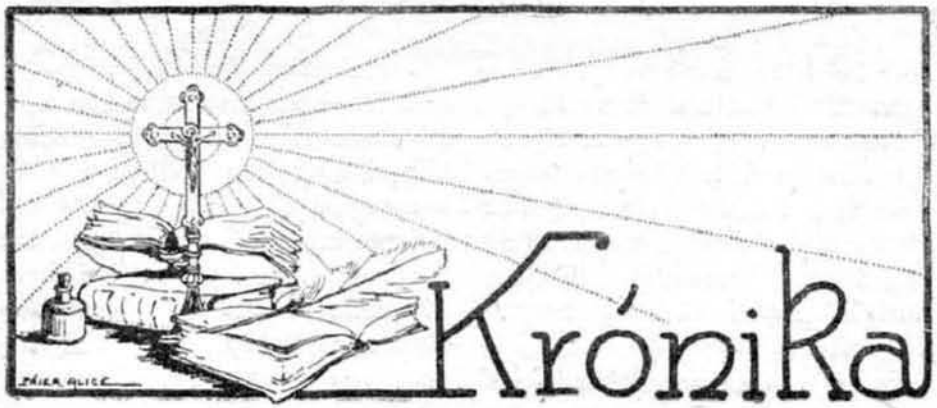

A kisegítő-kápolnaegyesület Budapest templomszegény pontjain rövid félesztendő alatt négy kisegítőkápolnát létesített. Az egyesület csöndes, de eredményekben gazdag tevékenységéről pompás képet nyújt Samassa Désy Annie világi elnöknek alábbi beszámoló beszéde, mely az Egyesület legutolsó vál. ülésén hangzott el.

Május hó 10-én — úgymond — előkelő társaság lelkes részvétele mellett tartottuk meg egyesületté alakuló közgyűlésünket, amelyen bibornok-hercegprimásunk elnökölt, akciónkat megható és felemelő jósággal zárván szivébe.

Egyesületté alakulva, tisztikarunk és választmányunk előtt — a taggyüjtés révén is — szélesebb munkakör nyilott meg és dacára a nyári hónapoknak, nem tartottunk munkánkban szünetet. Miután Kirchner Árminné Őnagyméltósága a Városmajor környékének nagy templomszegénységére felhívta figyelmünket, ezen vidéken indultunk megfelelő helyiség keresésére. Csakhamar siker koronázta fáradozásunkat és rövidesen ki is béreltük a Csaba-utca 7/c szám alatti kápolnánk helyiségét.

Itt szabad legyen megemlékeznem — egyúttal köszönetet mondva — titkárunknak Trux Jenőnek fáradhatatlan buzgalmáról, aki bámulatos gyorsan bonyolította le a helyiség bérlet kérdését.

Az átalakítás, falbontás, festés csekély tőkénktől nagy áldozatot kívánt és csaknem 15.000 koronával terhelte meg budgetünket. Másrészt azonban megkönnyítette feladatunkat az, hogy a Serviták harmadrendjének jóságából kaptuk az oltárt az első felszerelésekkel együtt.

És így szeptember 8-án már egy új virágot fűzhettünk egyesületünk virágláncába, a pünkösdi rózsánk és a hóvirágunk mellé helyezve a passiflóránkat: a Kelenföldi és az Angyalföldi kápolnánk mellett a Fájdalmas Szűz tiszteletére felajánlott Csaba-utcai szerény oltárt.

A könnyek virága, a szenvedés virága különösen kedves a jó Isten előtt és kegyelmének megszentelt harmata bőségesen száll le a passi-

flóra kelyhébe, amelynek virága a szenvedés keresztfáját ölelte át.

Passiflóra az a virág, amelynek szirmaira az Üdvözítő szentséges Vére és a Fájdalmas Istenanyának könnye hullott. Szentséges vér, amely megváltotta, szentséges könnyek, amelyek megszánták az emberiség fájdalmát.

És mint ahogy az édes anyának legkedvesebb a beteg gyermeke, úgy áll a Fájdalmas Istenanya szivéhez is legközelebb az, aki sír, az, aki szenved, az, aki vigasztalásra szorul.

Vigasztaló hatalma — ha méltóan járulunk eléje — ki fog majd áradni ebből a Fájdalmas Szűz tiszteletére emelt szerény oltárból is, amelyet egyesületünk mult év szeptember havának 8-án adott át a Városmajorban magasztos rendeltetésének.

Felejthetetlen benyomást hagyott a lelkekben a felszentelés ünnepsége, amelyen szeretett egyházi elnökünk pontifikált és magasszárnyalású szentbeszédben emelte fel a hívek áhitatos lelkét.

A zsufolásig telt kápolnában pedig a budai Margit-Kongregáció magasszinvonalú énekkara mellett mintha az imádság minden szava egy-egy fehér virággá vált volna. Talán sohasem láttam együtt olyan sok hófehér virágot, amelyek valóságos sziromesőként hullottak, hullottak Mária oltárára és azt elborítva, mint egy fehér áradat, ömöltek végig az egész kápolnán. Fehérruhás kongreganista lánykák — az ártatlanság szimbolumai — sorfalat állva helyezték az oltárra fehér csokraikat. És amikor perselyezni mentem, hullott, hullott a jószivű adomány a tálcára, hogy szinte hallani, szinte látni véltem a jótékonyságangyalának szárnysuhogását.

Szeptember 8-ika óta minden nap 7 órakor, vasárnapokon 1/2 9 és 10 órakor van szentmise egyesületünk harmadik kápolnájában. Ugyancsak van vasárnapi litánia is. A 10 órai szentmisén szentbeszédet is tart Kecskés Pál főtisztelendő úr, akiben érdemdús, buzgó, szárnyaló lelkű vezetője van a Csaba-utcai kápolnánknak.

Kirchner Árminné Őnagyméltósága, aki — férjével egyetemben — szeretetének, jóságának, áldozatkészségének egész áradatával halmozta el kis kápolnánkat, kegyes volt a kápolna védnöki tisztségét elfogadni. A Mindenható áldása, Szűz Mária palástja lebegjen mindenkor felette.

Szabad legyen itt külön megemlékeznem és egyesületünk nevében hálás köszönetet mondanom a Páter Cyril vezetése alatt álló Servita harmadrendnek, amely az oltár és felszerelésének nagylelkű felajánlásával jelentékeny gondot vett le vállainkról. Köszönetünk látható jeleként egyesületünk törzsalapító tagjainak névsorába iktattuk be a Serviták harmadrendjét. Ugyancsak a harmadrend vállalta el a kápolna és az ezzel kapcsolatos helyiségek tisztántartását és gondozását, ami ránk nézve szintén igen nagy megnyugvást jelent. Ugyanis a szomszédos lokalitást velünk együttesen bérelte ki a harmadrend. Idővel — amint ezt a körülmények megendik — napközi otthont óhajt ott berendezni. Ezidőszerint apácajelöltjeik otthona. A kedves nővérek példás rendet tartanak és szeretettel gondozzák az oltárt. Sőt figyelmük kiterjed egyesületi irodahelyiségünkre is, ahol a jövő hónap elejétől kezdve — remélem — megindul rendszeres hivataloskodásunk is.

Nem hagyhatom megemlítés nélkül a Pesti Könyvnyomda részvénytársaság vezérigazgatójának, Lovag Falk Zsigmondnak nagylelkű ajánlatát, aki egyesületünk alapszabályait, taggyüjtő iveit és a szükség szerint egyéb nyomtatványaink előállítását teljesen díjtalanul vállalta el. Hálánk és köszönetünk kifejezéseül Lovag Falk Zsigmondot törzsalapítóink sorába iktattuk.

A taggyüjtés is megindult. Vannak szép számmal törzsalapítóink, alapító, rendes és pártoló tagjaink. A gyüjtőiveknek azonban még csak kis része érkezett be és így a mai napra nem dolgozhattuk fel az egész anyagot. Haász Emmyke kedves jegyzőnk gyüjtőive volt az első fecske, amely ezresekkel megrakottan szállt vissza legelsőnek az egyesületi fészekbe. Természetbeni ajándékokkal is meg-meg emlékeznek rólunk buzgó lelkek, akik egyházi felszerelésekkel, misemondó ruhákkal, fehérneműekkel stb. gazdagítják leltárunkat. Úgy, hogy bizalommal, reménységgel nézhetünk működésünk jövője elé, új kápolnákról tervezgetve.

Amikor pedig jelentésem során a multról beszámoltam és arra a mesgyére jutottam, ahol a mult és a jövő találkozik, akkor úgy érzem, hogy mult és jövő, a letünt és a kialakulóban levő új világrend örökös jelenként él a kisegítő kápolna egyesület eszmekörében, mint annak a gondolatnak a megvalósulása, amely anyaszentegyházunk lényegét alkotja, amióta az Isteni Gyermek a betlehemi jászolba leszállott.

Régi világunk legszentebb szimboluma az a szerény, az az alázatos hajlék, amelybe a mennyek Ura leszállott, mert nagyon szerette az embereket, a szenvedőket, a tévelygőket, a bűnösöket. Lejött hozzájuk, hogy megvigasztalja, hogy tanítsa, hogy megváltsa őket, mind, mind egyformán.

És itt illeszkedik bele az új világrendbe a mi akciónk. Abba, amely a szociális alapgondolaton akar felépülni. Igen, mert mi azon fáradozunk, hogy lehetőleg mindenüvé elvigyük, mindenkinek hozzáférhetővé tegyük a betlehemi gyermek isteni ajándékát, — az Ő szentséges vérének áldozatát, amelylyel mindannyiunkat megváltott és mindennap újból megvált a szentmise áldozatában. Mindenkinek van joga ehhez a kegyelemhez, mindenkinek egyformán. Isten mindenkié. Mindnyájan Istené vagyunk. Ebben rejlik a szociális eszme csúcspontja, koronája: az igazi egyenlőség, az igazi testvériség. És csak Anyaszentegyházunk legrégibb szent tanát valósítják meg azok, akik azt hiszik, hogy új világeszmét hirdetnek...

Válasz a kérdésre. Az Örökimádás februári számában olvasóközönségünk döntésére bíztuk, vajjon áremeléssel könnyítsünk-e a folyóirat pénzügyi terhein, avagy az Örökimádásnak kéthavi vagy időszaki folyóirattá való ideiglenes összevonása által. A kérdésre számtalan válasz érkezett szerkesztőségünkbe s tagtársaink és elvbarátaink egyhangulag s a legszeretetreméltóbb módon az összevonás ellen s az áremelés mellett foglaltak állást. Nincs terünk arra, hogy e válaszok mindegyikét leközöljük, mindössze egynéhány nyilatkozatot kivánunk közzétenni.

«Magam részéről arra kérem — írja B. J. Budapestről — hacsak némileg lehetséges, maradjon úgy, mint eddig volt. Azt hiszem, mindenki szivesen hozzájárul a 7 K előfizetési árhoz, csakhogy havonként kaphassa meg a kedves füzetet. A mellékelt 50 koronát fogadja kegyesen az édes Jézus nagyobb dicsőségére és e kedves folyóirat nyomdaköltségének némi fedezésére.»

«Részemről — írják Alsólendváról — inkább óhajtom az áremelést, mintsem a két hóra leendő összevonást. Oly lelki hasznot nyújtó lapért, különösen a mostani nehéz napokban, azt hiszem készséggel fogja meghozni e csekély áldozatot az Örökimádás minden egyes olvasója.»

«A magam részéről — írják Győrszentivánból — nagyon szeretném, ha megmaradna az Örökimádás havi folyóiratnak. Azt a két koronát — gondolom — szivesen hozzák meg az eddigi előfizetők.» S ily hangon írnak tagtársaink az ország minden részéből. Az ő kitüntető ragaszkodásukért köszönetet mondva s beleegyezésüket birva

folyóiratunk előfizetési árát 5 koronáról évi 7 koronára emeljük, ezzel szemben a lap havi folyóirat fog maradni. Az árkülönbözet 2 korona, melynek idejében való szives beküldését tisztelettel kérjük.

Itt jelezzük, hogy a Jézusom Örömömnek, a gyermekvilág e közkedvelt eucharisztikus folyóiratának előfizetési árában változás nem történt, ára egy évre 3 korona, egyes szám ára 20 fillér.

Központ. Március hó minden estéjén a Szentséges áldás előtt Szent József litániája mondatik el.

Március 9-én az Oltáregyesület közös istentisztelete: reggel 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/4 6 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

Március 10-én d. u. 4 órakor választmányi ülés.

Március 17-én d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

*

Lelkigyakorlatok. Március 5-től 9-ig az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői, a Keresztény Anyák és a Hétfájdalmú Szűz Kongregációja részére. Március 12-től 16-ig a Virgo Reparatrix-Kongregáció II. csoportja részére. Március 26-tól 30-ig a Virgo Reparatrix-Kongregáció III. csoportja részére. Április 2-től 6-ig a Szent Anna-kongregáció részére. Április 9-től 13-ig az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás templomban.

*

Bőjti beszédek. Az Örökimádás templomban hamvazószerda kivételével minden szerdán d. u. 1/4 6 órakor bőjti szentbeszédek tartatnak. E bőjti beszédeket az idén *Meisel József* brassói apátplébános mondja.

Nagybőjt minden csütörtökén d. u. 1/4 6 órakor «szentóra» ájtatosság van. Ez ájtatosságot dr. Pataky Arnold p. kamarás, egyet. tanár tartja.

*

A pozsonyi központi Oltáregylet most tette közzé ötvenhetedik évi kimutatását. E kimutatás szerint a pozsonyi Oltáregylet az 1917. évben 11 Esztergom-főegyházmegyei, 1 szepesi s 1 pécsi egyházmegyei, valamint 2 boszniai templomnak küldött különféle értékes szerelvényeket, összesen 207 darabot. Az erdélyi elpusztult templomok részére 500 koronát adományozott. Április havában az Orsolyita-apácák templomában szentbeszéddel egybekötött 3 napi ájtatosságot tartott az egyesület, melyet a tagok nagy számban látogattak. Május hó 5., 6. és 7. napjain az egyesület díszes s a mai nincstelenséghez képest nagyméretű kiállítást rendezett. Az egylet bevételei 5817·27 koronát, kiadásai 1778·69 koronát, vagyona pedig 4038·58 koronát tesznek ki.

*

A hajdúdorogegyházmegyei gör. kath. Oltáregyesületek. A hajdúdorogi egyházmegyében a már régebben megalakult s az újabban szervezett oltáregyletek száma együttesen harminchárom. E gör. kath. oltáregyesületek központi igazgatója Melles Géza kanonok. A nyiregyházi központi Oltáregyesület ezidőszerint közel 300 tagot számlál. A régebbi társulatok rendezése, valamint újak szervezése most van folyamatban.

*

A krisztinavárosi Oltárgyesület dr. Mészáros János prelátus, központi igazgató lelkes kezdeményezésére, az előkészítő munkálatok befejezése után, amelyet a Szociális Misszió-társulat végzett, febr. 23-án a krisztinavárosi hivek nagy részvételével megalakult. Tagok száma eddig: 218 s a gyűjtés még egyre tart. — Az Oltáregyesület vezetősége: igaz-

gató: dr. Zelliger Vilmos plébános; társigazgató: dr. Várkonyi Fidél S. O. Cist.: elnökasszony: báró Gindele Jenőné; alelnök: özv Várkonyi Nándorné; titkár: Makay Gyuláné; pénztáros: Várkonyi Mária; tanácstagok száma: 16.

Az Oltáregyesület minden hónap IV. vasárnapján d. u. 4—7-ig nyilvános szentségimádást rendez a kitett imádandó Oltáriszentség előtt s minden ilyen alkalommal ½7-kor *eucharisztikus szentbeszéd* is lesz. Szónokok: dr. Makay Lajos, dr. Pataky Arnold, Szunyog Xavér, dr. Várkonyi Fidél, dr. Várkonyi Hildebrand, dr. Zubriczky Aladár, Horváth Rezső.

Legközelebbi munkaterv: husvéti lelkigyakorlatok rendezése külön a nők és külön a férfiak számára. A husvéti körmenet előkészítése és rendezése, énekszövegekről gondoskodás és betaníttatás.

KIMUTATÁS

1919. január hóban befolyt tagdíjak: Seh Helén 4 K, Nagy Ernőné 1 K, Vlasics Anna 3 K, Mayer Júlia 1 K, özv. Kucsera Richardné 6 K, Fehér Antalné 4 K, Saitz Lászlóné 4 K, Mika Ferenc 17 K, Bednarcsik Margit 5 K, Hergerth Szeréna 4 K, özv. Tekula Jánosné 2 K, Görlich Alajosné 2 K, Pataki Ferenc és neje 10 K, Zakaleczky Julianna 3 K, Meszner Julianna 4 K, Szűts Anna 2 K, Szűts Erzsébet 4 K, özv. Mauk Lajosné 10 K, Binder Rezső 2 K, özv. Marjay Károlyné 6 K, özv. Sávor Jánosné 2 K, özv. Funk Antalné 3 K, Sritsek Ferencné 5 K, Gobi Júlia 10 K, Drahos Róza 2 K, Arnold Amália 2 K, Tóth Ilonka 2 K, Tóth Józsefné 2 K, Tóth Erzsébet 2 K, Tóth Piroska 2 K, Bogisich Irén 2 K, Szántó Irma 2 K, Kuchta Eszterné gyűjtése 80 K, Geszterédi tagok 143.20 K, Ipolyvarbói tagok 62.40 K, Nagyoroszi tagok 47.20 K, Vágfarkasdi tagok 32 K, Baráth Mihályné 10 K, Storch Szidónia 6 K, Rothen Alajosné 10 K, Muzslai tagok 20 K, Szkála Mária 3 K, Széll Pálné 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Handrus Antalné 5 K, Gyerki tagok 318 K, Tatárszentgyörgyi tagok 29.20 K, Holecz Anna 1 K, Burdet Eugénia 1 K, Mika Ferenc 2 K, Myszoglád Anna 2 K, Myszoglád Emilia 4 K, Kapisinszky Ervinné 2 K, Szabó Borbála 1 K, Manzák Ferencné 5 K, Szőllősy Ferencné 5 K, Hanák Antal és neje 20 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által 65 K, Barstaszári tagok 400 K, Töry Emilné 20 K, Marton Gáborné nagykátai tagoktól 10.70 K, Szimöi tagok 100 K, gróf Wenkcheim Gézáné 20 K, Nagy- és kissitkei tagok 30 K, Mesterszállási tagok 24.28 K, gróf Zelenszky Róbertné 5 K, Ferenc Istvánné 4 K, Rakamazi tagok 80.16 K, Varga Józsefné 10 K, gróf Széchényi Imréné 10 K, Haas Erzsi 2 K, Kovács Mária 2 K, Mészáros Lajosné 2 K, Kovács Mária 2 K, Szombathely egyházmegyei tagok 197 K.

(Folyt. következik.)

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.